Omraam Mikhaël Aïvanhov

REGULI DE AUR PENTRU FIECARE ZI

1 - Viaţa, bunul cel mai de preţ

De câte ori nu vi se întâmplă să vă irosiţi viaţa alergând să adunaţi sau să obţineţi bunuri mult mai puţin importante decât viaţa însăşi! V-aţi gândit, vreodată, la aceasta? Dacă aţi şti cum să-i daţi Vieţii întâietate, dacă v-aţi preocupa să o păstraţi, să o protejaţi, să-i conservaţi integritatea, puritatea, posibilităţile dv. de a obţine ceea ce doriţi ar creşte implicit. Căci tocmai o astfel de Viaţă luminoasă, iluminată, intensă, este ceea ce vă poate oferi totul.

Voi credeţi, însă, că, din moment ce sunteţi în viaţă, totul vă este permis. Ei bine, nu! După ce vor fi trecut anii în care veţi fi muncit pentru a vă satisface ambiţiile, într-o bună zi vă veţi simţi atât de epuizaţi, atât de blazaţi, încât, punând în balanţă ceea ce aţi obţinut şi ceea ce aţi pierdut, veţi realiza că aţi pierdut aproape totul pentru a câştiga foarte puţin. Câţi oameni nu îşi spun: „O viaţă am! Vreau să o trăiesc din plin pentru ca să obţin tot ceea ce îmi doresc: bani, plăceri, cunoaştere, glorie...”Şi atunci trag tare, muncesc, muncesc şi când nu mai au resurse, sunt obligaţi să-şi oprească toate activităţile. O viaţă trăită în felul acesta nu are nici un sens, căci, dacă îţi pierzi Viaţa, pierzi totul. Esenţialul este Viaţa, şi, în consecinţă, ea trebuie protejată, purificată, consolidată, trebuie eliminat din ea tot ceea ce o împiedică sau o blochează, căci numai datorită Vieţii

puteţi obţine sănătatea, frumuseţea, puritatea, puterea, inteligenţa, dragostea si adevărata bogăţie. Deci, de acum înainte, lucraţi la înfrumuseţarea vieţii, la intensificarea ei, la sacralizarea ei. Rezultatul îl veţi simţi imediat: această viaţă purificată, armonioasă, va contacta alte regiuni intrând în relaţii cu o mulţime de alte Entităţi care vor veni apoi să vă ajute şi să vă inspire.

2 - Să împăcăm viaţa materială cu Viaţa spirituală

Nu vă cere nimeni să neglijaţi total viaţa materială şi să vă consacraţi numai meditaţiei şi rugăciunii, aşa cum au făcut-o unii mistici şi asceţi care au vrut să fugă de lume, de greutăţile şi de tentaţiile ei. Dar nici nu este bine să vă lăsaţi acaparaţi total de preocupările materiale, aşa cum fac din ce în ce mai mulţi oameni. Toţi trebuie să fiţi în stare să lucraţi, să câştigaţi bani, să vă căsătoriţi, să vă întemeiaţi o familie, dar, în tot acest timp, să aveţi o Lumină, metode de lucru care să vă permită să progresaţi pe calea evoluţiei. Problema este, deci, de a perfecţiona atât aspectul spiritual, cât şi cel material: să fiţi implicaţi în lume, dar să trăiţi, în acelaşi timp, o Viaţă cerească. Acesta trebuie să fie ţelul vostru. Bineînţeles că nu este uşor, căci vă aflaţi încă în stadiul în care, dacă începeţi o Viaţă spirituală, vă periclitaţi situaţia materială, dar dacă vă preocupaţi de afaceri, neglijaţi Viaţa spirituală. Ei bine, nu: ambele sunt necesare şi este posibil să le împăcaţi. Cum?... Procedând în felul următor: orice veţi întreprinde, începeţi prin a vă spune: „Eu caut Lumina, eu caut Iubirea, eu caut Puterea adevărată; oare făcând acestea, sau altceva,

le voi obţine?” Reflectaţi bine şi, dacă ajungeţi la concluzia că respectiva preocupare sau activitate vă îndepărtează de ideal, renunţaţi la ea.

3 - Consacraţi-vă viaţa unui ţel superior

Este foarte important să fiţi conştienţi de ţelul pentru care lucraţi şi în folosul cui lucraţi, căci, în funcţie de acestea, energiile voastre iau o direcţie sau alta. Dacă vă consacraţi viaţa unui ţel superior, ea se va îmbogăţi, va câştiga în forţă şi în intensitate. Este situaţia unui capital pe care îl fructificaţi: vă plasaţi capitalul într-o bancă cerească şi, în loc să fie cheltuit, risipit, el va creşte şi vă îmbogăţeşte. Şi astfel, mai bogat, aveţi posibilitatea să vă instruiţi şi să lucraţi mai bine. Cel care cedează plăcerilor, emoţiilor, pasiunilor, îşi risipeşte capitalul, viaţa, căci tot ceea ce obţine trebuie plătit şi mijlocul de plată este viaţa. În timp ce plasându-vă capitalul într-o bancă aflată sus, cu cât lucraţi mai mult, cu atât vă întăriţi, căci elemente noi, mai pure, mai luminoase, vin să completeze permanent în voi ceea ce aţi cheltuit.

4 - Viaţa zilnică: o materie pe care Spiritul trebuie să o transforme

În orice act al vieţii, chiar în cel mai simplu, trebuie să învăţaţi să puneţi în acţiune forţe şi elemente care să vă permită să transpuneţi acest act într-un plan spiritual şi să atingeţi astfel un grad superior de viaţă.

Să luăm, ca exemplu o zi obişnuită: dimineaţa ne trezim, şi imediat se declanşează o mulţime de procese, de gânduri, de sentimente şi gesturi: ne ridicăm, aprindem lampa, deschidem geamurile, ne spălăm, pregătim gustarea de dimineaţă, plecăm la

lucru, întâlnim oameni etc... Câte lucruri sunt de făcut, şi toată lumea este obligată să le facă. Diferenţa constă în aceea că, în timp ce unii le fac din obişnuinţă, mecanic, alţii - cei care posedă o Filosofie spirituală - caută să introducă în fiecare din aceste acte o viaţă mai intensă, mai pură, şi atunci totul se transformă, totul capătă un sens nou, sunt tot timpul inspiraţi. Bineînţeles, vedem în jurul nostru o mulţime de oameni dinamici, întreprinzători, dar toată activitatea lor se limitează pentru obţinerea succesului, a bunăstării materiale, a gloriei; ei nu fac nimic pentru a-şi face existenţa mai senină, mai echilibrată, mai armonioasă. Şi această atitudine nu este inteligentă, căci această viaţă debordantă îi epuizează şi îi îmbolnăvesc. Deci, obişnuiţi-vă să priviţi viaţa cotidiană cu toate actele pe care trebuie să le îndepliniţi, cu evenimentele care vi se întâmplă, cu oameni cu care sunteţi în contact, permanent sau întâmplător, ca pe un material asupra căruia trebuie să lucraţi pentru a-l transforma. Nu vă mulţumiţi să acceptaţi ceea ce vi se oferă şi să vă supuneţi pasiv încercărilor la care sunteţi expuşi: preocupaţi-vă permanent să adăugaţi un element care să însufleţească, să dea viaţă, să spiritualizeze acest material. Căci în aceasta constă adevărata Viaţă spirituală: să fii capabil să introduci în fiecare activitate un element, un ferment capabil să proiecteze această activitate pe un plan superior. Veţi replica: „Şi atunci meditaţia... şi rugăciunea?...” Da, într-adevăr, rugăciunea şi meditaţia sunt acelea care vă ajută să captaţi acele elemente mai subtile, mai pure şi care vă permit să daţi actelor voastre o nouă dimensiune. Pot apare în viaţa voastră evenimente care să vă împiedice să efectuaţi exerciţiile spirituale pe care v-aţi impus să le practicaţi zilnic. Dar acest lucru nu trebuie să vă

împiedice să fiţi în contact cu Spiritul. Căci Spiritul este mai presus de forme, mai presus de practici. În orice situaţie, în orice împrejurare, puteţi intra în contact cu Spiritul pentru ca să vă însufleţească şi să vă înfrumuseţeze viaţa.

5 - Nutriţia, privită ca o activitate yoga

Câţi oameni dezechilibraţi, din cauza unei vieţi trepidante, caută mijloace pentru a se reechilibra! Ei practică yoga, zen, meditaţia transcendentală sau încearcă să înveţe să se relaxeze. Toate acestea sunt foarte bune, dar eu consider că există un exerciţiu mult mai simplu şi mai eficient: să învăţăm să mâncăm. Vă miră? De ce? În loc să mâncăm oricum, în zgomot, cu nervi, cu grabă chiar - şi apoi să mergeţi să faceţi yoga! - nu este mai bine să înţelegeţi că în fiecare zi, de 2 - 3 ori pe zi, aveţi ocazia să faceţi un exerciţiu de destindere, de concentrare, de armonizare a tuturor celulelor?

În clipa când vă aşezaţi la masă, începeţi prin a alunga din mintea voastră tot ce vă poate împiedica să mâncaţi în pace şi armonie. Şi, dacă nu reuşiţi imediat, aşteptaţi, pentru a începe să mâncaţi în momentul când aţi reuşit să vă calmaţi. Dacă mâncaţi într-o stare de agitaţie, de nervi sau de nemulţumire, introduceţi în voi o agitaţie, vibraţii dezordonate, care se vor transmite în tot ceea ce veţi face ulterior. Chiar dacă vă veţi strădui să creaţi o aparenţă de calm, de stăpânire de sine, va emana totuşi din voi o anumită agitaţie, o tensiune şi veţi comite erori, vă veţi izbi de oameni sau de obiecte, veţi rosti cuvinte nepotrivite prin care veţi risca să pierdeţi prieteni sau să vi se închidă porţi. În timp ce dacă mâncaţi într-o stare de

armonie, veţi rezolva mai bine problemele ce vi se vor prezenta ulterior şi, chiar dacă în cursul zilei veţi fi obligat să alergaţi în dreapta şi în stânga, veţi simţi în voi o linişte pe care activitatea voastră nu o va putea tulbura. Începând cu începutul, cu lucrurile mărunte, vom putea ajunge foarte departe. Să nu credeţi că oboseala provine întotdeauna din prea multă activitate. Nu: ea survine , deseori, ca urmare a unei risipe de forţe. Şi, iată, atunci când înghiţim mâncarea fără să o mestecăm suficient şi fără să o impregnăm suficient cu gândurile şi sentimentele noastre, ea devine mai greu digerabilă, iar organismul nu va putea beneficia din plin, datorită efortului pentru asimilarea ei. Atunci când mâncaţi fără să conştientizaţi importanţa acestui act, chiar dacă organismul se întăreşte prin hrană, el nu primeşte din ea decât partea grosieră, materială, şi care nu este comparabilă cu energiile de care aţi putea beneficia dacă aţi şti cum să mâncaţi în linişte şi să vă concentraţi asupra hranei, pentru a prelua elementele eterice şi subtile. Deci, în timp ce mâncaţi, concentraţi-vă asupra hranei şi proiectaţi asupra ei toata iubirea voastră; în acel moment se produce separarea între materie şi energie: materia se dezagregă, în timp ce energia pătrunde în voi, putând dispune astfel de ea. În alimentaţie, importante nu sunt alimentele propriu-zise, ci energiile pe care aceste alimente le conţin prin chintesenţa din ele, căci în această chintesenţă este viaţa. Partea materială a alimentului constituie doar suportul, iar chintesenţa, atât de subtilă, atât de pură, nu trebuie să alimenteze doar planurile inferioare, corpul fizic, corpul astral, corpul mental; ea trebuie să alimenteze, de asemenea, sufletul şi Spiritul.

6 - Respiraţia

„Să mestecăm” aerul pentru a-i extrage energiile. Obişnuiţi-vă să faceţi, în timpul zilei, câteva exerciţii de respiraţie. Dar, pentru a fi într-adevăr folositoare, respiraţiile trebuie să fie lente şi profunde. Aerul curat trebuie să aibă timp pentru a coborî în plămâni, pentru a-i umple şi pentru a elimina aerul viciat. Şi nu numai că trebuie să respirăm profund, dar este bine, din când în când, să reţinem aerul în plămâni înainte de a-l expulza. De ce? Pentru a fi „mestecat”; căci plămânii mestecă aerul la fel cum gura mestecă alimentele. Aerul pe care îl inspirăm este ca un „dumicat”, plin cu energii revitalizatoare. Pentru a profita din plin de aceste energii, trebuie să le dăm plămânilor timp pentru a-l mesteca şi digera. Când respiraţi astfel, fiţi conştienţi că, prin aer, primiţi în corpul vostru o Viaţă divină.

7 - Dimensiunea psihică şi spirituală

Exerciţiile de respiraţie au, Bineînţeles, o acţiune benefică asupra sănătăţii, dar şi asupra voinţei şi a gândului. Puteţi experimenta: dacă aveţi de ridicat o mare greutate, veţi reuşi mai uşor după o respiraţie profundă. În toate amănuntele vieţii zilnice, în relaţiile cu ceilalţi, amintiţi-vă să respiraţi conştient, şi aceasta vă va permite să aveţi controlul asupra voastră. Înaintea unei întâlniri, de pildă, pentru ca discuţia să nu degenereze într-o dispută, luaţi-vă obiceiul de a respira corect. Şi atunci, când sunteţi tulburat, de ce nu cereţi ajutorul plămânilor? Ei sunt acolo pentru a vă ajuta. Timp de două-trei minute, inspiraţi şi expiraţi profund: gândurile voastre se vor uşura şi se vor

limpezi. Aveţi mereu nevoie de ajutor, şi este normal, dar de ce îl căutaţi mereu în exterior atâta timp cât el există în voi?

Dacă ajungeţi să sesizaţi sensul profund al respiraţiei, veţi simţi, puţin câte puţin, cum propria voastră respiraţie se contopeşte cu Respiraţia cosmică. În timpul expiraţiei, gândiţi-vă că reuşiţi să vă dilataţi, să vă extindeţi până la marginea Universului, apoi la inspiraţie, reveniţi către voi, către egoul vostru, care este asemenea unui punct imperceptibil, centrul unui cerc infinit. Din nou vă dilataţi şi din nou vă contractaţi...Veţi descoperi astfel această mişcare de flux şi reflux care constituie cheia tuturor ritmurilor Universului. Prin efortul de al conştientiza în voi înşivă, intraţi astfel în Armonia cosmică şi apare un schimb între Univers şi voi, căci inspirând, primiţi elemente din spaţiu, şi expirând, trimiteţi în schimb ceva din inima şi sufletul vostru. Cel ce ştie să se armonizeze cu Respiraţia cosmică intră în Conştiinţa divină. Din ziua în care veţi simţi această dimensiune, veţi dori ca toată viaţa să inspiraţi din Forţa şi Lumina Domnului, pentru ca apoi să o dăruiţi lumii întregi. Căci expiraţia înseamnă şi a distribui Lumina pe care aţi reuşit să o absorbiţi de la Dumnezeu. Respiraţia conştientă aduce binefaceri nemăsurate vieţii fizice, emoţionale, intelectuale şi spirituale. Va trebui să conştientizaţi efectele ei benefice pentru creier, pentru suflet, pentru toate facultăţile voastre; este un factor deosebit de puternic în toate domeniile vieţii. Nu neglijaţi niciodată acest aspect.

8 - Cum să recuperăm energiile

Prea des vă lăsaţi antrenaţi de această agitaţie, care de acum a devenit o stare obişnuită a oamenilor şi care este foarte dăunătoare echilibrului lor fizic şi psihic. Trebuie să daţi mai multă atenţie sistemului vostru nervos şi să-i acordaţi, din timp în timp, câte o destindere. Aţi putea, de exemplu, să vă retrageţi într-o încăpere liniştită, să vă întindeţi culcaţi pe burtă, pe un pat sau pe jos, pe un covor, cu braţele şi picioarele destinse; să vă lăsaţi ca şi scufundaţi într-un Ocean de Lumină, fără să vă mişcaţi, fără să gândiţi... După unul sau două minute vă veţi ridica reîncărcaţi. Aceasta este tot; e foarte puţin, dar foarte important. Bineînţeles că veţi replica că nu există întotdeauna posibilitatea de a vă întinde astfel. Ei bine, atunci rămâneţi pe scaun; principalul este să rupeţi tensiunea în care trăiţi. Este nevoie să ştiţi să vă opriţi, şi nu numai odată sau de două ori pe zi, ci de zece, cincisprezece, douăzeci de ori. Aceasta poate să nu dureze decât unul sau două minute, important este să vă obişnuiţi să o faceţi cât mai des. Ori de câte ori aveţi un moment liber, indiferent unde vă aflaţi, în loc să pierdeţi timpul sau să vă enervaţi că trebuie să aşteptaţi, profitaţi de ocazia ivită pentru a vă linişti şi a vă regăsi echilibrul; vă veţi relua apoi activitatea cu forţe sporite.

9 - Iubirea ne face neobosiţi

Cel mai mare secret, pentru a ne desfăşura activitatea în cele mai bune condiţii, este să învăţăm să lucrăm întotdeauna numai cu iubire. Căci iubirea este cea care dă puteri, viaţa, care renaşte. Când această iubire nu există şi când munca este considerată doar ca un mijloc de subzistenţă, această

atitudine nu conduce la rezultate bune. Bineînţeles, banii se câştigă, dar dispare bucuria, entuziasmul, omul devine iritabil şi sănătatea sa se alterează cu timpul. Lucraţi preţ de mai multe ore cu iubire şi nu veţi simţi oboseala; lucraţi un timp mai scurt, fără iubire, cu supărare sau revoltă, şi totul se va bloca în interiorul vostru, vă veţi simţi slăbiţi şi fără forţă. Trebuie să înţelegeţi eficacitatea, puterea iubirii. În tot ce faceţi puneţi iubire sau, dacă nu, mai bine renunţaţi la a face acel lucru. Tot ceea ce faceţi fără iubire vă oboseşte, ba chiar vă otrăveşte, aşa încât să nu vă mire dacă după, aceea sunteţi epuizaţi sau bolnavi. Câtă lume se întreabă cum să combată oboseala! Secretul este să pui iubire în tot ceea ce faci, căci iubirea este ceea ce trezeşte toate energiile.

10 - Progresul tehnic oferă omului timp liber pentru o activitate spirituală

Dacă ştiinţa şi tehnica vă pun zilnic la dispoziţie produse noi care vă uşurează viaţa, aceasta nu înseamnă că trebuie să lânceziţi. Toate aceste facilităţi trebuie să le consideraţi ca pe nişte posibilităţi create pentru a vă dedica activităţii spirituale. Iată adevărata semnificaţie a progresului tehnic: să-i ofere omului timp liber, cu scopul de a-l folosi în alte lucrări. Rămâne mai puţin să trudiţi pe materia exterioară? Aceasta vă este dat ca să aveţi mai mult timp, pentru ca să lucraţi cu materia voastră interioară, să o stăpâniţi, să o spiritualizaţi şi să deveniţi astfel o prezenţă benefică pentru lumea întreagă. După fiecare efort, după fiecare exerciţiu, viaţa capătă o altă culoare, un alt gust. Câţi oameni nu sunt copleşiţi de bunăstare, şi totuşi sunt atât de blazaţi încât nu mai

simt nici o bucurie! Aceasta pentru că în interiorul lor nu mai există nici o activitate, nici o viaţă intensă. Dacă ar fi fost luminaţi, ar fi continuat să se bucure de tot, dar fără a se opri din eforturile interioare, căci această activitate este cea care dă gust fiecărui lucru.

11 - Aranjaţi-vă locuinţa interioară

Trebuie să vă obişnuiţi să puneţi accentul pe posibilităţile Lumii interioare, acolo, în interiorul vostru, unde vă aflaţi scufundaţi în permanenţă. Nu întotdeauna sunteţi în situaţia de a privi, de a asculta, de a atinge, sau de a gusta ceva din exteriorul vostru, în schimb vă aflaţi mereu în prezenţa voastră, în această Lume interioară, ale cărei bogăţii nu ştiţi încă să le folosiţi. Această Lume vă aparţine: Oriunde mergeţi o luaţi cu voi şi vă puteţi baza pe ea, în timp ce lumea exterioară vă poate rezerva, în orice moment, o decepţie. Poate că, pentru un moment, vă puteţi închipui că deţineţi ceva, dar, după un scurt timp, nu mai deţineţi nimic: fie că vi s-a luat, fie că l-aţi pierdut. Dacă sunteţi în căutarea abundenţei, a plenitudinii, aflaţi că numai în interiorul vostru le puteţi găsi. Nu cunoaşteţi, nu ştiţi tot ceea ce deţineţi, cu ce cunoştinţe şi cu ce puteri, adevărate comori, v-a înzestrat Dumnezeu. Va trebui acum să faceţi un efort pentru a simţi şi pentru a folosi toate aceste resurse. Vă voi da o imagine. Unii oameni au ştiut să-şi aranjeze atât de bine locuinţa încât nu ies din casă cu prea mare plăcere pentru a merge în alt loc unde întâmpină zgomote, praf, înghesuială. În timp ce alţi, care trăiesc prost, într-o locuinţă mizeră, fără nici un confort, folosesc orice prilej pentru a pleca de acasă (ceea ce de fapt nu este adevărata soluţie, dar mă rog...). Şi

acum, să interpretăm. Spiritualistul este cel care şi-a aranjat atât de bine forul său interior, încât nimic nu-i lipseşte: poezia, culorile, muzica, toate se găsesc în el şi el suferă când este obligat să „iasă din casă”, să-şi părăsească toată această frumuseţe. În timp ce oamenii obişnuiţi, care nu sau preocupat niciodată să-şi creeze un interior plăcut, se gândesc mereu să plece şi să se distreze în altă parte. Cum rămân singuri cu ei înşişi, se plictisesc, apare sărăcia. Deci acum staţi puţin şi analizaţi care este situaţia cea mai avantajoasă. Din moment ce sunteţi zi şi noapte cu voi înşivă, nu este mult mai indicat să vă amelioraţi acel loc pe care nu-l veţi părăsi niciodată? De ce să lăsaţi în paragină interiorul vostru ca pe o locuinţă cu geamurile sparte şi pline de pânze de păianjen? De acum înainte, preocupaţi-vă mai intens să înfrumuseţaţi, să îmbogăţiţi şi să armonizaţi totul în voi; nu numai că vă veţi simţi foarte bine la voi acasă, dar, în această locuinţă minunată, veţi putea primi şi invitaţi. Da, Spiritele luminate se vor bucura să vă viziteze; poate unele se vor hotărî chiar să locuiască definitiv, iar voi veţi fi cei care veţi beneficia de prezenţa lor.

12 - Lumea exterioară este o reflectare a Lumii voastre interioare

Fiţi convinşi de faptul că nu veţi putea găsi nimic în exteriorul vostru, dacă nu aţi găsit mai întâi în voi înşivă. Căci, chiar dacă găsiţi ceva în exteriorul vostru, dacă nu l-aţi găsit în interiorul vostru, veţi trece pe lângă el fără să-l observaţi. Cu cât descoperiţi mai intens în voi Iubirea, Înţelepciunea, Frumuseţea interioară, cu atât le veţi întâlni mai des în jurul vostru. Vă închipuiţi că, dacă nu vedeţi anumite lucruri, ele nu există. Ba da, ele există şi, dacă nu le vedeţi, aceasta

înseamnă că nu le-aţi cultivat suficient în voi înşivă. Lumea exterioară este constituită numai din reflectarea Lumii interioare, deci nu vă mai amăgiţi, căci nu veţi afla niciodată bogăţia, pacea, bucuria exterioară, dacă nu aţi depus eforturi să le descoperiţi în voi înşivă.

13 - Pregătiţi-vă viitorul, trăind corect prezentul

Nu o dată, v-aţi făcut griji cu privire la viitor, gândindu-vă că nu sunteţi protejaţi împotriva accidentelor, a bolilor, a sărăciei... Dar de ce să vă otrăviţi existenţa imaginându-vă tot felul de lucruri rele ce vi s-ar putea întâmpla?

Este adevărat că nu ştim ce ne rezervă viitorul, dar, cel mai bun mijloc de a evita posibilele necazuri din viitor, este de a te strădui să trăieşti chibzuit în prezent. Viitorul va fi aşa cum îl construieşti în prezent. Deci, fiecare clipă de „acum” este importantă. Aşa cum prezentul este o consecinţă a trecutului, tot aşa viitorul este o prelungire a prezentului. Totul este înlănţuit; trecutul, prezentul şi viitorul nu sunt rupte între ele. Viitorul se construieşte pe fundaţia care i-o faceţi acum. Dacă această fundaţie este proastă, este evident că nu trebuie să vă aşteptaţi la un viitor strălucit; dar, dacă ea este bună, nu aveţi nici un motiv de îngrijorare: aşa cum sunt rădăcinile, tot aşa vor fi şi tulpina, ramurile şi fructele. Trecutul este consumat; dar el a generat prezentul, care, la rândul lui, poartă în el rădăcinile viitorului. Trebuie, deci, să începeţi să vă construiţi de pe acum viitorul, îmbunătăţindu-vă prezentul. Pentru aceasta, trebuie ca în fiecare zi să vă puneţi întrebarea: „Ia să văd ce am spus astăzi? Care au fost sentimentele şi gândurile mele?” Şi dacă aţi

acţionat prost, dacă aţi avut sentimente negative, gânduri rele, să ştiţi că v-aţi aliniat de partea Forţelor întunecate şi că ele vă vor distruge viitorul. Dacă aţi trăit o zi într-un mod care să vă nemulţumească, încercaţi, cel puţin la culcare, să-i anihilaţi efectele, cu cele mai bune gânduri, luând cele mai bune decizii pentru a doua zi. Aceste gânduri, ca nişte albine harnice, vor spăla şi vor repara totul în timpul nopţii şi veţi începe ziua următoare în condiţii mai bune.

14 - Trăiţi prezentul în plenitudine

Unii oameni trăiesc numai în trecut, în trecutul lor, parcă ar fi prizonierii unor evenimente petrecute în viaţa lor şi nu pot merge mai departe. Alţii, dimpotrivă, se aruncă în viitor, dar într-un viitor fantasmagoric, creat de imaginaţia lor şi care nu se va îndeplini niciodată. Este bine să privim, din când în când, în trecut, dar numai pentru a analiza când şi unde am greşit, sau când şi unde am acţionat corect, pentru a trage învăţăminte. Trecutul constituie un tezaur de experienţe pe care le putem utiliza pentru a trăi prezentul cât mai bine. Dar în acelaşi timp, analizând trecutul, este bine să ne lansăm şi în viitorul îndepărtat, pentru a ne întreba cum îşi imaginează Dumnezeu viitorul umanităţii, în ce splendoare, în ce Lumină va ajunge ea să trăiască. Bineînţeles, sunt mulţi cei care se gândesc la viitor, dar la ce fel de viitor? În general ei îşi spun: „Peste câţiva ani ne vom căsători, vom avea copii, o ogradă, o căsuţă în faţa căreia vom putea sta şi vom putea să ne fumăm liniştiţi pipa privind la vacile care trec... sau la trenuri! O să respirăm şi puţin praf, apoi o să intrăm în casă, o să mâncăm, o să bem şi un păhărel, apoi o să ne

culcăm.” Doamne ce viitor frumos! Veţi spune: „Dar nu aşa, noi...” Ştiu, voi vă gândiţi că veţi câştiga bani, că veţi face afaceri, că veţi obţine o oarecare glorie - profesor universitar, om de afaceri, ministru sau şef de stat - că veţi avea alături, zi şi noapte, o fată frumoasă pe care să o puteţi îmbrăţişa... Dar ce reprezintă toate acestea? Este de plâns! Acum trebuie să învăţaţi să priviţi mai departe, dincolo de acest viitor îndoielnic, şi să căutaţi orizonturi noi, să deschideţi ferestrele către infinit pentru a vedea care este adevăratul viitor al omenirii, cum îl imaginează Dumnezeu, şi să anticipaţi, deja, prin modul vostru de viaţă, acest viitor. Să nu vă împiedicaţi de noţiunea de timp, să nu spuneţi niciodată: „Da, dar atunci eu nu voi mai fi în viaţă, nu va mai fi epoca mea”, căci, spunând acestea, vă interziceţi adevărata frumuseţe, vă interziceţi înţelegerea adevăratului sens al vieţii. Prezentul trebuie să fie timpul acţiunii conştiente, luminate, care îşi trage înţelepciunea din experienţele trecutului, dar care este, în acelaşi timp, stimulată de toate posibilităţile viitorului. Iată perfecţiunea: lecţiile pe care vi le-a dat trecutul (şi numai Dumnezeu ştie câte lecţii ne-a dat trecutul umanităţii!) şi viitorul cu promisiunile sale nelimitate. Dacă ştiţi cum să trăiţi în prezent, exprimând experienţa trecutului şi frumuseţea viitorului, vă apropiaţi de Divinitate. Care sunt acele versuri pe care Serafimi le cântă în faţa Tronului Domnului? „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeul Cel Atotputernic, acum şi pururea şi în vecii vecilor.” Iată cum conştiinţa voastră poate creşte la dimensiunile Conştiinţei divine.

15 - Importanţa începutului. Fiţi conştienţi de Forţele pe care le declanşaţi

Nu trebuie să întreprindem niciodată ceva fără să cunoaştem Forţele pe care astfel le punem în acţiune. Căci începutul este esenţial. Aici, la început, se declanşează Forţele, care, odată pornite, nu se mai opresc în drum, ci acţionează până la capăt. Vă aflaţi pe un munte, aveţi deasupra voastră o stâncă enormă, gata să se prăbuşească la cea mai mică mişcare; depinde de voi dacă ea va rămâne la locul ei sau dacă îi veţi provoca căderea. Dacă din cauza voastră ea începe să se clatine, nu mai aveţi posibilitatea de a o opri: vă va strivi, atât pe voi, cât şi pe alţi împreună cu voi. Iar dacă veţi deschide porţile unei ecluze, va fi inutil să încercaţi apoi să opriţi apa!...Este întotdeauna uşor să provoci forţe sau evenimente, dar este foarte greu să le dirijezi, să le orientezi, pe scurt să le domini. Expresia „ucenicul vrăjitor” desemnează tocmai pe acel nechibzuit care a dezlănţuit nişte curenţi, pe care apoi este incapabil să-i mai stăpânească sau să-i mai dirijeze. Când agitatorii declanşează o revoltă, nu mai există mijloace pentru a o stăpâni: ea le scapă de sub control. Înainte de a pronunţa un cuvânt, de a arunca o privire, de a scrie o scrisoare, de a da curs unei acţiuni, voi deţineţi toată puterea; odată declanşată acţiunea, s-a terminat, nu mai sunteţi decât spectatori, dacă nu chiar victime. În plan fizic, în plan astral sau în plan mental, Legea este una şi aceeaşi. Când simţiţi furia că se naşte în voi, dacă vă hotărâţi să o stăpâniţi pe loc, ea nu se va declanşa, dar, dacă o lăsaţi să izbucnească, nu-i veţi mai putea opri cursul. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru idei: dacă le lăsaţi să-şi facă cuib în voi, vor sfârşi prin a se înrădăcina. Deci fiţi vigilenţi şi nu uitaţi niciodată că numai la început deţineţi, cu adevărat, puterea.

16 - Căutaţi Lumina înainte de a acţiona

Înainte de a vă lansa într-o acţiune mai importantă, primul lucru de făcut este să vă reculegeţi, să vă conectaţi la Lumea invizibilă pentru a vă crea cele mai bune condiţii pentru a acţiona. În stare de agitaţie, de dezorientare, comitem erori, încurcăm sau distrugem lucrurile. Şi aceasta se întâmplă destul de des: acţionăm în grabă, orbeşte, iar rezultatele nu sunt grozave. Pentru a acţiona corect trebuie, mai întâi, să căutaţi Lumina. Acest lucru îl faceţi deja în planul fizic: sunteţi trezit noaptea de un zgomot, ceva care s-a spart în cădere sau cineva care a intrat... Şi atunci ce faceţi, daţi buzna, aşa, în întuneric? Nu, căci este riscant. Întâi aprindeţi o lumină ca să vedeţi, şi abia apoi acţionaţi. Ei bine, în orice situaţie din viaţă trebuie mai întâi să aprindeţi lumina, adică să vă concentraţi, să vă reculegeţi pentru ca să ştiţi cum să acţionaţi. Dacă nu aveţi lumină, o veţi lua la stânga, la dreapta, veţi bate la mai multe porţi, veţi încerca tot felul de mijloace care se vor dovedi nepotrivite. Deci, înainte de a întreprinde ceva mai important, este necesar să vă concentraţi câteva minute gândurile asupra Lumii inteligente, din Lumină, şi să cereţi să aflaţi cum este cel mai bine să acţionaţi. Răspunsul va veni sub forma unei idei, a unui sentiment precis sau a unei imagini simbolice. Dacă răspunsul este foarte clar, puteţi trece la acţiune. Dar dacă simţiţi o nehotărâre, un resentiment, o tulburare sau o contradicţie, aceasta înseamnă că obstacolele sau duşmanii vă barează calea. Atunci, amânaţi totul pentru a doua zi, puneţi din nou întrebarea şi aşteptaţi înainte de a acţiona, până când drumul va fi clar şi liber.

17 - Supravegheaţi întotdeauna prima mişcare

Când sunteţi pe punctul de a întreprinde ceva pentru prima dată, aveţi grijă să fiţi calmi, concentraţi-vă întreaga atenţie asupra primului gest, a primei mişcări şi executaţi-o corect, fără nici o greşeală. Repetaţi-l puţin mai repede, şi apoi din ce în ce mai mult, până când veţi atinge ritmul şi viteza dorite: veţi observa că execuţia va fi din ce în ce mai uşoară, rămânând în acelaşi timp, impecabilă. Indiferent de gestul sau de actul pe care îl aveţi de executat, dacă de la început v-aţi creat un tipar corect îl veţi repeta întotdeauna cu corectitudine. Dacă astăzi comiteţi erori într-un anumit domeniu, aceasta se datorează faptului că în trecut, fără să vă daţi seama, i-aţi creat un tipar defectuos. Dacă la prima mişcare, la primul gest, cu un obiect sau cu o persoană nu aţi fost atenţi şi aţi comis o eroare, acum suportaţi consecinţele: greşelile se acumulează şi se agravează cu trecerea timpului. Este foarte greu să reparăm în prezent greşelile comise în trecut şi înscrise în noi, dar este uşor a învăţa să creem corect tiparele noi.

18 - Conştientizaţi-vă obişnuinţele mentale

Oamenii sunt rareori conştienţi de obişnuinţele lor mentale. Unul, când trebuie să întreprindă un lucru, se crispează imediat, se enervează; altul, în faţa oricărei situaţii noi, are ca primă reacţie pesimismul, devine critic sau se îngrijorează; un altul se revoltă, un altul se descurajează... Dar cum toate acestea sunt atitudini pe care, nefiind conştienţi, ei nu le pot remedia, şi astfel, în orice situaţie, ei găsesc un pretext pentru a fi negativi. Primul lucru pe care îl aveţi de făcut este să

vă studiaţi, pentru a vă cunoaşte modul în care reacţionaţi. Din momentul în care vedeţi clar în voi, deţineţi deja mijloacele de a face faţă situaţiei: imediat veţi primi un elan pentru a mobiliza toate posibilităţile pe care Dumnezeu le-a creat în subconştientul, conştientul şi supraconştientul vostru: astfel, în fiecare zi veţi progresa, datorită obişnuinţei pe care v-aţi creat-o de a vă observa şi de a fi lucid faţă de voi înşivă.

19 - Atenţie şi vigilenţă

Atenţia îmbracă mai multe aspecte. Aspectul ei cel mai cunoscut este acea atitudine susţinută, necesară, pentru a-ţi îndeplini corect sarcinile, pentru a audia o conferinţă sau a citi o carte. Dar există şi o altă atenţie, care se numeşte observarea de sine, introspecţia. Ea constă în a conştientiza, în fiecare moment al zilei, ceea ce se petrece în interiorul nostru pentru a discerne curenţii, dorinţele şi gândurile care ne străbat. Această atenţie este însă insuficient dezvoltată. De aceea, când vine momentul să rezolvăm ceva, să înţelegem o problema importantă, creierul ne este obosit, întunecat şi nu ajungem să ducem un lucru la bun sfârşit. Pentru ca creierul vostru să fie mereu disponibil, trebuie să fiţi atenţi, prudenţi şi cumpătaţi în toate activităţile, căci altfel, chiar dacă Adevărul în persoană ar apare în faţa voastră, voi tot nu l-aţi înţelege. Pentru a fi capabili a face faţă în mod înţelept, inteligent, tuturor situaţiilor, trebuie să vă păstraţi în permanenţă gândirea trează şi vigilentă. Cel ce nu este vigilent, cel ce nu deschide ochii, este expus tuturor pericolelor. Nu există nimic mai rău decât să trăieşti cu ochii închişi. Trebuie să ţinem ochii

mereu deschişi pentru a aprecia în permanenţă stările de conştiinţa în care ne aflăm. Numai cel ce-şi ţine ochii deschişi posedă inteligenţa vieţii interioare, el nu se mai lasă înlănţuit de orice forţă, de orice entitate. În timp ce pe un om adormit... este clar că oricine îl poate surprinde! Deci, în concluzie, vegheaţi asupra atenţiei interioare, atenţie de fiecare clipă, pentru ca să ştiţi în fiecare moment ce se petrece în voi. Exersaţi. Nu este suficient să vă faceţi numai seara un examen de conştiinţă, ci, în orice moment al zilei, trebuie să fiţi capabili să spuneţi care sunt dorinţele, gândurile şi sentimentele care vă străbat, să le cunoaşteţi originea, natura, să fiţi capabili, la nevoie, să luaţi precauţiuni sau chiar să reparaţi daunele. În viaţa de toate zilele, de îndată ce se produce un accident, vedem pompierii sau armata ieşind imediat şi intervenind pentru stingerea unui incendiu, repararea unui pod, degajarea unui drum, salvarea răniţilor etc. În plan fizic ni se pare normal să se repare imediat toate stricăciunile. Dar, în plan intern, nu ştim cum să procedăm, lăsăm distrugerile să se producă, fără să reacţionăm. Ei bine, nu: de cinci ori, de zece ori, de douăzeci de ori pe zi, trebuie să privim în noi înşine pentru a vedea ce trebuie reparat şi să nu întârziem a o face. Altfel, lăsând pentru mai târziu, devine prea târziu, suntem distruşi, dizlocaţi.

20 - Urmaţi o singură direcţie spirituală

Pentru a face, cu adevărat, o muncă spirituală trebuie să ne aliniem unei filosofii, unui sistem şi să-l aprofundăm; altfel, ceea ce se întâmplă cu organismul psihic se întâmplă exact şi cu cel fizic. Dacă absorbiţi tot felul de alimente heteroclite, vă îmbolnăviţi; similar,

stomacul psihic poate fi supus unei indigestii în funcţie de ceea ce aţi îngurgitat. Ce vreţi să faceţi cu un amestec de tradiţii egiptene, hinduse, tibetane, africane, aztece, ebraice? Măcar de aţi avea o structură mentală suficient de solidă pentru a vă descurca prin ele! Dar mulţi de abia sunt capabili să-şi facă o idee clară despre un sistem filosofic; şi atunci, la ce le foloseşte să citească totul, să cunoască totul? Ca să-şi piardă capul atâta tot. Şi apoi, evident, urmează să acuzăm spiritualitatea că dezaxează lumea. Nu este vina spiritualităţii dacă lumea şi-o imaginează ca pe un târg unde poţi găsi toate atracţiile, chiar pe cele mai periculoase, cum ar fi drogul, magia neagră sau sexualitatea desfrânată. Este timpul să înţelegeţi că adevărata spiritualitate înseamnă să ajungeţi să fiţi voi înşivă expresia vie a Învăţăturii divine pe care o urmaţi.

21 - Insistaţi mai mult asupra practicii, decât asupra teoriei

Încercaţi să înţelegeţi mai bine diferenţa între activitatea spirituală şi activitatea intelectuală. De exemplu, aveţi o portocală; din punct de vedere intelectual puteţi afla o mulţime de lucruri despre ea: originea ei, povestea ei, greutatea ei, forma ei, proprietăţile ei, elementele chimice care o compun, diferitele moduri în care poate fi folosită, poate chiar şi simbolismul ei... Într-o Şcoală iniţiatică nu veţi afla poate nimic din toate acestea, dar veţi învăţa esenţialul: să gustaţi portocala! Aceasta este activitatea spirituală. Nu atât să acumulaţi cunoştinţe teoretice, cât să „mâncaţi” portocala, adică să aplicaţi, să practicaţi. Este mai greu, cere eforturi, dar numai

astfel vă puteţi transforma. Bineînţeles, nu se poate nega că este interesant şi poate chiar util să cunoşti tentativele pe care omenirea le-a făcut timp de milenii şi secole pentru a străpunge misterele Universului şi a se apropia de Divinitate, dar aceasta nu este de ajuns. Din moment ce toate aceste religii şi sisteme filosofice vorbesc numai despre divinizarea noastră, despre splendoarea noastră, despre perfecţiunea noastră, trebuie să depunem eforturi pentru realizarea acestui ideal. Nu vă grăbiţi să-i imitaţi pe aceia care se îngrămădesc să asiste la toate conferinţele erudite despre Înţelepciunea şi Ştiinţa Iniţiaţilor din trecut, dar incapabili de a-şi conduce viaţa cu Înţelepciune. Este ridicol, şi nu aceasta este spiritualitatea.

22 - Puneţi calităţile morale înaintea talentului

Atunci când un bărbat sau o femeie dovedesc aptitudini deosebite pentru arte, ştiinţă sau sport, toată lumea îi priveşte cu admiraţie şi nimeni nu îşi pune întrebarea dacă respectivul este drept, bun, cinstit, generos. Nu, talentul este ceea ce toţi admiră şi încearcă să cultive. De aceea, Pământul este acum plin de oameni talentaţi, dotaţi, este formidabil, sunt o mulţime. Şi totuşi, de ce toate aceste însuşiri, aceste capacităţi, aceste talente nu pot salva lumea? Tocmai pentru că ele nu sunt suficiente. Este minunat să primeşti de la Providenţă darul de a fi poet, muzician, fizician, economist sau înotător etc., să-l dezvolţi, dar mai important este să trăieşti în acord cu Legile divine, adică să lucrezi în fiecare zi pentru a deveni mai înţelept, mai cinstit, mai generos, mai stăpân pe tine. Lumea are nevoie mai mult de fiinţe capabile să manifeste calităţi morale, deci de artişti, oameni de

ştiinţă, sportivi, etc. Deci, fiţi atenţi, nu vă lăsaţi şi voi atât de impresionaţi de persoanele dotate şi talentate, nu vă propuneţi niciodată ca ideal să ajungeţi ca ei. Idealul vostru trebuie să fie cel mai înalt ideal: de a vă apropia în fiecare zi de perfecţiune. Iar perfecţiunea înseamnă a deveni mai luminos, plin de căldură, dătător de viaţă, ca şi Soarele, pentru a trezi, a lumina, a stimula, şi a fertiliza toate făpturile.

23 - Fiţi mulţumiţi de soarta voastră şi nemulţumiţi de voi

Există mai multe feluri de a fi mulţumit. Primul este cel al animalelor: ele sunt mulţumite de soarta lor, şi nu văd limitele şi, deci, nu caută să le depăşească, nici să progreseze. Dar această mentalitate, normală pentru animale, nu e benefică oamenilor... cu toate că sunt mulţi care o adoptă. Al doilea fel, de a fi mulţumit cu propria soartă, o numim mai degrabă acceptare. Omul înţelege că încercările prin care trece sunt rezultatul greşelilor sale din trecut, şi le suportă. Dar el nu se mulţumeşte numai cu atât: el ştie că are de făcut eforturi pentru a repara aceste greşeli, pentru a umple golurile, şi aceasta este înţelepciunea. Trebuie să ne acceptăm soarta ca pe o consecinţă a greşelilor pe care le-am comis în experienţele noastre anterioare, dar să nu ne mulţumim niciodată cu gradul de evoluţie la care am ajuns şi să căutăm să progresăm tot timpul. Nemulţumirea de sine este, deci, un sentiment stimulativ, care poate să vă ajute ca să vă amelioraţi. Dar, pentru ca ea să nu devină o obsesie distructivă, trebuie stabilit un echilibru. În ce fel? Fiind mulţumit de ceilalţi. Această atitudine interioară vă va ajuta să nu cădeţi într-o stare prea negativă, care să vă conducă la

descurajare. Descoperiţi Frumosul şi Binele în ceilalţi şi, mai ales, în cei care, prin geniul şi virtuţile lor, au contribuit la evoluţia omenirii.

24 - Activitatea spirituală nu rămâne niciodată fără rezultate

Nimic nu este mai important, mai salvator, decât a prinde gustul activităţii spirituale, de a o îndrăgi şi de a nu lăsa să treacă nici o zi fără a se lega de Cer, a medita, a se ruga... Opriţi-vă, de mai multe ori pe zi, timp de câteva minute, şi căutaţi să aflaţi în voi înşivă, punctul vostru de echilibru, centrul vostru divin. Treptat, veţi începe să simţiţi că, în toate situaţiile vieţii, aveţi în interiorul vostru un element nemuritor, etern, indestructibil... Chiar dacă aceasta nu se observă, chiar dacă nimeni nu vă apreciază eforturile, chiar dacă pe plan material nu aveţi nici un beneficiu, nu vă opriţi niciodată să acumulaţi bogăţii spirituale, căci veţi deveni, înăuntrul vostru, mai liberi, mai puternici şi veţi plana deasupra evenimentelor. Această activitate spirituală este unica bogăţie, singurul bun care vă aparţine cu adevărat. De tot restul puteţi fi deposedat oricând; singura, activitatea voastră vă aparţine pentru totdeauna.

25 - Regenerarea corpurilor noastre: fizic, astral şi mental

Fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare dorinţă, fiecare act are proprietatea de a atrage din spaţiu elementele materiale care îi corespund. Gândurile, sentimentele, dorinţele şi acţiunile luminoase, dezinteresate, susţinute de o voinţă fermă, atrag

particulele unei materii pure incoruptibile. Dacă prin calitatea vieţii voastre psihice lucraţi zilnic pentru a atrage această materie, ea pătrunde şi se instalează în întregul vostru organism, îşi găseşte locul şi goneşte toate particulele vechi, prăfuite, îmbâcsite, mucegăite. În acest fel, puţin câte puţin, veţi reuşi să vă reînnoiţi corpul fizic, corpul astral şi corpul mental. Contemplând Lumea divină sub toate formele ei de Lumină, de Frumuseţe, de Muzică, de Armonie, culegeţi particulele noi; şi, din moment ce fiecare din ele are viaţă, ea nu vine singură, ci aduce cu ea forţe şi spirite de aceeaşi natură. Sarcina voastră este, deci, de a lucra zilnic pentru a înlocui în voi particulele deja învechite cu noi particule cereşti, strălucitoare. Cineva mă va întreba poate: „Dar de ce să ne străduim atât pentru nişte rezultate care nu vor dura decât o singură existenţă? Merită oare osteneala?” Da, pentru că, în realitate, este singura activitate ale cărei rezultate sunt definitive. Când veţi părăsi Pământul, singurele bogăţii pe care le veţi lua cu voi vor fi bogăţiile interioare pe care le-aţi dobândit graţie eforturilor pe care le-aţi depus. Şi când veţi reveni pentru următoarea Reîncarnare, le veţi readuce cu voi: din momentul concepţiei, din momentul gestaţiei, materia corpurilor voastre - fizic, astral şi mental - va fi modelată, formată exact conform calităţilor şi virtuţilor pe care le-aţi dezvoltat în această întrupare.

26 - Căutaţi-vă în fiecare zi Hrana spirituală

Dimineaţa, când priviţi Soarele, gândiţi-vă că razele sale care ajung până la voi sunt fiinţe vii, care vă pot ajuta să vă rezolvaţi problemele zilei; dar numai cele din ziua respectivă, nu şi cele de a doua zi. A doua

zi trebuie să mergeţi să le consultaţi din nou, dar tot numai pentru ziua respectivă. Nu vor răspunde niciodată pentru două-trei zile în avans. Ele vă vor spune: „Nu-ţi face griji. Vino şi mâine, iar noi îţi vom da răspunsul”. În fiecare zi, atunci când mâncaţi, nu faceţi în stomacul vostru provizii pentru o săptămână, ci doar pentru o zi: mâncaţi pentru astăzi, iar mâine reîncepeţi, din nou. Ei bine, cu lumina trebuie să procedaţi la fel, căci lumina este o hrană pe care trebuie să o absorbiţi şi să o digeraţi zilnic, pentru ca ea să se transforme în voi în sentimente, gânduri, inspiraţie...De ce să nu aplicăm, şi în cazul luminii, aceiaşi logică precum în cazul hranei? Noi spunem: „Este adevărat că am mâncat ieri, dar asta nu mai contează, vreau să mănânc şi azi”. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu lumina: aveţi nevoie de ea în fiecare zi pentru a vă hrăni.

27 - Revizuiţi-vă periodic viaţa

Este benefic pentru buna voastră dezvoltare, să vă revizuiţi periodic viaţa. De ce? Pentru că adesea, din cauza activităţilor şi a preocupărilor cu care sunteţi confruntaţi, viaţa voastră tinde să ia o orientare care vă îndepărtează, din ce în ce mai mult, de Idealul vostru spiritual. Uitaţi că rămâneţi pe pământ numai un timp scurt, că va trebui să lăsaţi aici toate bunurile materiale pe care le-aţi achiziţionat, ca şi titlurile şi poziţia socială pentru obţinerea cărora depuneţi acum atâtea strădanii. Veţi spune că toată lumea ştie asta. Da, toată lumea o ştie, dar toată lumea o şi uită, chiar şi voi, lăsându-vă antrenaţi de exemplele pe care le vedeţi în jurul vostru. De aceea, este nevoie să faceţi, din timp în timp, o pauză pentru a privi înapoi şi a

analiza direcţia pe care o urmaţi, activităţile în care sunteţi în curs de a vă angrena, pentru a face o triere în urma căreia să nu păstraţi decât esenţialul.

28 - Puneţi în acord scopul şi mijloacele

Unul din motivele pentru care nu progresaţi în activitatea spirituală este şi acela că vă lăsaţi angrenaţi într-o multitudine de munci care nu au nici o legătura cu activitatea spirituală, amăgindu-vă cu gândul că aceste acţiuni nu vă vor îndepărta de culmile pe care doriţi să le atingeţi. Nu, realitatea este că dacă vă apucaţi să experimentaţi, şi una şi alta, să gustaţi şi de colo şi de colo, fără a vă preocupa de calitatea şi de natura acestor experienţe, în momentul în care, în interior, veţi vrea să vă ridicaţi, nu vă veţi mai putea desprinde. Din moment ce aspiraţi la un nivel înalt de elevare spirituală, sunteţi obligat, pentru a-l putea realiza, să renunţaţi câte puţin la unele lucruri. Când v-aţi petrecut noaptea în tot felul de distracţii şi de agitaţii, credeţi că dimineaţa veţi mai fi în stare să meditaţi? Dacă unele persoane nu reuşesc să progreseze, în pofida explicaţiilor şi metodelor care le sunt permanent prezentate, aceasta se datorează faptului că ele au încă prea multe preocupări şi activităţi străine Vieţii spirituale: banii, confortul, satisfacerea plăcerilor, poziţia socială... Eu nu spun că trebuie suprimate toate aceste preocupări: ele nu sunt total incompatibile cu Viaţa spirituală, dar este necesară mai întâi rezolvarea unei probleme; aceea de a pune în acord scopul şi mijloacele. Gândiţi-vă la toate însuşirile pe care le posedă fiinţa umană şi la modul în care sunt ele utilizate? În slujba cui sunt ele puse? A sexului, a burţii şi a pasiunilor. Ei bine, de acum

înainte, trebuie să faceţi tocmai contrariul: să puneţi toate talentele şi calităţile voastre în slujba unui Ideal înalt, în slujba Spiritului şi a Luminii.

Analizaţi-vă, şi veţi vedea câte daruri divine posedaţi, daruri pe care le sacrificaţi capriciilor naturii inferioare, şi apoi vă plângeţi: „Nici nu mai ştiu ce este cu mine!” Este normal: când ţi-ai dorit şi ai adunat prea multe lucruri de tot felul, te trezeşti scufundat până în gât în contradicţii. Luaţi exemplul diamantului: dacă diamantul este atât de pur, aceasta se datorează faptului că în el nu există şi alte elemente, el este doar carbon pur. Adăugaţii un alt element şi el nu va mai fi diamant. La fel discipolii, care vor să guste din toate, să pipăie totul, să experimenteze totul, să cunoască totul, îşi pierd valoarea de diamant şi rămân doar nişte pietre opace. Adevăratul discipol trebuie să se îndrepte către un ţel unic, un unic Ideal, o singură dorinţă, o singură hrană. Şi, din acel moment, el va trăi cu adevărat în Lumină.

29 - Corectaţi-vă cât mai grabnic greşelile

Nu lăsaţi niciodată un rău interior să se amplifice până acolo încât să nu-l mai puteţi remedia. Să presupunem că, din greşeală, v-aţi băgat picioarele în ciment lichid, dar sunteţi cu gândul în altă parte şi neglijaţi să le scoateţi: ce se va întâmpla atunci? Cimentul se va întări, va deveni atât de compact încât, pentru a vă elibera picioarele, va fi nevoie de unelte pentru a sparge cimentul, şi se poate întâmpla chiar să vă răniţi. Ei bine, tot astfel se petrec lucrurile şi în Viaţa interioară: dacă nu ne gândim să corectăm rapid anumite greşeli, anumite deficienţe, după aceea este

deja prea târziu, reparaţia costă prea scump şi se pot produce şi alte stricăciuni.

30 - Închideţi uşa Entităţilor inferioare

Slăbiciunile voastre sunt ca nişte uşi prin care Entităţile care vor să ne dăuneze încearcă să se strecoare. Când cedăm anumitor slăbiciuni, le dăm dreptul de a se introduce în noi pentru a ne chinui. Dacă le rezistăm, dacă nu cedăm, ele nu au nici o putere asupra noastră. Entităţile negative nu au decât puterea pe care le-o acordăm noi. Dacă nu vreţi să aveţi de a face cu ele, nu le deschideţi uşa. Ele nu vă forţează, ele vă fac doar sugestii, voi sunteţi cei care le acceptă. Majoritatea oamenilor îşi imaginează că necazurile lor vin aşa, din senin, deodată. Nu, ei sunt cei care le-au pregătit, care le-au chemat, care le-au deschis uşa. Cum? Lăsându-se pradă poftelor, slăbiciunilor, încălcărilor: În chiar acele momente Diavolii găsesc uşa deschisă şi intră. Deci, atenţie, ţineţi uşa bine închisă pentru ei.

31 - Ideile determină acţiunile

Spuneţi că depuneţi eforturi pentru a vă transforma şi că nu reuşiţi, că toate bunele voastre hotărâri nu servesc la nimic? Nu vă descurajaţi, transformările profunde nu se produc instantaneu, ele cer timp. Dacă vă menţineţi permanent bunele hotărâri luate, mai devreme sau mai târziu, veţi ajunge să acţionaţi după cum doriţi.

Priviţi un şarpe: când vrea să se strecoare într-o gaură, el începe prin a-şi introduce capul şi, indiferent cât de lung îi este corpul, coada este silită să-l urmeze.

Cum el înaintează printr-o mişcare ce descrie o sinusoidă, coada poate crea impresia că se deplasează în sens invers deplasării capului, dar, în realitate, ea sfârşeşte prin a trece tot pe acolo, pe unde a trecut şi capul, căci ele nu sunt separate, iar coada urmează întotdeauna capul. În mod simbolic, capul reprezintă facultatea de a raţiona, de a cântări, de a lua o orientare sau alta şi, în mod obligatoriu, restul corpului, adică execuţia, punerea în fapt îi urmează. Iată avantajul de a gândi mereu corect; chiar dacă, pentru moment, nu acţionaţi conform ideilor pe care le aveţi, insistând, păstrând cel puţin o atitudine mentală corectă, veţi sfârşi prin a antrena toate forţele care opun rezistenţă în voi prin a acţiona după cum dictează Spiritul. Încă nu sunteţi conştienţi de importanţa unei filosofii corecte. Mulţi îşi imaginează că pot lăsa să intre în mintea lor orice fel de idei, fără ca acestea să împieteze asupra comportamentului lor. Nu, ei încă n-au înţeles că, întotdeauna, coada urmează capul. Deci, atenţie, fiecare este dator să-şi supravegheze zilnic gândurile pe care le lasă să-i treacă prin minte: dacă sunt anarhice, imorale, într-o bună zi, comportamentul lui va fi tot anarhic şi imoral. Legea acţionează atât în bine, cât şi în rău.

32 - Eforturile noastre contează mai mult decât rezultatele

Ceea ce contează pentru Cer nu sunt succesele pe care le reputaţi, ci eforturile pe care le faceţi, căci numai ele vă menţin pe drumul cel bun, în timp ce succesul vă poate tenta să renunţaţi la vigilenţă. Chiar dacă nu aţi reuşit, chiar dacă nu aţi ajuns la un rezultat, nu face nimic: cel puţin aţi lucrat. Deci nu

cereţi succesul, el nu depinde de voi, ci de Cer, care vi-l va da atunci când va socoti de cuviinţă. Ceea ce depinde de voi este efortul, căci Cerul nu-l poate face în locul vostru. Tot aşa cum nimeni nu poate mânca în locul vostru, Cerul nu poate mânca în locul vostru, adică să facă eforturi pentru voi; voi sunteţi cei care trebuie să le faceţi. Iar succesul, Cerul este cel care îl determină, atunci când îl vrea şi aşa cum îl vrea, după cum consideră el că este preferabil pentru evoluţia voastră. Dealtfel, eforturile poartă în ele însele recompensa. După fiecare efort, după fiecare exerciţiu, de gândire, viaţa ne apare în altă culoare, cu un alt gust. Deci lucraţi asta este important, fără să vă fixaţi termene pentru realizarea aspiraţiilor spirituale. Dacă vă fixaţi un termen pentru obţinerea unui anumit rezultat interior, sau a victoriei asupra unui anumit defect, nu veţi reuşi decât să vă crispaţi, iar dezvoltarea voastră nu va mai fi la fel de armonioasă. Trebuie să lucraţi să vă perfecţionaţi fără să fixaţi un termen, gândindu-vă că, de fapt, aveţi în faţă eternitatea şi că, într-o zi sau alta, veţi ajunge să atingeţi perfecţiunea pe care o căutaţi. Fixaţi-vă doar asupra frumuseţii lucrului pe care l-aţi întreprins şi spuneţi-vă: „Din moment ce este atât de frumos, nu mă interesează câte secole sau milenii îmi vor trebui pentru a ajunge acolo!”

33 - Să acceptăm eşecurile

Cel care simte că nu reuşeşte să manifeste calităţile asupra cărora lucrează, nu trebuie să se descurajeze sau să se revolte. În faţa eşecurilor trebuie să fim umili, o altă atitudine dovedind că raţionamentul nostru nu este cel corect. Cauza este întotdeauna

natura inferioară, care a reuşit să se strecoare într-un moment când a găsit condiţii prielnice. Un eşec este ca şi cum Cerul ar fi spus unor persoane sau unor circumstanţe: „Ia duceţi-vă şi muşcaţi-l puţin, spuneţi-i câteva vorbe să vedem cum reacţionează”. Şi, ceea ce se întâmplă, este o harababură care dovedeşte că nu eraţi încă pregătit pentru a înfrunta încercarea. Eşecurile nu trebuie nici să vă întristeze, nici să vă descurajeze, altfel înseamnă că nu sunteţi decât un pretenţios care doreşte lucruri încă nerealizabile; dacă nu sunteţi capabili să vă depăşiţi decepţia, veţi sfârşi prin a vă distruge. Aveţi voie să vă întristaţi, dar numai pentru insuccesele sau necazurile celorlalţi, nu pentru propriile voastre dorinţe, ambiţii sau pretenţii neîndeplinite. Dacă vedeţi că nu reuşiţi încă să manifestaţi o calitate, să învingeţi un defect, să înlăturaţi un obicei prost, în loc să vă revoltaţi sau să vă descurajaţi, spuneţi-vă: „Asta provine din faptul că în trecut nu mi-am îndeplinit sarcinile aşa cum trebuia şi acum totul îmi este mai dificil”. Iată ce trebuie să vă spuneţi şi să vă puneţi imediat din nou pe lucru. Da, şi chiar dacă nu mai aveţi decât un an de trăit, un singur an, trebuie să continuaţi, să continuaţi... veţi remarca toate schimbările care vor urma. Căci purtăm cu noi toate achiziţiile spirituale pe care le-am făcut, dacă am căutat sincer să ne perfecţionăm.

34 - Imaginaţia, metodă de lucru asupra ta

Deseori, văzând cât este de greu să-ţi corectezi defectele, te simţi nefericit, descurajat. În realitate, în loc să ne împotmolim în slăbiciunile noastre, care sunt rezultatul dezordinilor în voia cărora ne-am lăsat în trecut, este de preferat să ne preocupăm de ceea ce

putem face pentru viitor şi să ne spunem: „Acum, voi repara totul, voi reconstrui totul” şi, în fiecare zi, cu o credinţă de nestrămutat, o convingere absolută, să lucrăm în acest sens, adică să folosim toate elementele pe care ni le-a dăruit Dumnezeu: Imaginaţia, gândirea, sentimentele şi să ne recreăm, să ne remodelăm aşa cum dorim să fim. Imaginaţi-vă înconjuraţi de Lumină, susţinând cu iubirea şi generozitatea voastră pe toţi cei care au nevoie, rezistând tuturor dificultăţilor şi tentaţiilor... Puţin câte puţin, imaginile pe care le formaţi despre aceste calităţi prind viaţă, ele lucrează asupra voastră, vă transformă şi, în acelaşi timp, atrag din Univers elemente corespunzătoare pentru a le introduce în voi. Bineînţeles, este necesar foarte mult timp şi foarte multă muncă pentru a ajunge la un rezultat, dar, în ziua în care îl veţi obţine, nu veţi mai avea nici un fel de îndoială. Veţi simţi deasupra voastră o Entitate care vă protejează, vă instruieşte, vă purifică, vă luminează, iar în cazurile dificile va aduce sprijinul de care aveţi nevoie. După ce aţi format în plan mental, multă vreme, această imagine a perfecţiunii, încetul cu încetul ea va coborî în planul fizic pentru a se concretiza.

35 - Muzica, suport al activităţii spirituale

Învăţaţi să utilizaţi muzica pentru a face o activitate spirituală: ea vă va ajuta în realizarea celor mai bune dorinţe. De obicei, aveţi foarte multe dorinţe bune, dar nu ştiţi ce trebuie să faceţi pentru a le aduce la îndeplinire. Ori, muzica constituie un ajutor foarte puternic pentru realizarea lor. Ascultând muzică, în loc să vă lăsaţi gândurile să vagabondeze, concentraţi-vă asupra ceea ce vă doriţi mai mult. Dacă va doriţi

sănătate, imaginaţi-vă într-o formă foarte bună: indiferent de ce faceţi, vă plimbaţi, vorbiţi sau mâncaţi vă imaginaţi într-o stare de sănătate înfloritoare, pe care o transmiteţi tuturor celor din jurul vostru. Dacă ceea ce vă doriţi este Lumina, Inteligenţa, utilizaţi muzica pentru a vă imagina că învăţaţi, înţelegeţi că Lumina pătrunde în voi, şi chiar o propagaţi, o daţi altora. Dacă vă doriţi frumuseţe, forţă, voinţă sau stabilitate, procedaţi în mod similar. Lucraţi astfel în toate domeniile în care simţiţi că aveţi lacune.

36 - Influenţa benefică a unei colectivităţi spirituale

Câţi nu sunt aceia care simt că nu sunt pe drumul cel bun: sufletul lor, conştiinţa lor se revoltă şi se hotărăsc să-şi schimbe modul de a trăi. Ei reuşesc câte puţin, dar apoi se rătăcesc din nou. Atunci regretă, se roagă, iau din nou decizi, dar nici de data aceasta nu durează. Bineînţeles că este deja un pas în a recunoaşte că nu eşti pe drumul cel bun, dar nu este suficient, trebuie să ajungi să perseverezi în deciziile bune. De aceea, o colectivitate spirituală, o Fraternitate spirituală este atât de necesară, indispensabilă, pentru binele nostru, ea creează condiţiile optime pentru a ne menţine pe drumul cel bun. Astfel, când se întâmplă să ne simţim obosiţi şi avem chef să lăsăm totul baltă, văzându-i pe ceilalţi cum perseverează suntem încurajaţi şi antrenaţi. Cu excepţia unor foarte rare situaţii, oamenii au în general nevoie să fie susținuţi, stimulaţi, căci apare, întotdeauna, un moment în care elanul lor spiritual slăbeşte. Veţi replica, poate, că nu doriţi să fiţi influenţaţi în nici un fel, că vreţi să fiţi liberi să faceţi

ceea ce vă place şi, de aceea, nu doriţi să intraţi într-o colectivitate în care v-aţi simţi limitaţi. Ei bine, în acest caz nu sunteţi inteligenţi. Cine dă dovadă de inteligenţă înţelege că are nevoie de protecţie şi se va pune în situaţia în care va fi împiedicat de a face nebunii, ba, din contră, unde va fi liber de a se lansa în acţiuni benefice, luminoase.

37 - Nu vă bazaţi decât pe activitatea voastră

Din moment ce activitatea voastră este benefică şi dezinteresată, trebuie să aveţi încredere în Legile divine: eforturile voastre vor fi într-o zi recompensate. Spuneţi un cuvânt, faceţi un gest, aveţi o dorinţă, un gând: ele sunt imediat înregistrate şi, într-o zi, ele vor da rezultate. Pe aceste Legi trebuie să vă bazaţi: totul în jurul vostru poate să se schimbe, mai puţin aceste Legi. Prietenii vă pot trăda, familia voastră poate fi preocupată de cu totul altceva şi să uite de voi, dar aceste Legi vor fi întotdeauna prezente pentru a vă trimite exact ceea ce meritaţi, după modul în care aţi lucrat. Deci, nu contaţi pe nimic altceva decât pe activitatea voastră. Veţi spune: „Dar Domnul, Îngerii, Sfinţii, nu putem conta pe ei?” Ba da, desigur, dar numai cu condiţia să fi lucrat. Dacă nu aţi plantat nici o sământă, chiar dacă îl chemaţi pe Domnul în ajutor, tot nu va creşte nimic. Domnul a făcut Legi pe care oamenii trebuie să le cunoască şi dacă ei le ignoră, El nu va răsturna ordinea Universului pentru a face pe placul ignoranţilor. Plantaţi o sământă, şi toate Legile Naturii vor contribui pentru ca planta să crească. Aceasta înseamnă că, mai întâi, trebuie să ne bazăm pe activitatea noastră proprie şi apoi pe Dumnezeu, adică pe Legile pe care El le-a stabilit în Univers.

38 - Trăiţi în poezie

Când mergem pe străzi sau intrăm în magazine, când călătorim cu trenul, autobuzul sau metroul, în general nu vedem decât feţe întunecate, triste, crispate, închise, revoltate. Ei bine, nu este un spectacol prea plăcut. Şi, chiar dacă n-ai nici un motiv să fii trist sau să te simţi nefericit, trecând prin acest mediu, eşti influenţat în rău: revii acasă cu o stare de nemulţumire pe care o transmiţi întregii familii. Iată modul deplorabil de viaţă pe care oamenii şi-l creează permanent unii altora. De ce nu fac un efort pentru a arăta peste tot o faţă deschisă, zâmbitoare, luminoasă? Ei nu ştiu cum să trăiască această viaţă poetică datorită căreia ar fi uimiţi unii de ceilalţi. Adevărata poezie nu rezidă în literatură, adevărata poezie este o calitate a Vieţii interioare. Toată lumea iubeşte muzica, dansul, pictura, sculptura, artele: atunci de ce să nu punem Viaţa interioară în armonie cu aceste culori, ritmuri, forme, melodii? Poezia este ceea ce iubim şi căutăm la oameni: ceva uşor, luminos ceva ce avem nevoie să privim, să simţim, să respirăm, ceva ce ne linişteşte, ne armonizează, ne inspiră. Dar câţi sunt aceia care încă n-au înţeles aceasta şi trăiesc fără să le pese de impresia neplăcută pe care o produc asupra celorlalţi. Ei sunt mereu dezagreabili, bosumflaţi, cu buzele strânse, încruntaţi, privirea bănuitoare şi, chiar dacă încearcă, prin diferite artificii, să-şi îmbunătăţească aspectul, viaţa lor interioară prozaică, obişnuită, sfârşeşte prin a transpare. Aşa încât lăsaţi poezia poeţilor care o scriu. Viaţa pe care o duceţi trebuie să fie poetică. Da, noua artă înseamnează

a învăţa să creezi şi să răspândeşti poezia în jurul tău, să fii plin de căldură, expresiv, luminos, viu!

39 - Cunoaşteţi-vă bine pentru a acţiona corect

Dacă nu vă cunoaşteţi foarte bine, dacă nu aveţi o imagine clară asupra calităţilor şi defectelor voastre, a capacităţilor şi a slăbiciunilor voastre, nu puteţi reuşi în ceea ce întreprindeţi, nici, mai ales, să trăiţi în armonie cu celelalte făpturi, şi de aici decurg complicaţii, ciocniri, certuri. Se poate face chiar această constatare: că majoritatea dificultăţilor din viaţa zilnică vin din aceea că oamenii nu se cunosc pe ei înşişi. Cine suntem, ce reprezentăm, de ce anume suntem capabili; tocmai în aceste aprecieri ne înşelăm adesea, şi aceasta este foarte grav, pentru că aici sunt pericolele cele mai mari. Tot ceea ce întreprindeţi în viaţa voastră personală, ca şi în viaţa socială, riscă să eşueze dacă, la bază, nu aţi pus o foarte clară cunoaştere a caracterului şi a facultăţilor voastre.

40 - Porniţi cu dreptul

De felul în care faceţi primul pas într-o acţiune, de starea în care vă aflaţi, de intenţia pe care o aveţi, de toate acestea depinde calitatea muncii voastre, succesul pe care îl veţi obţine, sau, din contră, insuccesul la care veţi fi obligat să faceţi faţă. Vi se pare ciudat că de un detaliu atât de mic depinde o întreagă înlănţuire de circumstanţe; vă recomand: studiaţi-vă bine. Dacă plecaţi de acasă într-o stare de agitaţie, veţi declanşa forţe haotice, iar dacă, în această stare, veţi merge la cineva pentru rezolvarea unei afaceri delicate, ce poate să se întâmple? În tot

timpul acţiunii, aceste Forţe se vor agita în voi; cu cât vă veţi apropia de ţel, cu atât veţi fi mai agitaţi şi mai prost dispuşi. Şi atunci, în ce mod veţi rezolva acea problemă? Din contră, dacă aţi depus o activitate interioară ca să fiţi calmi, senini, plini de iubire, dacă faceţi primul pas în această stare de spirit, cu cât veţi avansa, cu atât vă veţi afla într-o stare tot mai favorabilă pentru a încheia afacerea în condiţiile cele mai avantajoase cu acea persoană. Este ceea ce numim „a porni cu dreptul”.

41 - Evitaţi să vă exprimaţi nemulţumirea

Puţini sunt cei care au cumpănit nocivitatea obiceiului de a-şi manifesta nemulţumirea faţă de tot şi de toată lumea, tulburând astfel Armonia peste tot pe unde trec. Nemulţumirea nu este de acceptat decât dacă ea se referă la propria persoană. Cel care nu conteneşte de a-şi exprima nemulţumirea faţă de Dumnezeu, faţă de existenţă şi faţă de lumea întreagă, trebuie să fie conştienţi de faptul că această atitudine pernicioasă îi va da în interiorul său o mulţime de sfaturi greşite. Şi cum el nu-şi poate împiedica sentimentul să se reflecte în comportamentul şi în fizionomia sa, puţin câte puţin, faţa şi privirea sa vor deveni tot mai întunecate, gesturile tot mai bruşte, vocea dură, ceea ce-l va face să devină antipatic celorlalţi. Căci, cu toate că, în general, se consideră că persoanele nemulţumite sunt mai inteligente, ele nu sunt considerate ca prezenţe agreabile, iar lumea are tendinţa de a se îndepărta de ele. Cum să stai mereu în prezenţa acelor persoane care nu deschid gura decât pentru a critica şi pentru a infesta atmosfera cu plângerile şi reproşurile lor?

42 - Ieşiţi „cu plin” înaintea celorlalţi

Peste tot, în toate ţările, există obiceiul de a duce un cadou persoanelor cărora le faceţi vizite. Este o foarte veche tradiţie, bazată pe legea care cere să mergi în întâmpinarea celorlalţi cu dorinţa de a le duce ceva. Dacă întotdeauna veţi merge la întâlnirile cu prieteni cu mâinile goale, vorbind concret sau simbolic, vor sfârşi prin a nu vă mai iubi, şi vor spune: „Dar ce se întâmplă cu tipul acesta? Când vine este gol şi mă goleşte şi pe mine”. Sau vor deveni din ce în ce mai neîncrezători, îşi vor lua măsuri de prevedere până în ziua când vă vor închide definitiv uşa inimii şi a sufletului lor. Dacă nu aveţi ce să le duceţi prietenilor, cel puţin o privire caldă, un zâmbet, câteva cuvinte însufleţite, care sunt adevărate cadouri vii, mai bine să nu vă duceţi la ei. Trebuie să vă obişnuiţi să daţi permanent, şi să daţi oamenilor ceea ce le este cel mai binefăcător. Dacă ştiţi să lucraţi cu Forţele pozitive ale Naturii, veţi fi stimaţi şi iubiţi. Şi, întrucât fiecare gest este magic, încercaţi să nu salutaţi niciodată pe cineva având un recipient gol, mai ales dimineaţa, altfel să ştiţi că, fără să vreţi, îi urâţi golul, lipsa, sărăcia, nereuşita pentru întreaga zi. Dacă trebuie să transportaţi un recipient gol, puneţi totuşi ceva în el; nu trebuie neapărat să fie un conţinut preţios, poate fi doar apă, care este lucrul cel mai preţios în ochii Creatorului, sau orice altceva, şi salutaţi oamenii pe care îi întâlniţi cu gândul că le aduceţi sănătate, abundenţă, fericire. Nu uitaţi niciodată că există în voi un pământ minunat de cultivat, ale cărui recolte, flori şi fructe, le puteţi distribui tuturor celor pe care îi întâlniţi. Şi tocmai datorită acestei dorinţe permanente

de a dărui ceva din sufletul, din Spiritul vostru, Viaţa nu va înceta să ţâşnească în voi.

43 - Mâna, instrument de comunicare şi de schimburi

Importanţa mâinii apare în mod deosebit în viaţa zilnică, căci ea este mijlocul de comunicare între fiinţe. Ce fac oamenii când se întâlnesc sau se despart? Ridică un braţ, pentru a se saluta, sau îşi strâng mâinile. De aceea, trebuie să fiţi deosebit de atenţi la ceea ce daţi cu mâinile voastre. Dacă salutaţi pe cineva, faceţi aceasta tocmai pentru a-i da ceva bun. Cine nu ştie să dea nimic, dovedeşte cât este de sărac şi de nenorocit. Bineînţeles că, pentru mulţi, a da mâna nu este decât un gest convenţional şi ei fac acest gest în mod mecanic. În acest caz este mai bine să se abţină. Dar, pentru cei care au conştiinţa trează, a da mâna este un gest plin de semnificaţie şi foarte eficient prin care se poate încuraja, consola, da viaţă şi multă iubire celor din jur. Salutul trebuie să fie o adevărată comuniune, călduros şi armonios. Când daţi mâna cuiva, trebuie să simţiţi un curent care trece. Pentru aceasta, înainte de a-i întinde mâna, respiraţi profund (Bineînţeles cu discreţie), căci o respiraţie profundă armonizează schimburile, şi doriţi-i sănătate, pace, Lumină.

44 - Din privirea voastră să radieze viaţa divină

Dacă majoritatea oamenilor au învăţat să-şi stăpânească gesturile şi vorbele (nu se aruncă asupra primului venit care îi irită, sau care îi atrag, pentru a-l lovi, sau a-l îmbrăţişa, nici nu spun oricui, în mod

brutal, ceea ce gândesc despre el), ei nu au învăţat încă să-şi controleze privirea când exprimă invidie, senzualitate, dispreţ, ostilitate...Cum privirea nu produce, însă, în plan fizic efecte tot atât de vizibile ca un gest sau ca un cuvânt, nimeni nu a fost încă pedepsit pentru o privire; şi, totuşi, cât sunt de mari perturbările şi pagubele pe care anumite priviri le pot produce în plan subtil! Privirea este o proiectare de Forţe, de Energii benefice sau malefice, întunecate sau luminoase: de aceea, trebuie să învăţăm să o stăpânim, să o educăm, pentru ca ea să producă numai efecte benefice. Viaţa spirituală începe şi prin educarea privirii. Încercaţi să vă apropiaţi de oameni privindu-i doar cu o iubire dezinteresată şi cu Lumină, la fel ca şi Soarele care, privindu-ne în fiecare zi, ne trimite raze dătătoare de viaţă. Oriunde veţi merge, băgaţi de seamă ca privirea voastră să fie sinceră, limpede, călduroasă, pentru ca fiinţele pe care le întâlniţi să primească prin voi câteva raze de Viaţă divină.

45 - Nu povestiţi grijile şi necazurile voastre

Vă închipuiţi că grijile şi necazurile voastre îi emoţionează pe ceilalţi, şi atunci le povestiţi în speranţa că se vor interesa de soarta voastră. Dar ei nu vor dori atunci decât să scape de voi cât mai repede! Ei da, din nenorocire, sau din fericire, aşa este construit omul: dacă vreţi ca toată lumea să vă ocolească, vorbiţi zilnic despre necazurile voastre, bolile voastre, grijile voastre şi veţi vedea dacă, în scurt timp veţi mai avea auditoriu! Deci, este o atitudine stupidă! Mai bine ţineţi ascunse aceste detalii. În general, ceilalţi nu au capacitatea de a găsi

soluţii la problemele voastre, şi atunci la ce bun să le mai expuneţi? Ei tot nu pot nimic. Deci, nu numai că vă pierdeţi timpul povestindu-vă în zadar toate problemele, dar, în acelaşi timp, scădeţi în ochii celorlalţi care nu vă vor mai aprecia. Îşi vor da seama că nu sunteţi nici inteligenţi, nici puternici şi se vor îndepărta de voi. Dacă vreţi să nu vă pierdeţi prietenii, ascundeţi necazurile voastre nu le spuneţi nimic, nu vă plângeţi lor, dar, în schimb, legaţi-vă de toate Puterile cereşti, de toate Entităţile luminoase, care sunt peste tot, în jurul vostru, gata să vă ofere ajutorul lor. Din acel moment, veţi deveni mai puternici, mai tari, mai luminoşi, iar acea forţă şi putere care va emana din voi va atrage oamenii, ce vor simţi că sunteţi diferiţi de ceilalţi pentru că suportaţi dificultăţile şi rezistaţi încercărilor fără a vă plânge. Atunci, cu admiraţie vor veni în jurul vostru pentru a lua exemplu, pentru a lua forţă, iar aceştia vor fi prieteni câştigaţi pentru totdeauna. Deci, oricare ar fi dificultăţile voastre, nu îi copleşiţi pe ceilalţi cu ele. Datorită acestui efort pentru a fi dezinteresaţi, generoşi şi curajoşi, nu numai că veţi reuşi să vă rezolvaţi mai bine problemele, dar Entităţile cereşti, văzând activitatea gigantică pe care o duceţi cu voi înşivă vă vor da ajutorul lor.

46 - Evitaţi critica; folosiţi doar cuvinte pozitive

Mulţi n-au învăţat încă să-şi stăpânească gândurile şi sentimentele; în timpul conversaţiilor îşi dau frâu liber şi povestesc te miri ce despre unii , despre alţii. Ei bine, să ştiţi că acesta este un lucru foarte grav, căci dacă aţi calomniat pe cineva, dacă i-aţi ştirbit prestigiul sau onoarea, pot apărea evenimente supărătoare pentru el, pentru evoluţia lui şi Cerul vă va

condamna. Bineînţeles, cineva ar putea spune: „Dar eu n-am crezut, cu adevărat, în cuvintele rele pe care le-am spus despre el”. Da, este posibil, dar trebuie să ştiţi că Spiritele răuvoitoare preiau aceste cuvinte negative pe care, mai devreme sau mai târziu, le aduc la îndeplinire. Cuvintele noastre sunt suporturi materiale pe care noi le furnizăm lor şi de care ele se servesc pentru a-şi aduce la îndeplinire scopurile negative. Nu avem ce să le reproşăm; noi suntem aceia care nu avem voie să le creem condiţii pentru a putea face rău.

Deci, fiţi vigilenţi: în clipa în care vă daţi seama că aţi mers prea departe cu critica sau cu acuzaţiile aduse cuiva, căutaţi imediat alte cuvinte, alte gânduri, alte forţe care să repare stricăciunile. Doar cu această condiţie Legea vă va găsi corect. În general, este mult mai bine să nu încheiaţi niciodată o conversaţie cu cuvinte negative. Chiar atunci când sunteţi obligat să faceţi o critică corectă cuiva, trebuie să vă străduiţi să o încheiaţi cu aprecieri pozitive. Există întotdeauna şi ceva pozitiv în orice fiinţă, aşa că găsiţi-i măcar o singură calitate, menţionaţi-o şi opriţi-vă aici. Un criteriu foarte bun pentru a te cunoaşte şi pentru a şti unde te afli, este acela de a-ţi analiza propriile cuvinte. Vorbiţi fără rost? Ceea ce povestiţi este dezlânat, excesiv, interesant? Obişnuiţi să-i bârfiţi pe ceilalţi?... După ce v-aţi analizat, urmăriţi-vă. Înainte de a vorbi, întrebaţi-vă de ce vreţi de fapt să deschideţi gura: pentru a face un bine, pentru a lumina pe cineva, a-l elibera, a-l vindeca, sau pentru a-l sărăci, a va socoti cu el, a-l umili, pentru a vă satisface astfel tendinţele naturii voastre inferioare? În acest caz este mai bine să tăceţi. Şi, în general, cu cât vorbiţi mai puţin, cu atât este mai bine. Cuvintele sunt acelea care, de cele mai multe ori, menţin fiinţa în sferele inferioare ale

evoluţiei. Deci, în viitor fiţi mai atenţi. Indiferent pe cine întâlniţi, încercaţi să vorbiţi numai despre lucruri utile, constructive, astfel încât plecând acasă, fiecare să gândească despre celălalt: ”Ah! Fie binecuvântaţi aceşti oameni pentru toate vorbele lor pline de încurajare, care m-au făcut să văd mai clar lucrurile şi să doresc să rămân întotdeauna pe drumul Luminii!” Limba nu le-a fost dată oamenilor pentru a-i slăbi sau a-i anihila pe ceilalţi. Rolul ei este de a-l ridica pe cel căzut, de a-l lumina pe cel aflat în întuneric. De a le arăta drumul celor rătăciţi. Limba le-a fost dată oamenilor numai pentru a binecuvânta, a mulţumi, a se uni în înţelepciune, dreptate şi iubire. Cei care neglijează valoarea acestei bogăţii pe care o au, o vor pierde într-o zi, în această viaţă, sau în alta.

47 - Fiţi prudenţi cu cuvintele pe care le rostiţi

Trebuie să fiţi prudenţi când vorbiţi, să nu spuneţi vorbe mari, să nu vă angajaţi cu uşurinţă, căci puteţi întâmpina cele mai mari dificultăţi în a vă ţine angajamentele. Cineva jură că nu va avea niciodată legături cu o anumită persoană, că nu va proceda niciodată ca o altă persoană ale cărei acte le condamnă... şi, iată, că puţin timp după aceea, face tocmai contrariul celor afirmate. De ce? Pentru că există Entităţi în lumea invizibilă care, văzând că acel om este atât de sigur pe el, au chef să-l pună la încercare: ele îl tentează pentru a vedea cât rezistă, iar el, foarte repede, cedează. Şi astfel, mulţi oameni fac tocmai pe dos ceea ce au promis solemn că vor face. În unele ţări există obiceiul ca, după ce au făcut anumite afirmaţii, oamenii să bată în lemn, pentru a îndepărta o posibilitate de desfăşurare neprielnică a

evenimentelor. Acest obicei poate părea o superstiţie, dar este semnificativ: el demonstrează că anumite fiinţe simt, în mod subconştient, că există un risc în a face afirmaţii cu prea mare siguranţă.

48 - Orice promisiune devine o legătură

Dacă faceţi cuiva o promisiune, trebuie să vă străduiţi să o respectaţi. Mulţi ţin discursuri frumoase: promit una şi alta, promisiunile nu-i costă nimic. Bineînţeles, este mult mai uşor să spui ceva, decât să faci acel lucru. Unii, după ce fac o promisiune, sunt liniştiţi: de ce să-şi ţină promisiunea? Ei bine, aflaţi că pentru Ştiinţa iniţiatică, o promisiune este ca şi o semnătură, un angajament, un contract. În plan eteric, cuvintele se înregistrează şi este exact ca şi cum aţi fi făcut acea promisiune în scris: nimeni şi nimic în lume nu vă poate elibera, cu excepţia persoanei căreia i-aţi făcut promisiunea. Dacă este o persoană nobilă, înţelegătoare, vă poate dezlega de ea; dacă nu, trebuie să o îndepliniţi. veţi replica: „Dacă mă voi adresa Cerului, voi cere Domnului să mă dezlege de această promisiune”. Dar nici chiar Domnul nu o va face, căci El nu va încălca Legile pe care El Însuşi le-a stabilit. Voi sunteţi cei care, înainte de a promite, trebuie să cântăriţi bine dacă veţi putea ţine acea promisiune. Să nu spuneţi niciodată: „Eh, pot să promit, asta nu mă angajează la nimic”. Ba da, tocmai! În plan fizic, poate că nu aţi făcut această promisiune în scris, nu vor exista probe pentru a vă condamna, dar în Lumea subtilă, cuvintele voastre există. Nu pe hârtie, ci într-un adevărat film vorbitor! Da, căci atât voi, cât şi vorbele voastre, au fost înregistrate.

49 - Cuvântul magic

Învăţaţi şi obişnuiţi-vă să vorbiţi cu iubire şi cu blândeţe, nu numai oamenilor, ci şi animalelor, plantelor, florilor, păsărilor, copacilor, întregii Naturi, căci acesta este un obicei divin. Cel ce ştie să pronunţe cuvinte care inspiră, care dau viaţă, posedă, prin gura lui, o baghetă magică; el nu rosteşte niciodată degeaba acele cuvinte. Căci, întotdeauna în Natură, unul dintre cele patru elemente, pământ, apă, aer şi foc este prezent, atent, aşteptând să îmbrace tot ceea ce omul a exprimat. Se poate ca realizarea să se producă foarte departe de cel care a dat germenii, dar fiţi convinşi că ea se produce întotdeauna. La fel cum vântul poartă seminţele şi le seamănă în depărtare, tot aşa cuvintele voastre frumoase îşi vor lua zborul şi vor produce, departe de ochii voştri, rezultate frumoase. Dacă aţi învăţat să vă stăpâniţi gândurile şi sentimentele, să vă puneţi într-o stare de Armonie, de Puritate, de Lumină, vorbele voastre vor produce vibraţii care vor acţiona benefic asupra întregii Naturi.

50 - Legătura vie cu Natura

Dacă mâna este un mijloc de a intra în relaţie cu oamenii, ea este şi un mijloc de a intra în relaţie cu Natura. De aceea, de cum deschideţi dimineaţa fereastra sau uşa, salutaţi întreaga Natură, Cerul, Soarele, copacii, lacul, stelele... Mă veţi întreba „La ce bun”? Pentru ca să vă conectaţi imediat la Izvorul Vieţii. Da, căci Natura ne răspunde. Când treceţi pe lângă un lac, un munte, o pădure, vorbiţi cu ele... Când ieşiţi din casă dimineaţa, salutaţi toată Natura, Îngerii celor patru elemente, al pământului, al apei, al aerului

şi al focului, iar apoi chiar Gnomii, Ondinele, Silfele şi Salamandrele. Şi copacilor, pietrelor, vântului, spuneţi-le, de asemenea: „Te salut, te salut!” Încercaţi, faceţi aşa, şi veţi simţi în voi ceva ce se echilibrează, ce se armonizează: multe nelămuriri şi incertitudini vă vor părăsi, numai pentru că aţi salutat Natura vie şi creaturile care o locuiesc. În ziua în care veţi şti să întreţineţi legături vii cu toată Natura, veţi simţi cum Viaţa adevărata va pătrunde în voi.

51 - Să nu alegem calea cea uşoară, ci ceea ce este în folosul evoluţiei noastre

În mod conştient sau inconştient, făpturile au tendinţa de a scurta unele stări şi de a prelungi altele. Dacă suferim, dacă avem un necaz, dorim ca acesta să treacă mai repede, în timp ce, dacă suntem fericiţi, am dori ca aceasta să dureze pe veci. Din păcate, această tendinţă nu se manifestă întotdeauna când trebuie şi nici în bunul sens al lucrurilor. Când este vorba să lucrăm, să facem eforturi, să reflectăm, să intrăm în comuniune cu Cerul, simţim dorinţa ca totul să se termine cât mai repede, în timp ce atunci când este vorba să stăm la masă, să bem, să ne distrăm, să petrecem, ni se pare întotdeauna că se termină prea repede. Ei bine, nu acesta este comportamentul unui adevărat spiritualist. Când se simte bine, când se află într-o situaţie agreabilă, dar care nu îi aduce nici o îmbogăţire spirituală, un spiritualist îi va reduce timpul sau chiar o va întrerupe. Dar când va avea de făcut un lucru sau un efort, el va căuta, din contră, să-l prelungească. Căci el a înţeles ce bogăţie şi ce profunzime există în fiecare efort, în timp ce bucuriile şi plăcerile, deseori, servesc doar ca un cloroform,

pentru a-l menţine în slăbiciune şi a-l îndepărta de adevăr. Deci, în faţa fiecărei posibilităţi care vi se oferă obişnuiţi-vă să vă puneţi întrebarea: „Ce aport poate avea aceasta pentru evoluţia mea?” Dacă nu vedeţi un aport substanţial, ci, mai mult, timp şi energii pierdute, renunţaţi la ea. Viaţa ne oferă o sumedenie de tentaţii şi, dacă n-am învăţat încă suficient să ne controlăm, pentru a le rezista, vom ceda şi apoi vom regreta, pentru că ne vom simţi slăbiţi şi apoi înrăutăţiţi. Am putea evita unele greşeli dacă, înainte de a ne lansa într-o aventură ne-am spune: „Făcând aceasta îmi satisfac o dorinţă; bine! dar care vor fi repercusiunile acţiunii mele asupra mea şi asupra celor din jurul meu?” Cel ce nu-şi pune asemenea întrebări va fi surprins, pe urmă, de ceea ce i se întâmplă. Şi n-ar trebui să fie, căci ceea ce se întâmplă era de prevăzut, consecinţele fiind întotdeauna previzibile.

52 - Progresăm prin rezistenţele ce ni se opun

Nu vă mai plângeţi de dificultăţile şi obstacolele pe care le întâmpinaţi, căci tocmai ele vă ajută să progresaţi. Datorită cărui fapt pot înainta vapoarele în apă şi avioanele în aer? Pentru că atât apa, cât şi aerul opun rezistenţă. Avansarea nu este posibilă decât în condiţiile în care mediul opune o anumită rezistenţă. Piedicile, dificultăţile, joacă acelaşi rol ca şi apa sau aerul, ele fac parte din ordinea firească a lucrurilor, iar noi trebuie să ştim cum să le folosim, pentru a avansa. Când urcaţi pe munte, n-aţi remarcat că asperităţile sunt cele care vă permit să vă agăţaţi şi astfel să urcaţi? Atunci, de ce doriţi ca viaţa voastră să fie netedă, fără asperităţi! În aceste condiţii, niciodată nu veţi reuşi să ajungeţi în vârf, şi, mai ales, la coborâre

ce uşor veţi putea cădea! Din fericire pentru voi, viaţa este plină de asperităţi, şi, datorită lor, sunteţi încă în viaţă. Da, de aceea nu trebuie să cerem o viaţă netedă, fără suferinţe, fără inconveniente, fără supărări, fără duşmani, căci nu vom avea nimic de care să ne agăţăm şi vom putea cădea. Toţi cei care cer să trăiască o viaţă uşoară şi îmbelşugată nu-şi dau seama că, de fapt, îşi doresc propria lor nenorocire.

53 - Să nu fugim de eforturi şi de responsabilităţi

Cei care cred că pot scăpa de responsabilităţile şi obligaţiile pe care le au, pentru a gusta dintr-o viaţă mai uşoară, nu cunosc, de fapt, legile severe după care se desfăşoară destinul. Unul găseşte că familia lui este dezagreabilă, că munca lui este o corvoadă, anturajul lui plictisitor şi de aceea vrea să le părăsească. Un altul fuge de toate responsabilităţile din societate. O femeie s-a plictisit de soţul ei şi caută un altul, mai amuzant, mai seducător. Ei bine, acestea nu sunt atitudini recomandabile. Evident că nu vă este interzis cu stricteţe să vă părăsiţi serviciul, anturajul sau chiar familia, dar nu înainte de a vă fi îndeplinit toate datoriile faţă de ei, căci, altfel, veţi fi constrânşi de Lege să-i regăsiţi pe toţi aceia pe care nu aţi fost în stare să-i suportaţi. Dacă doriţi să nu mai revedeţi pe cineva niciodată, plătiţi-i toate datoriile şi nu-l veţi mai revedea niciodată. Iată una dintre legile pe care oameni nu le cunosc. Fac totul pentru a părăsi pe cineva care îi incomodează, pentru a tăia legătura cu el, dar de câte ori karma a obligat, deja, pe câte cineva să-şi regăsească părinţii, soţia, copii sau şeful într-o altă întrupare! Dacă destinul ne-a plasat în anumite condiţii, există o motivaţie serioasă. În faţa

dificultăţilor externe trebuie să devenim rezistenţi. Cum anume? Tot aşa cum procedează sportivii care se antrenează zilnic, sau ca exploratorii, alpiniştii, navigatorii care se antrenează pentru a rezista căldurii, frigului, oboselii, privaţiunilor de hrană sau de somn şi care sunt capabili să înfrunte intemperiile şi cele mai mari pericole. Antrenaţi-vă şi voi asemenea lor pentru ca să rezistaţi, să fiţi tari, nu atât fizic, cât psihic şi moral. Bineînţeles că, dacă apare un moment în care simţiţi că nu mai rezistaţi situaţiei, vă puteţi retrage pentru puţin timp, dar numai pentru a reveni şi a-i face faţă din nou, până când veţi deveni din nou rezistenţi. Dacă ştiţi să alegeţi calea dificultăţilor, Domnul vă va trimite Îngeri pentru a vă ajuta, dar dacă veţi alege calea cea uşoară, veţi fi obligaţi să vă reîntoarceți pentru a vă asuma toate responsabilităţile de care aţi fugit.

54 - Scuzele nu sunt suficiente, greşelile trebuie reparate

Dacă aţi greşit faţă de cineva, scuzele nu sunt suficiente: trebuie să reparaţi stricăciunile. Numai cu această condiţie sunteţi achitat. Nu este suficient să-i spuneţi celui pe care l-aţi supărat: „Îmi pare rău, iartă-mă...”, căci Legea divină vă va urmări până când veţi repara răul pe care i l-aţi făcut. Veţi spune: „Dar dacă persoana m-a iertat?” Nu, lucrurile nu se rezolvă atât de uşor, căci Legea şi persoanele nu sunt unul şi acelaşi lucru. Persoana vă poate ierta, dar Legea nu vă iartă; ea vă urmăreşte până când veţi fi reparat tot ceea ce aţi stricat. Evident că cel ce iartă dă dovadă de nobleţe, de generozitate, el se dezleagă, se eliberează de chinurile care îl menţin în regiunile inferioare ale

planului astral. Iisus a spus că trebuie să iertăm greşiţilor noştri, pentru ca să ne eliberăm de gândurile negative şi de răzbunarea care ne macină. Dar iertarea nu rezolvă problema: iertarea îl eliberează pe cel care a suferit, păgubit, dar nu şi pe cel care a făptuit greşeala. Pentru a vă elibera trebuie să reparaţi.

55 - Inteligenţa se dezvoltă în confruntarea cu dificultăţile

Pentru cel ce ştie să le folosească, dificultăţile constituie cele mai bune condiţii pentru dezvoltare. Dar, în loc să studiem aceste dificultăţi pentru a le înţelege şi a le putea învinge, în general, ne lamentăm, ne plângem... Asta dovedeşte că n-am înţeles încă de ce este plasat creierul în partea superioară a corpului! Dacă am fi înţeles, în loc să rămânem mereu în partea de jos, în inima, în emoţii, în suferinţe şi văicăreli, am face eforturi de a ne ridica până la Raţiune, la Inteligenţă, la Lumină. Când vă vine să plângeţi, spuneţi-vă: „Bine, uite, îţi dau satisfacţie: uite chiar pregătesc o batistă; dar mai aşteaptă puţin şi lasă-mă să reflectez". Şi atunci reflectaţi, căutaţi şi ve-ţi găsi cu mult mai repede o soluţie decât dacă v-aţi fi lăsat în voia supărării. Altfel, plângeţi timp de trei sau patru ore, iar când veţi fi epuizat, evident, vă veţi calma, dar nu veţi fi mai avansat, din contră: v-aţi cheltuit energiile, dar dificultăţile au rămas. Şi, a doua zi, povestea se repetă... Atunci, în loc să vă lăsaţi mereu stăpânit de sentimente, lăsaţi-le de o parte şi încercaţi să atingeţi un alt nivel din voi, un nivel spiritual, cel care este pură Raţiune, pură Înţelepciune, pură Lumină. De douăzeci, de treizeci de ori pe zi se ivesc ocazii pentru a ne exersa, ocazii foarte benefice. Şi,

astfel, situaţii aparent neplăcute, în realitate vor contribui la binele nostru. Viaţa are din plin tot ceea ce este necesar pentru a instrui oamenii. Înţelepţii reflectează la toate; se instruiesc despre tot şi utilizează cu folos totul. În timp ce ceilalţi, care nu posedă Lumina, nu ştiu să tragă folos din nimic, şi, chiar dacă li se întâmplă lucruri bune, nu numai că nu sunt capabili să le înţeleagă sau să le utilizeze, dar, mai mult decât atât, fac în aşa fel încât ele se întorc împotriva lor. Deci, dacă sunteţi conştienţi, vigilenţi, toate încercările vor contribui la evoluţia voastră, căci veţi şti să le folosiţi. Veţi spune: „Oh, la, la, iată o ocazie grozavă!” şi, cu cât mai dese vor fi ocaziile, cu atât vă veţi dezvolta luciditatea, perspicacitatea şi inteligenţa.

56 - Fiecare problemă are o cheie potrivită

Ieri aţi reuşit să rezolvaţi o problemă, dar iată că astăzi s-a ivit alta: Bineînţeles că nu puteţi utiliza aceiaşi soluţie ca cea de ieri, căci fiecare problemă necesită o soluţie proprie. Acasă aveţi la fiecare uşa câte o broască cu cheie proprie; deci, nu puteţi deschide toate uşile cu aceeaşi cheie: trebuie să găsiţi cheia corespunzătoare. Şi în viaţa psihică există diferite chei pentru diferite uşi. Dacă vrem să folosim mereu aceeaşi cheie, vom rămâne în faţa unor uşi închise. Există trei chei principale: Iubirea, Înţelepciunea şi Adevărul, Iubirea deschide inimile, Înţelepciunea deschide intelectul, iar Adevărul deschide voinţa. Când aveţi o problemă de rezolvat, încercaţi diferite chei. Dacă cu prima cheie nu se deschide, încercaţi-o pe a doua, şi, dacă nici a doua nu o va deschide, încercaţi-o pe a treia. În fiecare zi avem

nevoie de hrană, de băutură, de somn, de adăpost, de îmbrăcăminte, de a lucra, de a ne plimba, de a citi, de a asculta muzică, de a întâlni oameni, de a gândi, de a iubi, de a admira... Inteligenţa cosmică este cea care provoacă aceste nevoi, punându-ne în faţă toate aceste probleme de rezolvat pentru a ne învăţa să ne dezvoltăm în toate domeniile şi în toate planurile. De îndată ce apare o nouă nevoie, se naşte o nouă problemă, apoi alta şi încă alta... iar noi trebuie să ne exersăm pentru ca să găsim de fiecare dată o soluţie potrivită. În lume nu contenesc să apară nevoi noi, creând noi probleme, deci noi activităţi. Cauza este viaţa însăşi care curge, circulă, deplasează obiecte, iar omul este obligat să-i urmeze cursul. Trebuie să trecem printr-un loc anume, apoi prin altul, sau trebuie să corectăm traseul energiei aşa cum o facem cu unele cursuri de apă. Viaţa nu ne lasă să stăm pe loc, ea ne obligă să trecem prin locuri diferite pentru a ne învăţa să vedem, să înţelegem, să simţim, să acţionăm în toate felurile posibile. Deci, trebuie să căutăm permanent soluţii pentru noile probleme pe care ni le pune viaţa, dar, vă repet, aceste probleme sunt, în general, de trei feluri: de voinţă, de inimă şi de intelect, sau altfel spus, privind corpul, sufletul şi Spiritul.

57 - Nu insistaţi pe laturile dezagreabile ale vieţii

Să vă înfuriaţi pentru că cineva a spus nişte cuvinte care vă displac, pentru că aţi plătit un obiect mai scump decât v-aţi aşteptat, pentru că mâncarea este prea sărată, pentru că cineva v-a rătăcit un obiect şi să reacţionaţi în faţa unor astfel de nimicuri ca şi

cum ar fi nişte catastrofe: aceasta este cu adevărat o atitudine prostească. Trebuie să învăţăm să punem în balanţă micile contrarietăţi ale existenţei şi toate bunurile pe care Providenţa ni le-a dăruit din plin. Dar, în loc de aceasta, noi facem contrariul: comparăm mereu puţinul pe care îl avem cu posesiunile vecinilor: „A, ăsta are deja o maşina şi eu n-am decât o bicicletă!... A, ăsta are un diamant şi eu n-am decât nişte perle false!” Dacă ţinem neapărat să facem nişte comparaţii, de ce nu relevăm toate avantajele pe care le avem în comparaţie cu atâţia alţii care nu le au, care sunt nefericiţi sau bolnavi? Îmi veţi spune că aveţi motive serioase de nemulţumire, întrucât întâmpinaţi numai nereuşite, nu aveţi nici un viitor în faţă etc. În realitate, zilele nu seamănă între ele şi dacă astăzi Soarele a fost acoperit de nori, mâine îl veţi vedea răsărind şi totul vă va surâde. „Da, spun unii, dar eu sunt deja bătrân, ce mai pot spera?” Nu ştiţi că într-o zi veţi reveni din nou pe Pământ, ca un copil căruia toate speranţele îi sunt permise, şi că veţi începe o nouă viaţă, îmbogăţită de experienţele trecutului? Există răspunsuri pentru tot ceea ce tristeţea şi descurajarea pot obiecta. Dar trebuie să acceptăm, cel puţin, să privim lucrurile sub un alt unghi, şi aceasta este posibil printr-un raţionament corect; în faţa oricărui eveniment, a oricărei situaţii, opriţi-vă o clipă pentru a cântări cele două aspecte: cel negativ (pentru că vreţi asta!), dar şi cel pozitiv. Nu trebuie, Bineînţeles, să ne amăgim că totul este bun, dar trebuie, în acelaşi timp, să ne refuzăm de a ne opri întotdeauna numai asupra aspectelor negative ale vieţii. Vă gândiţi: „O, noi ştim deja toate astea”. Da? Atunci procedaţi aşa dacă vi se pare aşa de simplu! Observaţi-vă şi veţi descoperi că uitaţi cam prea des să utilizaţi un raţionament corect.

58 - Suferinţa este un avertisment

Natura a instalat în noi Entităţi care veghează asupra noastră, iar când începem să demolăm ceva în corpul nostru fizic, inima şi intelectul încep să ne înţepe, să ne muşte, pentru a ne spune: „Haide, ia-o înapoi pe drumul cel drept!” Da, acesta este suferinţa. Suferinţa ne este dată ca să ni se arate că ne-am abătut de la condiţiile bune, unde totul este clar şi uşor. Suferinţa este, deci, o Fiinţă trimisă din Lumea invizibilă pentru a ne salva şi nu trebuie să luptăm contra unui salvator. Cu cât luptăm împotriva suferinţei, cu atât ea devine mai teribilă. Ea spune: „A, nu vrei să înţelegi? Ei bine, ai să vezi tu ce ai să vezi”, şi ea se înteţeşte. Dar, în clipa în care am înţeles şi am decis să ne reparăm greşelile, suferinţa primeşte ordinul de a ne părăsi, căci ea şi-a făcut treaba, şi-a îndeplinit misiunea. Deci, în loc să ne revoltăm şi să luptăm împotriva ei, trebuie să punem puţină ordine în mintea noastră şi să ne adresăm Domnului: „Iată, Doamne, unde am ajuns din cauza modului meu prostesc de viaţă. Acum am înţeles şi vreau să mă îndrept; Te rog, ai încredere în mine, dă-mi condiţii bune pentru a avea posibilitatea de a repara totul şi a mă consacra slujirii Tale”. Iată unicul lucru bun de făcut. Dar să te revolţi este stupid. Suferinţa nu vine din întâmplare, nici pentru a se răzbuna, nici pentru a ne pedepsi: ea este o simplă servitoare trimisă de Domnul pentru a ne preveni. Din moment ce nu putem evita suferinţa, este preferabil să o suportăm şi să progresăm, decât să suferim şi să rămânem aceeaşi! Câţi nu sunt aceia care suferă şi nici măcar nu ştiu de ce! Şi asta este îngrozitor: să treci prin încercări, prin

nenorociri fără să înţelegi niciodată de ce, căci aceasta poate continua la nesfârşit. Deci, de acum înainte, încercaţi să înţelegeţi care este motivul pentru care suferiţi, aceasta fiind singura modalitate de a vă elibera şi de a progresa.

59 - Să mulţumim pentru fiecare încercare

Câţi nu sunt aceia care, în faţa unei încercări, încep prin a se revolta împotriva Cerului: „Cum, tocmai mie să mi se facă una ca asta?” Ei bine, da, tocmai dumitale şi dumneata trebuie să o accepţi, încercând să tragi învăţămintele cele mai utile pentru propriul progres spiritual. Aflaţi că în stadiul actual de dezvoltare a Pământului şi al punctului în care a ajuns umanitatea, omul nu poate să nu sufere. Pământul este ca o şcoală de corecţie şi, în acelaşi timp, un centru de ucenicie. Suferinţa este deci inevitabilă şi, dacă o acceptaţi, puneţi în mişcare Forţe ascunse care produc în voi o imensă muncă. Când sunteţi într-un moment dificil, spuneţi-vă că, din moment ce sunteţi un fiu al lui Dumnezeu, posedaţi în voi mijloacele pentru a trece această probă. Trebuie să iubiţi probele. Dar „a le iubi” nu înseamnează a le căuta prosteşte (ele vin oricum, fără să le căutaţi), ci înseamnă, pur şi simplu, să le treceţi cu bine, să fiţi recunoscători, pentru că toate au un sens. Dacă ne revoltăm împotriva Justiţiei divine, ne îngreunăm povara; pentru a ne-o uşura trebuie să mulţumim Cerului. Veţi spune: „Cum! Să mulţumim Cerului dacă suntem bolnavi, nenorociţi sau în mizerie?” Da, aceasta este un mare secret. Chiar nefericiţi fiind, trebuie să găsiţi un motiv pentru care să mulţumiţi Cerului. Sunteţi sărac, sunteţi nenorocit? Mulţumiţi, mulţumiţi, bucuraţi-vă că-i vedeţi

pe ceilalţi bogaţi, în abundenţă, şi veţi vedea... După puţin timp, anumite uşi se vor deschide şi binecuvântările vor începe să plouă peste voi. Învăţaţi să mulţumiţi şi pentru încercări, căci acesta este modul cel mai bun de a le transforma. Dacă vă revoltaţi, nu dovediţi decât că sunteţi orgolioşi şi că nu sunteţi în stare să transformaţi aceste încercări în aur şi în pietre preţioase. Dar dacă spuneţi: „O, Doamne, îţi mulţumesc; ştiu că există, cu siguranţă, un motiv pentru care mi se întâmplă aceasta, trebuie să învăţ ceva. Sunt departe de a fi perfect şi, probabil, că am făcut nişte prostii”. Datorită umilinţei voastre veţi simţi, dintr-o dată, că ceva se schimbă, se îmbunătăţeşte. Încercaţi, şi veţi vedea. Trebuie să înţelegeţi că dificultăţile trebuie folosite şi să vă bucuraţi chiar atunci când, la prima vedere, nu există nici un motiv de bucurie. Aceasta este o filosofie care vă dă posibilitatea de a trece peste dificultăţi, de a le domina, de a plana deasupra vieţii, de a fi stăpân peste toate situaţiile. Şi, în afara puterii voastre, a forţei sufletului vostru, Providenţa va spune: „Luaţi-i obstacolul acela, scutiţi-l de acea suferinţă...” Până în ziua când va permite să fiţi eliberaţi de tot ceea ce vă împiedică încă.

60 - Încercările ne obligă să ne folosim propriile resurse

Multe dintre suferinţele şi încercările vieţii ne sunt trimise de Lumea invizibilă pentru a ne obliga să utilizăm Forţele spirituale ce se află în noi. Când suntem îndestulaţi, bogaţi, copleşiţi de bunuri, rămânem la suprafaţa lucrurilor, în timp ce izolarea şi tristeţea ne împing să intrăm în noi înşine pentru a

căuta noi resurse. Rolul Iniţierii este de a învăţa omul să pătrundă în sine pentru a găsi adevărata bogăţie, adevărata forţă, adevăratul sprijin. În trecut, Iniţierea se făcea în temple; acum ea se face peste tot, în viaţă şi în momentele în care ne aşteptăm cel mai puţin. Vă gândiţi: „Dar, de ce Lumea invizibilă, tocmai ea, nu ne previne dinainte, prin semne, că vom avea de trecut prin încercări?” Pentru că, tocmai în situaţiile neprevăzute, suntem obligaţi să pătrundem mai adânc în noi înşine şi să facem eforturile cele mai mari. Toţi veţi avea de trecut prin încercări şi bucuraţi-vă, căci acestea sunt bogăţii noi. Toţi cei care nu au suferit sunt săraci şi, vorbind simbolic, nu au culori pentru a-şi picta tablourile. Dar cel care a suferit, poate utiliza toate senzaţiile pentru a picta tablouri. Marile genii, toţi cei care au făcut ceva în decursul existenţei lor, au suferit mult. Ei posedau o cerneală neagră şi din ea au scos cele mai frumoase culori.

61 - Gândiţi că suferinţele sunt trecătoare

În faţa oricărei greutăţi ce se iveşte în faţa voastră, spuneţi-vă: „O, asta nu va ţine mult. Este doar pentru un moment, e trecător”. Vă surprinde? Nu credeţi că poate avea vreo eficienţă? Ba da, este o formulă eficientă, am verificat-o. Numai la gândul că suferinţa este trecătoare şi, deja, o suportăm mai uşor. Şi, de fapt, este un adevăr. Ea nu durează pe veci. Douăzeci, treizeci, patruzeci de ani? Ei bine, asta nu este o veşnicie. Trebuie însă să aveţi răbdare, căci, de fapt, voi sunteţi aceia care, de-a lungul anilor, v-aţi complăcut în aceste situaţii încurcate. Atunci aţi fost răbdători, perseverenţi, ba chiar un model de perseverenţă! Ei bine, a venit momentul să vă dovediţi

perseverenţa şi în a vă restabili. Atât Binele, cât şi Răul, au nevoie de timp pentru a se manifesta. Deci, de acum înainte, oricare vor fi încercările la care veţi fi supuşi, spuneţi-vă: „Acesta nu este decât un moment mai dificil de trecut; în curând nu va mai rămâne nimic din el, căci eu deţin acum mijloacele pentru a-mi reface viitorul şi pentru a-l trăi după regulile Cerului”, şi puneţi-vă imediat pe lucru.

62 - Priviţi în sus

Când daţi de o greutate, aveţi obiceiul să faceţi din ea centrul preocupărilor, să o vedeţi numai pe ea, să rumegaţi tot ce nu merge, tot ceea ce constituie un motiv de griji, de îngrijorare, de supărare... A privi aşa, permanent în jos, nu este cea mai bună soluţie: trebuie să încercaţi să priviţi în sus, acolo unde se află Lumina, Înţelepciunea, Frumuseţea, şi tot ceea ce vă poate încânta în a găsi mijloacele pentru a depăşi dificultăţile. Griji, supărări, vor exista întotdeauna, nu veţi fi scutiţi de ele. Pentru ca să le puteţi depăşi, trebuie să procedaţi aşa cum faceţi contra intemperiilor sau contra insectelor: să vă echipaţi. Pentru a vă apăra de ploaie vă luaţi o umbrelă; pentru a face faţă frigului vă îmbrăcaţi în haine groase, sau vă instalaţi o încălzire; iar contra ţânţarilor vă acoperiţi sau folosiţi un insecticid. Ei bine, în lupta cu greutăţile trebuie să priviţi în sus pentru a vă lua, de acolo, Lumina şi Forţa. Numai cu această condiţie veţi învinge.

63 - Metoda zâmbetului

Când nu sunteţi într-o formă bună, fiindcă v-aţi ieşit din fire, sau pentru că aţi primit veşti proaste, sau pentru că cineva v-a constrâns, aveţi la îndemână o metodă formidabilă: aceea de a utiliza metoda zâmbetului. Chiar şi atunci când sunteţi singuri încercaţi să zâmbiţi pentru a vă demonstra că sunteţi deasupra greutăţilor. Gândiţi-vă că sunteţi invulnerabili, nemuritori, eterni şi zâmbiţi-vă, aşa, trecând prin faţa unei oglinzi. La început poate că va fi un zâmbet cam forţat; n-are importanţă, este deja începutul unei îmbunătăţiri. Căci, în dosul acestei metode a zâmbetului, se află metoda iubirii. Din momentul în care v-aţi hotărât să aplicaţi această metodă, vă veţi simţi mai bine dispuşi, şi veţi găsi mult mai uşor rezolvarea problemelor.

64 - Metoda iubirii

Când vă simţiţi agitaţi, înfricoşaţi, nefericiţi, trebuie să încercaţi să reacţionaţi. În loc să vă împărtăşiţi altora grijile, sau să vă lăsaţi măcinaţi de ele, liniştiţi-vă şi începeţi să faceţi câteva respiraţii profunde. Pronunţaţi, apoi, un cuvânt de iubire, faceţi un gest de iubire, trimiteţi un gând de iubire... veţi constata că ceea ce fermenta în voi şi intra în putrefacţie a fost dat afară şi trimis foarte departe. Făcând apel la iubire, aţi deschis în voi un Izvor care, lăsându-l să curgă, va purifica totul. Vedeţi cât este de uşor: este suficient să vă deschideţi inima şi să daţi drumul iubirii. Încercaţi şi vă veţi întreba de ce n-aţi procedat aşa şi până acum. Auziţi vorbindu-se despre iubire şi râdeţi: dar lumea se joacă cu iubirea în loc să o folosească drept o cale de salvare. Să trăiţi cu iubire, însemnează să trăiţi la un nivel de conştiinţă foarte ridicat, reflectat în toate

actele vieţii, să trăiţi în acea stare care armonizează în voi totul, care vă menţine într-un perfect echilibru, acea stare care este un izvor de bucurie, de forţă şi de sănătate.

65 - Lecţia scoicii perliere

Cum face scoica de produce o perlă? Înainte de toate, există un grăunte de nisip care a pătruns în cochilia ei şi care constituie pentru scoică un inconvenient, căci o irită. „A, îşi spune ea, cum să fac să scap de el? Mă zgârie, mă mănâncă, ce să fac?” Şi iată că începe să reflecteze; se concentrează, meditează, cere sfaturi, până în ziua când înţelege că nu ajunge niciodată să scape de acel grăunte de nisip, dar că are posibilitatea de a-l înveli până va deveni neted, lustruit, catifelat. Şi când a reuşit, este fericită şi îşi spune: „A, am reuşit să înving o dificultate!” De mii de ani scoica perlieră îi învaţă pe oameni, dar oamenii nu şi-au însuşit lecţia. Şi care anume este această lecţie? Aceea că, dacă reuşim să ne înfăşurăm dificultăţile într-o materie luminoasă, dulce, irizată, vom dispune de bogăţii nemaiîntâlnite. Iată ce trebuie să înţelegeţi. Deci, de acum înainte, în loc să vă plângeţi şi să staţi să vă măcinaţi fără să faceţi nimic, munciţi şi secretaţi acea materie specială în care vă puteţi înfăşura dificultăţile. Când vă aflaţi în faţa unui eveniment neplăcut, a unei persoane insuportabile, bucuraţi-vă şi spuneţi: „Doamne, ce şansă, încă un grăunte de nisip, iată o posibilitate pentru o nouă perlă!” Dacă înţelegeţi imaginea scoicii perliere veţi avea de lucru pentru toată viaţa.

66 - Învăţaţi să vă împărtăşiţi fericirea

Există zile în care sunteţi bucuroşi: vă simţiţi bogaţi, fericiţi... Vă gândiţi, oare, în acele momente să împărtăşiţi din fericirea voastră şi celor care sunt în sărăcie şi în nenorocire? Trebuie să ştiţi să daţi o parte din această abundenţă spunând: „Dragii mei fraţi şi surori din lumea întreagă, ceea ce am eu este atât de minunat încât vreau să-l împart cu voi. Luaţi şi voi din această bucurie, din această Lumină!” Dacă păstraţi această bucurie doar pentru voi, fără să vreţi să o împărţiţi, Fiinţe răuvoitoare din Lumea invizibilă, care vă pândesc, vor face în aşa fel încât să o pierdeţi. La un moment dat, se va întâmpla ceva imprevizibil, care vă va face să pierdeţi această fericire. Pentru a vă putea păstra bogăţiile interioare, trebuie să le distribuiţi. Tot ceea ce veţi dărui astfel, se va aduna în contul vostru din băncile cereşti, de unde le veţi putea extrage mai târziu, atunci când veţi avea nevoie. Şi aceste comori rămân în voi, nimeni nu va putea să vă deposedeze de ele, căci le-aţi pus în rezervoarele de sus.

67 - Exersarea stăpânirii de sine în relaţiile cu ceilalţi

Aveţi un patron, un asociat, un prieten şi, dacă în timpul unei conversaţii nu sunteţi destul de atent şi de stăpân pe voi, dacă lăsaţi, din nebăgare de seamă, să vă scape câteva vorbe nepotrivite, atunci răul s-a produs, relaţiile s-au rupt: vă dă afară, sau ia hotărârea să nu vă mai vadă. Şi de aici complicaţii, necazuri...Vă spuneţi că veţi încerca să le dregeţi; asta este foarte bine, numai că nu este întotdeauna posibil şi riscă să fie de lungă durată şi foarte costisitor. Cel mai

rezonabil este să înţelegem că, de la bun început, trebuie să fim foarte atenţi pentru a nu complica situaţiile, măcar atât cât depinde de noi. În afară, Doamne Dumnezeule, va fi întotdeauna dezordine, vor exista întotdeauna certuri, şi acolo nu puteţi face mare lucru. Nu este chiar atât de uşor să faci să domnească pacea în lume. Dar, în tot ceea ce faceţi voi, puteţi, întotdeauna, să vă străduiţi să acţionaţi, astfel încât să păstraţi ordinea şi armonia.

68 - Să rezolvăm problemele prin iubire, nu prin forţă

În relaţiile lor cu ceilalţi, oamenii sunt mereu tentaţi să rezolve problemele prin forţă şi iată că, din contră, ele se complică, totul se înveninează, căci, prin această atitudine, ele provoacă natura lor inferioară, adică dorinţa de ripostă, de a le ţine piept şi chiar de a-i extermina. Atâta vreme cât oamenii nu vor alege Forţa spirituală, Forţa luminoasă, Forţa Iubirii divine, ci vor apela la forţa brutală, ei nu vor rezolva nimic. Singura soluţie este de a da dovadă de bunătate, de iubire şi de umilinţă. Bineînţeles că lucrurile nu se vor rezolva imediat, căci dacă vă veţi dovedi blânzi şi umili, ceilalţi, foarte rău educaţi, vă vor considera slabi, proşti şi vor profita pentru a continua să vă calce în picioare. Dar aşteptaţi... În timp îşi vor da seama că atitudinea voastră nu este dictată de slăbiciune, ci, din contră, de o mare putere morală, spirituală; atunci, ei vor fi cei care vor deveni mai umili, mai respectuoşi şi lucrurile se vor aranja. Aşa că, începând chiar de astăzi, încercaţi să rezolvaţi problemele cu părinţii, cu prietenii, cu duşmanii, arătându-le iubire şi bunătate. Acţionând astfel, puneţi în acţiune o Lege care îi va

obliga, mai devreme, sau mai târziu, să răspundă în acelaşi fel.

Răspunzând cu furie la furie, cu ură la ură, cu violenţă la violenţă, aplicaţi o filosofie învechită care nu a prea dat rezultate. Bunătatea este cea care se opune răutăţii, iubirea înlătură ura şi cu blândeţe combatem furia. Trebuie să vă fie clar, odată pentru totdeauna, că, conform Legii, doar Binele are puterea de a lupta cu răul, căci Binele este puternic, nemuritor, în timp ce răul este slab. El poate fi comparat cu o piatră azvârlită în sus: cu cât trece timpul, cu atât forţa ei de a se ridica scade. În timp ce Binele este o piatră aruncată de sus în jos, din vârful unui turn; cu trecerea timpului, mişcarea ei se accelerează. Acesta este secretul Binelui: este slab la început, dar atotputernic la sfârşit. Răul, exact invers, este foarte puternic la început, dar, cu timpul, slăbeşte. Trebuie să cunoaşteţi aceste realităţi!

69 - Învăţaţi să depăşiţi Legea dreptăţii

Cineva v-a produs un rău? Aceasta nu vă dă dreptul să vă răzbunaţi pe el. Veţi spune: „Dar este pentru a face dreptate!” Nu, acest fel de a înţelege dreptatea stă la baza tuturor nenorocirilor. În numele dreptăţii, primul venit crede că are dreptul de a-i moraliza pe unii, de a-i pedepsi pe alţii... Lăsaţi dreptatea în pace! „Şi atunci ce să facem?” Să recurgeţi la un principiu care este dincolo de dreptate, un Principiu de Iubire, de Bunătate, de Generozitate. Iată, sunt deja două mii de ani de când Iisus a adus această nouă Învăţătură şi, totuşi, creştinii continuă să aplice Legea lui Moise: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Ei încă n-au înţeles că pentru a fi cu adevărat

mari, pentru a deveni liberi, nu trebuie să aplicăm într-atât Legea dreptăţii, nu trebuie să mai căutăm răzbunarea. Răzbunarea este o modalitate veche, preistorică, ce nu aduce rezolvarea: din contră, ea complică lucrurile şi ne măreşte datoriile karmice. Să zicem că aţi făcut un bine cuiva, l-aţi ajutat, l-aţi susţinut, apoi, într-o zi, descoperiţi că, de fapt, el nu merita ceea ce aţi făcut pentru el. Ei bine, acceptaţi această situaţie: nu căutaţi să vă răzbunaţi, să-l pedepsiţi şi nici nu începeţi să povestiţi această întâmplare la toată lumea! Când oare veţi începe, în sfârşit, să daţi dovadă de generozitate şi de nobleţe? Trebuie să închideţi puţin ochii, să uitaţi şi să iertaţi: numai aşa veţi creşte şi vă veţi întări. Şi să ştiţi că, ceea ce aţi pierdut, vă va fi redat mai târziu însutit. Altfel, încercând să vă răzbunaţi, stârniţi Forţe negative care, într-o zi, se vor întoarce la voi şi vă vor strivi.

În aşteptare, dacă doriţi să-i daţi, într-adevăr, o lecţie duşmanului vostru, începeţi o muncă gigantică asupra voastră înşivă: rugaţi-vă, meditaţi, învăţaţi, faceţi exerciţii până în ziua când, în fine, veţi deţine adevărata înţelepciune şi adevăratele puteri. Şi dacă se va întâmpla să vă reîntâlniţi, va fi uluit simţind Lumina şi Forţa voastră. El va înţelege atunci că, în timp ce voi aţi lucrat pentru a deveni mai înţelepţi, mai generoşi, mai stăpâni pe voi înşivă, el nu făcea decât să se urâţească, şi îi va fi ruşine. Singurul lucru care contează este să vă îmbunătăţiţi pe voi înşivă, să vă ocupaţi de tot ceea ce este constructiv, pur şi divin. Bineînţeles că, pentru aceasta, este nevoie să aveţi multă iubire, Lumină, dar eu nu ştiu să existe vreo altă metodă mai eficientă. Şi, întrucât există o Lege conform căreia fiecare este obligat să plătească răul pe

care l-a pricinuit, toţi cei care v-au adus daune vor fi, într-o zi, obligaţi să vină şi să vă caute pentru a-şi plăti greşelile. Se poate întâmpla ca, simţind intuitiv că sunt duşmani mai vechi, să doriţi să-i îndepărtaţi. Nu are importanţă. Vor rămâne în preajma voastră şi vă vor ruga să le acceptaţi serviciile. Pentru acesta este Legea: Toţi cei care v-au pricinuit vreun rău cărora nu le-aţi răspuns tot cu un rău, vor fi obligaţi (indiferent că vor, sau nu vor asta, părerea lor nu contează) să vină într-o zi şi să repare tot răul pe care vi l-au provocat.

70 - Fiţi capabili de gesturi dezinteresate

Cât de mult timp pierdeţi şi cât efort risipiţi pentru a face să fie respectate cele ce credeţi că sunt drepturile sau posesiunile voastre! De ce vă agăţaţi mereu de interesele voastre? Doamne, faceţi un gest dezinteresat şi veţi fi liberi! La început, Bineînţeles că nu veţi fi prea fericiţi făcând aceste gesturi, veţi suferi, vă veţi simţi constrâns. Dar, dacă veţi reuşi, veţi descoperi tărâmuri noi, zone luminoase şi nimeni nu va fi mai fericit şi mai mândru ca voi. Pentru că aţi reuşit, atunci, un lucru foarte greu: să învingeţi natura inferioară care vă împingea mereu să vă luptaţi pentru a vă păstra avantajele materiale. Dacă vă veţi baza pe Înţelepciunea şi pe Iubirea Cerului, El nu vă va părăsi: din moment ce aţi făcut ceva care să vă lege de El, El va veghea asupra voastră. Nu vă pierdeţi niciodată încrederea în Lumea invizibilă: ea îi susţine pe toţi aceia care se conduc după Legile ei. Dacă, însă, urmaţi sfaturile naturii voastre inferioare, nu veţi ajunge niciodată cu adevărat la scopul propus: odată şi odată, Lumea invizibilă vă va pune obstacole. Dar, dacă vă bazaţi pe Cer şi îi respectaţi Legile, nu veţi fi niciodată

părăsiţi. Chiar dacă lumea întreagă vă părăseşte, veţi fi susţinuţi, încurajaţi, luminaţi.

71 - Folosiţi-vă de simpatii pentru a prinde curaj, iar de antipatii pentru a vă întări

Simpatia şi antipatia sunt mişcări naturale pe care însuşi Înţelepţii le cunosc. Totuşi, diferenţa constă în faptul că Înţeleptul îşi domină antipatiile şi nu se lasă orbeşte în voia simpatiilor. El ştie că şi unele, şi celelalte, provin din experienţe avute în vieţi anterioare cu fiinţele pe care le reîntâlnește acum şi că, deci, ele nu-l pot informa cu imparţialitate asupra acestor fiinţe. Atunci, el încearcă să manifeste bunătate faţă de cei care îi sunt antipatici şi să recunoască greşelile şi lipsurile celor care îi sunt simpatici. Nici voi nu trebuie să vă lăsaţi în voia simpatiilor şi a antipatiilor fără a le analiza, ci trebuie să învăţaţi să le folosiţi. Când cineva vă este simpatic, Gândiţi-vă la el pentru a vă bucura şi pentru a prinde curaj. Da, cineva care vă este simpatic are o acţiune favorabilă asupra voastră şi puteţi trage folos din starea bună în care vă aduce. Veţi spune: „Dar cu cineva care îmi este antipatic?” Ei bine, şi în acest caz se poate face ceva. Spuneţi-vă: :Între noi doi, acum, trebuie să depăşim asta!” Şi, în loc să o ştergeţi sau să-i trimiteţi gânduri negative, vă veţi exersa să-l suportaţi. Făcând aceste eforturi, voi sunteţi cei care câştigă, pentru că reuşiţi astfel să vă învingeţi natura inferioară care, mereu prezentă, vă îndeamnă la luptă, la neînţelegeri şi complicaţii. În momentul în care veţi reuşi, veţi pătrunde într-o Lume de Frumuseţe şi de Lumină; în curând veţi constata că totul se schimbă, căci toţi cei pe care înainte îi priveaţi cu răceală şi cu

ostilitate, vor simţi că privirea voastră s-a schimbat şi vor începe să vă iubească. Da, întotdeauna se ivesc ocazii pentru a vă întări. De ce să nu profitaţi de ele? Vă agăţaţi de sentimentele voastre de simpatie şi de antipatie şi nu rezolvaţi nimic. Ei bine, tocmai de aceea trebuie să faceţi ceva, ştiind că acestea sunt impulsuri pe care le puteţi utiliza pentru evoluţia voastră.

72 - Utilitatea duşmanilor

În loc să vă plângeţi, mai bine încercaţi să înţelegeţi motivele pentru care anumite persoane survin în viaţa voastră şi vă produc evenimente neplăcute. Poate că aceste persoane au fost înadins trimise de către Lumea invizibilă pentru a vă da lecţii, pentru a vă face să înţelegeţi anumite adevăruri, pentru a vă obliga să vă îmbunătăţiţi... Atunci de ce să nu folosiţi aceste prilejuri? În loc să născociţi idei de răzbunare, în loc să vă revoltaţi, gândind că Cerul ar fi trebuit până acum să-l extermine pe duşmanul vostru... şi chiar să sfârşiţi prin a vă răzbuna pe alţii, care sunt nevinovaţi, aşa cum adesea se întâmplă în viaţă, profitaţi şi de această ocazie pentru a lucra asupra voastră. Deci, chiar dacă cineva are faţă de voi un comportament necorespunzător, în schimb voi trebuie să învăţaţi să vă comportaţi bine. Şi, primul lucru pe care îl aveţi de făcut pentru a reuşi, este să căutaţi să vedeţi ce lecţii puteţi învăţa din aceste întâmplări neplăcute. Cel mai rău lucru pentru un om este să trăiască nutrind sentimente negative la adresa altora. Căci, trebuie să ştiţi: curenţii vieţii noastre psihice, înainte de a ajunge la ceilalţi, încep prin a ne traversa pe noi înşine. Dacă suntem animaţi de sentimente de bunătate, vom fi primii care vom profita

de această bunătate, iar dacă suntem răi, vom fi cei dintâi otrăviţi. Aveţi obiceiul să spuneţi: „Sunt furios împotriva ăluia, o să-i arăt eu lui!” Bine, s-a făcut, dar veţi fi primul intoxicat de propria voastră furie.

73 - Transformaţi răul

Trebuie să încercaţi să transformaţi tot ceea ce primiţi de la ceilalţi sub formă de critici sau manifestări de ură. Ele sunt aidoma unor pietre obişnuite, pentru care trebuie să găsiţi o modalitate de a le transforma în pietre preţioase. Aceasta este alchimia adevărata. Din moment ce pământul este în stare să o facă, de ce n-am fi şi noi? Principalul este să ne punem această problemă. Fiinţa umană deţine toate forţele şi puterile; chiar şi piatra filosofală se află în el, piatră care transformă toate metalele în aur. Atâta vreme cât nu veţi vedea lucrurile astfel, veţi fi nenorocit, copleşit şi, cel mai mic cuvânt negativ spus la adresa voastră, vă va dărâma.

74 - Adevăraţii duşmani sunt în noi

Câţi nu sunt oamenii care întreţin în ei sentimentul revoltei? Revolta contra unei situaţii pe care o consideră insuportabilă, sau împotriva unei persoane pe care o socotesc necinstită, sau nedreaptă... Dar oare revolta aceasta este, întradevăr, atât de necesară? Dacă simţiţi nevoia de a vă revolta, puteţi găsi teren pentru a face un lucru bun chiar înăuntrul vostru. Da, toate slăbiciunile voastre, toate înclinaţiile voastre inferioare, nu credeţi că constituie suficiente motive de indignare şi că ele merită efortul de a le combate? Dacă revolta există în Univers, înseamnă

că ea are un rost. Nu poate fi suprimată; deci trebuie să-i înţelegeţi rostul şi să o puneţi şi pe ea în slujba Idealului vostru înalt. Atunci, veţi şti precis unde, când, cum şi împotriva cui, sau a ce, să vă revoltaţi... Trebuie să ne revoltăm, dar numai împotriva Entităţilor inferioare care s-au instalat în om sub formă de slăbiciuni şi care îl macină, îl înşeală. Câţi dintre voi nu sunt nefericiţi pentru că sunt conştienţi de defectele lor, de slăbiciunile lor! Da, dar ei nu s-au revoltat încă suficient împotriva acestor defecte, pentru a lua decizia de a scăpa de ele pentru totdeauna. Aşa încât, încetaţi de a vă mai revolta zilnic împotriva soţiei, a soţului, a şefului, a guvernului etc. şi revoltaţi-vă împotriva voastră pentru că adevăraţii duşmani zac în voi, bine camuflaţi şi mereu preocupaţi de a vă întinde curse sub forma tentaţiilor, a poftelor, a dorinţelor necontrolate. Iar voi, fără să vă daţi seama, îi mângâiaţi, îi alintaţi, îi hrăniţi. Ei bine, de azi încolo împotriva acestor duşmani va trebui să vă revoltaţi.

75 - Treziţi Binele în ceilalţi

Foarte puţini sunt aceia care conştientizează proporţia daunelor provocate de mania pe care o au de a vedea mereu doar partea proastă a lucrurilor. Multe relaţii, prietenii, se strică din cauza acestei tendinţe de a căuta defectele celuilalt, de a nu observa la el decât ceea ce este rău, criticabil şi chiar de a găsi o plăcere în a răscoli viaţa cuiva, pentru a descoperi detalii compromiţătoare. Înţeleptul se străduieşte să vadă ambele părţi, în acelaşi timp: şi Binele, şi Răul. El nu este orb, nu se lasă păcălit, dar consideră că partea esenţială a fiinţelor, esenţa lor, este Binele. Fixându-şi atenţia asupra Binelui, el atrage Forţele acestuia şi le

face să sporească, atât în el, cât şi în ceilalţi. De aceea, toţi sunt atraşi spre o astfel de fiinţă: ei simt că în preajma ei se trezesc şi cresc germenii propiei lor Naturi divine.

76 - Trăiţi cu iubire

Iubirea este cea care ne dă cele mai mari posibilităţi de succes, iubirea este cea care ne face mai capabili, mai lucizi, mai pătrunzători, este cea care pregăteşte condiţiile pentru manifestările cele mai armonioase, cele mai constructive. Dar cine se ocupă de iubire? Dragostea sexuală, da, interesează pe toată lumea, dar iubirea fără obiect, spirituală, este întotdeauna lăsată pe ultimul loc. Unii vor spune: „Dar dumneavoastră nu trăiţi în lumea asta! Nu vedeţi cum sunt oamenii: nu pot fi iubiţi!” Aflaţi că, poate, nici unul dintre voi nu a trecut prin cele ce am trecut eu; dacă există cineva care să cunoască condiţiile teribile ale existenţei, atunci eu sunt acela. Dar tocmai atunci, în chiar acele condiţii, când simţi că nu-ţi vine să iubeşti pe nimeni pentru că, pe drept cuvânt, de jur împrejur sunt numai motive pentru a-ţi închide inima oamenilor, tocmai atunci trebuie să iubeşti. Altfel, la ce serveşte această Ştiinţă iniţiatică, la ce serveşte această Filosofie divină? Numai pentru că există câteva capete pe care nu le puteţi suporta, nu trebuie să ne lipsim de cea mai mare binecuvântare: iubirea. Deci, iubiţi, iubiţi lumea întreagă, iubiţi toate făpturile... Această dragoste este cea care vă armonizează totul în voi. Urmăriţi-vă în timpul diferitelor activităţi; veţi observa cât de tensionată şi de crispată este fiinţa voastră: faţa, mâinile mai ales, şi în tot acest timp energiile voastre se scurg în mod inutil. Aceasta se întâmplă din

cauza că nu ştiţi să lucraţi cu iubire. Atunci, opriţi-vă, destindeţi-vă complet, mai ales creierul vostru să fie destins, opriţi-l pentru câteva minute din funcţionare pentru a nu simţi altceva decât iubirea care curge prin voi...Cel mai mare secret, metoda cea mai eficace, este de a iubi. Când ieşiţi dimineaţa din casă, gândiţi-vă să salutaţi toate fiinţele, din lumea întreagă. Spuneţi-le: „Vă iubesc, vă iubesc...” Şi abia apoi plecaţi la lucru. Toată ziua vă veţi simţi fericiţi, dilataţi, iar relaţiile voastre, cu ceilalţi vor fi mai uşoare, căci v-aţi trimis iubirea tuturor fiinţelor din Univers; şi, din toate colţurile spaţiului, această iubire va reveni la voi. Există atât de multe lucruri de făcut pentru a face viaţa demnă de trăit.

77 - Deveniţi asemenea unui Izvor

Izvorul tâşneşte şi curge fără oprire, iar dacă cineva vrea să-l murdărească, aruncând în el gunoaie, el continuă să curgă şi curentul va duce gunoaiele. Izvorul rămâne mereu curat, viu, pentru că el nu se opreşte nici o clipă din curgere. Găsiţi filosofie mai bună decât cea a Izvorului? Luaţi Izvorul drept model, deveniţi asemenea lui, adică iubiţi, iubiţi în pofida şi împotriva a tot. Această iubire care tâşneşte vă va apăra de impurităţi şi de suferinţe; nici măcar nu veţi observa că cineva a încercat să vă murdărească şi să vă dăuneze, căci curgerea Izvorului va îndepărta orice ar putea să vă facă rău. Păstraţi în voi, zi şi noapte, această imagine a Izvorului care curge şi care aruncă răul şi impurităţile, iubiţi fără încetare şi nu veţi mai suferi.

78 - Cerul ne-a dăruit bogăţii, pentru ca să învăţăm să fim generoşi

Dacă aveţi în preajmă persoane greu de suportat, aceasta este pentru ca să învăţaţi să iubiţi. Într-o bună zi, când veţi părăsi Pământul şi vă veţi înfăţişa în faţa Entităţilor cereşti, ele vă vor cere socoteală şi vă vor spune: „De ce nu aţi dat dovadă de iubire faţă de semenii voştri?” „Păi, pentru că erau urâţi, răi, proşti: „Nu, aceasta nu este un motiv; voi aţi primit din Ceruri bogăţii foarte mari: ochi, gură, urechi, inteligenţă, o inimă, iar ele v-au fost date pentru a iubi, nu pentru ca să calomniaţi, să dispreţuiţi, să distrugeţi şi să călcaţi în picioare: „Da, dar erau nişte nenorociţi!” „Ei bine, tocmai de aceea, aveaţi un motiv în plus pentru ca să le dăruiţi şi mai multă generozitate!” Nimic nu vă va putea justifica.

79 - Uitaţi-vă duşmanii cu gândul la prieteni

A fost cineva nedrept cu voi, aţi fost criticaţi, calomniaţi? Bine, am înţeles, dar de ce să rămâneţi cu gândul acolo şi să fiţi nefericiţi zile în şir? Spuneţi-vă: „Chiar dacă unii nu mă iubesc, mulţi alţii mă iubesc; Dumnezeu însuşi mă iubeşte!” Astfel vă veţi gândi la prietenii voştri, la Lumea divină, la Dumnezeu care a creat atâtea lucruri bune şi frumoase de care voi beneficiaţi în fiecare moment al existenţei voastre, şi veţi uita răul ce v-a fost făcut. Exersându-vă în acest fel, veţi ajunge să deveniţi insensibili la partea negativă a lucrurilor.

Adevărata sensibilitate este deschiderea totală către Ceruri şi închiderea faţă de tot ce este negativ şi întunecat. Altfel, dacă sunteţi sensibili doar la ceea ce

este negativ, aceasta este de fapt susceptibilitate, o manifestare bolnăvicioasă a personalităţii. La ce fericire vă puteţi aştepta când nici Cerul, nici Îngerii, nici florile, nici păsările, nici prietenii nu mai există pentru voi, ci doar oamenii nedrepţi şi răi?

80 - Întăriţi-vă împotriva criticilor

Aţi fost criticaţi, calomniaţi, şi iată-vă prăbuşiţi. De ce? Pentru că nu eraţi pregătiţi. Trebuie să ştiţi, dinainte, că întreaga viaţă va fi aşa. De ce să vă imaginaţi că voi veţi fi scutiţi? Deci, acum, ridicaţi-vă puţin şi spuneţi-vă: desigur, nu este pentru ultima oară că primiţi critici şi că, dacă nu faceţi nimic pentru a vă întări astăzi, ei bine, când aceasta se va repeta, vă veţi prăbuşi din nou. Bineînţeles, sunteţi miraţi: aţi dori să vă spun că, vouă, această nu vi se va întâmpla niciodată, că de acum înainte veţi fi protejaţi, scutiţi. Ei nu, eu vă spun doar să vă pregătiţi pentru alte încercări de acelaşi fel! Trebuie să ştiţi, dinainte, că tot soiul de evenimente neplăcute vi se pot întâmpla. Dacă nu vi se întâmplă, cu atât mai bine, mulţumiţi Cerului; şi dacă vi se întâmplă, mulţumiţi din nou Cerului pentru că cel puţin aţi fost pregătiţi.

81 - Învăţaţi să vă puneţi în situaţia celorlalţi

Oamenii au, rareori, obiceiul de a se pune în situaţia celorlalţi, şi de aici decurg o mulţime de judecăţi greşite, cruzimi şi nedreptăţi. Ei nu vor să-şi părăsească niciodată propriul punct de vedere: măsoară, cântăresc, judecă totul după gustul lor, după înclinaţiile şi preferinţele lor, fără să ţină seamă vreodată de ceilalţi. Iar acum, când mijloacele de

comunicare le permit să vină atât de uşor în contact, ei trebuie să înveţe să-şi depăşească câmpul lor limitat de cunoştinţe, căci altfel, tot ceea ce ar putea servi la o apropiere între ei va servi la a se distruge. Deci, înainte de a acuza pe cineva, încercaţi pentru câteva minute măcar să vă puneţi în situaţia lor; şi, deseori, veţi constata că, dacă aţi fi în acea situaţie, aţi proceda, poate, de zece ori mai rău. Prin numai câteva minute de astfel de exerciţii veţi dobândi calităţi de nobleţe, răbdare, indulgenţă şi blândeţe. Faceţi, deci, exerciţiul următor: puneţi-vă pentru câteva minute în „pielea” persoanelor care nu vă sunt plăcute şi pe care le suportaţi greu, şi veţi vedea că nu se poate să nu căpătaţi înţelegere faţă de ele şi să nu le iubiţi.

82 - Câteva sfaturi referitoare la copii

Fiţi atenţi la modul în care le vorbiţi. Adulţii nu dau suficientă atenţie modului în care se adresează copiilor. Unii îi tratează ca pe nişte incapabili, nişte răufăcători, nişte idioţi, şi copiii, sugestionaţi, hipnotizaţi, devin, după un timp, într-adevăr proşti şi incapabili. Trebuie să ştiţi: cuvântul este puternic, acţionează şi că, ceea ce le spuneţi copiilor, poate avea o influenţă foarte dăunătoare asupra lor, să-i blocheze sau să-i sperie. Deseori adulţii - părinţii, educatorii - sunt aceia care îi distrug pe copii. Pentru a se face ascultaţi, pentru ai face să lucreze sau să stea cuminţi, de ce este nevoie să fie speriaţi cu bau-bau, cu lupul, cu poliţia sau cu altele de acest fel? În decursul întregii lor existenţe, aceşti copii se vor putea simţi ameninţaţi, în pericol şi vor deveni o bună clientelă pentru psihanalişti. Sunt multe lucruri pe care

adulţii trebuie să le corecteze, în atitudinea lor faţă de copii.

83 - O metodă pentru a le dezvolta calităţile

Pentru a fi nişte buni educatori, părinţii trebuie să se gândească la toate calităţile şi virtuţile care zac în sufletul şi spiritul copilului lor. În loc să se mulţumească să-i administreze copilului o pereche de palme sau două la fund, pentru a-l învăţa minte să nu mai repete anumite prostii, ei ar trebui să se concentreze asupra scânteii divine din copilul lor, să facă toate eforturile pentru a o dezvolta şi astfel, mai târziu, acest copil va face minuni. Şi chiar atunci când copilul doarme, ei pot sta pe marginea patului lui, mângâindu-l cu blândeţe, fără să-l trezească, şi să-i vorbească în şoaptă despre toate calităţile minunate pe care ei doresc ca copilul să le manifeste mai târziu în viaţă. Ei vor introduce, astfel, în subconştientul lui, elemente preţioase care, peste ani, când el le va descoperi, îl vor apăra de multe greşeli şi pericole.

84 - Creaţi în jurul lor o atmosferă armonioasă

Pentru a educa un copil nu este suficient să-l trimiteţi la şcoală, fie ea şi cea mai bună. Dacă acasă li se oferă copiilor spectacolul certurilor, al minciunilor şi al necinstei lor, cum îşi închipuie aceşti părinţi că vor educa copilul? S-a observat că un sugar se poate îmbolnăvi şi poate prezenta tulburări nervoase din cauza certurilor dintre părinţi, chiar fără să fi fost prezent. Căci aceste certuri crează în jurul copilului o atmosferă de dizarmonie pe care copilul o resimte, pentru că el este încă foarte legat de părinţi. Sugarul

nu este conştient, dar corpul său eteric resimte şocurile. Vedem unii părinţi care se poartă faţă de copii lor într-un mod atât de ciudat, încât ne întrebăm dacă într-adevăr ei îşi iubesc copiii. Bineînţeles că ei vor răspunde afirmativ. Dar nu este aşa; dacă i-ar iubi cu adevărat, şi-ar schimba comportamentul, ar încerca măcar să-şi îndrepte anumite slăbiciuni care se reflectă cu consecinţe negative asupra copiilor. Atâta vreme cât nu fac aceste eforturi, ei nu-şi iubesc copii cu adevărat.

85 - Oferiţi-le o imagine fără cusur

În orice situaţie, adulţii trebuie să se dovedească fără cusur în faţa copiilor, să nu aibă slăbiciuni sau defecte. Când adulţii (părinţi, educatorii) lasă să se întrevadă slăbiciunile lor, copii sunt tulburaţi, dezorientaţi, căci nu mai au nimic solid de care să se agaţe. În mod instinctiv, copiii caută întotdeauna să se sprijine pe fiinţe care întrupează dreptatea, nobleţea, puterea, ei toţi poartă în ei o nevoie instinctivă de dreptate şi de adevăr, şi, atunci când constată că adulţii care se ocupă de ei comit o acţiune reprobabilă, ceva în ei se dereglează. Copilului care se simte mic, slab, îi place să aibe deasupra lui o autoritate infailibilă, care îl protejează. El este neştiutor în toate, dar ştie că este slab; de aceea are nevoie de protecţie şi se aciuieşte în braţele mamei pentru a-i simţi căldura. El nu caută sprijinul numai în plan fizic, ci şi în plan psihic. De aceea, atunci când un copil înţelege ca mama sa, tatăl său, părinţi sau profesorii, nu sunt la înălţimea sarcinii pe care o au, el se simte pierdut, sau se revoltă... Aceasta este originea multor tragedii în familie, sau în societate.

86 - Condiţiile pentru ca o corecţie să fie benefică

Este de preferat să nu bateţi niciodată copilul. În mod cu totul excepţional, dacă într-adevăr o merită, o palmă sau o bătaie la fund nu-i face rău, dar atenţie!... Nu pălmuiţi niciodată un copil când sunteţi furioşi, căci veţi lăsa în memoria lui o impresie de ură, de răutate, de injustiţie, în timp ce, de fapt, pentru a-l educa, el trebuie să simtă ca sunteţi drept şi, tocmai de aceea, îi aplicaţi corecţia. Dacă sunteţi în situaţia de a aplica o corecţie unui copil, fiţi atenţi la privirea voastră. În ea nu trebuie să se citească nici furie, nici ostilitate, nici vreun alt sentiment negativ, căci copilul va uita repede palma sau bătaia la fund, dar niciodată ceea ce a citit în privirea voastră. Deseori, adulţii bat copiii pentru că sunt exasperaţi, sau pentru că au ajuns la capătul răbdării: este o reacţie foarte proastă. Palmele sau bătaia la fund nu trebuie să se datoreze enervării părinţilor - enervarea nefiind un sentiment pedagogic -, ci dorinţei de a-i face pe copii să înţeleagă, spre binele lor, că există anumite reguli ce trebuie respectate.

87 - Puterea cuvântului dezinteresat

Câţi oameni nu sunt aceia care, după ce au desfiinţat pe cineva prin critică şi reproşuri, pretind: „Dar eu am spus toate acestea spre binele lui, vroiam să-l ajut, am fost sincer, atâta tot!” În realitate, ei simţeau pur şi simplu nevoia să-şi verse iritarea, nemulţumirea, şi au găsit drept pretext sinceritatea. De ce, sub imperiul furiei, devenim deodată sinceri? Puteţi să aduceţi toate argumentele pe care le doriţi:

dar atâta vreme cât mobilurile voastre nu vor fi cu adevărat dezinteresate, spirituale, ceea ce veţi spune nu va produce niciodată efecte bune. Cuvintele voastre nu vor fi cu adevărat puternice şi benefice, decât în ziua în care veţi fi pe deplin stăpâni pe gândurile şi sentimentele voastre; altfel, oricare ar fi bunele voastre intenţii de a-i ajuta pe ceilalţi, nu numai că nu le sunteţi de ajutor, ci, dimpotrivă, le veţi dăuna îi veţi rătăci.

88 - Aprofundaţi un Adevăr înainte de a vorbi despre el

În Viaţa spirituală există o regulă care cere ca, atunci când primim un Adevăr, să începem prin a-l trăi, înainte de a-l predica celor din jurul nostru. Da, aceasta este o regulă foarte importantă care trebuie reţinută. Un Adevăr trebuie experimentat şi exersat, iar atunci când a devenit „carne şi os” în voi, când a fuzionat cu voi, nimic în lume nu mai poate să facă să-l pierdeţi. În timp ce, dacă începeţi să vorbiţi în dreapta şi stânga despre un Adevăr pe care tocmai l-aţi aflat, el vă va părăsi: l-aţi expus pe tarabă la piaţă, nu vă mai aparţine şi sunteţi din nou slabi şi nefericiţi. Trebuie, deci, să începeţi prin a-l ţine în voi pentru ca să vă aducă forţă şi să vă ajute să învingeţi încercările la care veţi fi supuşi. Din acel; moment, el nu vă va mai părăsi. Atâta timp cât nu aţi trăit şi nu aţi experimentat un Adevăr, el nu face parte din voi; de aceea, el vă poate părăsi şi va trebui să luptaţi şi să suferiţi pentru a-l regăsi. Trebuie, deci, să-l păstraţi un anumit timp, să trăiţi cu el pentru a-l face să fie al vostru; de atunci încolo, nu numai că nu vă va părăsi, dar când îl veţi împărtăşi celorlalţi, el va avea o asemenea forţă, o

asemenea putere, datorită sincerităţii exprimării voastre, încât veţi reuşi să îi convingeţi. Timbrul vocii voastre, emanaţiile care vor ieşi din voi, vor fi cu adevărat convingătoare, căci aţi păstrat vreme îndelungată în voi acel Adevăr, şi prin aceasta l-aţi întărit.

89 - Începeţi prin a deveni voi înşivă mai înţelepţi

Oamenii sunt obişnuiţi să observe mereu slăbiciunile şi imperfecţiunile celorlalţi, dar niciodată pe cele proprii. Ei pretind celorlalţi inteligenţă, bunătate, cinste fără a-şi pune întrebarea cum sunt ei. Dacă sunt atât de puţini oameni perfecţi în lume, aceasta se datorează faptului că toţi gândesc la fel: toţi aşteaptă eforturi din partea celorlalţi, ei înşişi putând foarte bine să rămână aşa cum sunt. Ei bine, consecinţele acestei atitudini sunt foarte dăunătoare, şi, mai ales, în cazul celor al căror rol, sau meserie, este de a se ocupa de alţii. Să luăm, bunăoară, cazul părinţilor: ei se ocupă de copii lor, şi este bine aşa, este datoria lor; dar oare au ştiut, mai întâi, să se ocupe de ei înşişi, înainte de a se ocupa de copii lor? Nu, au trăit cum a dat Dumnezeu, dar au lăsat dezordinea să se instaleze în ei şi acum, deformaţi sau chiar dărâmaţi, se cred capabili de a-şi educa copiii! Faptul că copiii lor primesc exemplul unui comportament deplorabil, care va influenţa negativ psihicul şi chiar sănătatea lor, asta n-are nici o importanţă. Câţi oameni nu se căsătoresc decât pentru că singuri se plictiseau, şi apoi, când au copii, se trezesc în faţa unor probleme de nerezolvat. Înainte de a vrea să-i educaţi pe ceilalţi, ocupaţi-vă de propria

voastră educaţie; altfel, este ca şi cum aţi vrea să ştergeţi o mică pată de pe faţa cuiva, dar având mâinile negre de cărbune: îl murdăriţi şi mai tare. Toţi cei care se apucă să-i lumineze şi să-i facă pe ceilalţi mai înţelepţi, fără ca ei înşişi să fie luminaţi, nu fac altceva decât să-i dezorienteze. Lăsaţi-i, deci, în pace pe ceilalţi şi preocupaţi-vă doar de propria voastră îmbunătăţire. De ce să vă pierdeţi timpul jelindu-vă asupra imperfecţiunilor umanităţii? Nu vă mai preocupaţi de ea; ocupaţi-vă de propria voastră perfecţionare: din acel moment nu veţi mai fi copleşiţi de atâtea griji, nu vă veţi măcina, ci vă veţi accelera evoluţia, pentru că vă veţi concentra asupra perfecţionării voastre.

Credeţi-mă, lăsaţi-i pe ceilalţi să facă ce cred, iar voi lucraţi asupra voastră. Voi sunteţi cei care trebuie să progresaţi, cei care trebuie să fiţi exemple. Nu veţi reuşi să-i faceţi pe oameni mai înţelepţi nici cu cele mai frumoase discursuri, dar, dacă veţi fi voi înşivă un exemplu, ei vă vor urma chiar fără voia lor. De aceea, în loc să aşteptaţi mereu ca să fie armonie în familia voastră, în anturajul vostru, la slujba voastră, şi să plângeţi că ea nu există, începeţi prin a o crea înăuntrul vostru. Când ceilalţi vor simţi cât de mult v-aţi schimbat, vor fi obligaţi să se schimbe şi ei, căci este contagios, este magic; o fiinţă care lucrează sincer asupra sa degajă asemenea forţe încât determină anturajul său să procedeze la fel. Trebuie să cunoaşteţi natura oamenilor, să ştiţi ceea ce sunt şi să nu vă preocupaţi prea mult de acea latură a lor care vă inspiră semtimente negative. Căci, există o corespondenţă între ceea ce ne preocupă şi stările în care ne aflăm. Dacă vă lăsaţi pradă sentimentelor negative faţă de ceilalţi, nu vă miraţi când vă veţi simţi

prost dispuşi: nu este nimic de mirare. Pentru a nu fi niciodată zdruncinaţi, tulburaţi, descurajaţi, trebuie să vă bazaţi numai pe activitatea depusă în interiorul vostru.

90 - Soarele, model de perfecţiune

Dacă aveţi un prieten pentru care nutriţi respect şi admiraţie, frecventându-l, veţi recepţiona, chiar fără voia voastră, unele dintre calităţile sau defectele lui. Sfârşim, întotdeauna, prin a semăna fiinţelor sau lucrurilor pe care le iubim sau admirăm; aceasta este o lege. În mod similar, dacă veţi lua obiceiul de a privi în fiecare dimineaţă Soarele, minunându-vă de generozitatea lui, de puterea lui, de toată viaţa care izvorăşte din el, veţi simţi, cu timpul, unele schimbări ce se vor produce în voi, de parcă o parte din lumina, din căldura şi din viaţa lui pătrunde în voi. Soarele este imaginea perfecţiunii, şi, dacă îl veţi lua ca model, dacă, asemenea lui, veţi dori să fiţi luminoşi, plini de căldură şi dătători de viaţă, într-adevăr vă veţi transforma. Evident că niciodată nu veţi ajunge să fiţi la fel de luminoşi, de plini de căldură şi de viaţă ca şi Soarele, dar, numai dorinţa de a dobândi aceste calităţi, vă va proiecta în sferele cereşti şi veţi reuşi, într-adevăr, să faceţi minuni. Pentru a avea o influenţă benefică asupra oamenilor, trebuie să intraţi în fiecare zi în contact cu Soarele pentru a primi câteva particule noi, pe care le veţi transmite celor din jurul vostru. Soarele este singurul care vă poate dărui ceea ce aveţi nevoie pentru a putea ajuta şi iubi oamenii. Cât timp nu vă veţi concentra asupra acestui model de căldura şi de lumină, veţi fi pradă manifestărilor naturii voastre inferioare. Priviţi ce se întâmplă în lume: nu vedeţi

decât oameni care vor să profite de pe urma celorlalţi, să-i supună, să-i zdrobească. Nu e nimic de laudă! În timp ce în Soare, aveţi imaginea unei fiinţe generoase, care radiază şi, prin aceasta, sunteţi influenţat, chiar dacă admitem că el nu este o făptură inteligentă şi raţională în sensul pe care îl înţelegem noi, totuşi, contactul cu căldura şi cu lumina sa, vă vor inspira sentimente de fraternitate faţă de ceilalţi: generozitate, bunătate, răbdare. Deci, luaţi Soarele ca model. În timpul zilei, supravegheaţi-vă şi analizaţi-vă punându-vă întrebarea: „Oare acum radiez şi propag lumină? Oare încălzesc şi deschid inimile celorlalte fiinţe? Oare le aduc viaţă?” Da, în fiecare clipă a unei zile puneţi-vă aceste întrebări, căci aici aveţi cheia perfecţiunii voastre.

91 - Secretul adevăratei psihologii

Dacă oamenii sunt slabi psihologi, aceasta este din cauză că sunt mereu preocupaţi de propria lor persoană. Ei sunt ca legaţi la ochi de către valul naturii lor inferioare, care îi împiedică să distingă ceea ce se petrece în capul sau în inima celorlalţi. Chiar şi atunci când iubesc pe cineva, valul îi împiedică să vadă; astfel, rămân surprinşi când, dintr-o dată, constată transformările produse în soţia lor, soţul lor, copii lor, prietenii lor, transformări pe care nu le-au prevăzut şi a căror apropiere n-au simţit-o. Numai cel care şi-a dominat natura inferioară şi a devenit capabil de a uita propriile interese poate, într-adevăr, să-i cunoască şi să-i înţeleagă pe ceilalţi. Iată o metodă pentru a reuşi să ieşiţi din limitele conştiinţei voastre individuale. Folosiți-vă imaginaţia şi proiectaţi-vă foarte sus, pentru a intra în legătura cu Fiinţa care îmbrăţişează totul,

care poartă în Sine toate făpturile şi pe care le hrăneşte. Întrebaţi-vă cum vede El viitorul umanităţii, ce proiectează El pentru ea, pentru evoluţia ei. Atunci când veţi încerca o apropiere de această Fiinţă nemăsurat de mare şi de luminoasă, în subconştientul, conştientul şi supraconştientul vostru se vor produce nişte lucruri care vă vor provoca experienţe şi senzaţii de nedescris. Trebuie să repetaţi acest exerciţiu până veţi ajunge să simţiţi că vă topiţi în acest Ocean de Lumină care este Dumnezeu. Şi când această practică a devenit pentru voi un obicei şi când veţi ajunge să simţiţi momente de împlinire prin comunicarea cu fiinţele cele mai elevate, atunci veţi putea începe să coborâţi în conştiinţa oamenilor, pentru a învăţa să-i cunoaşteţi, pentru a simţi nevoile lor, suferinţele lor, făcând, astfel, o muncă constructivă pentru întreaga umanitate.

92 - Dincolo de aparenţele oamenilor, căutaţi sufletul şi Spiritul lor

Învăţaţi să priviţi toţi bărbaţii şi toate femeile cu un sentiment sacru şi, dincolo de veşmintele lor, de forma trupului sau a feţei lor, veţi descoperi sufletul şi Spiritul lor care sunt fii şi fiice ale lui Dumnezeu. Dacă veţi şti să vă opriţi asupra sufletului şi Spiritului lor, toate făpturile pe care le-aţi neglijat, le-aţi părăsit, le-aţi dispreţuit, vă vor părea deosebit de preţioase. Cerul însuşi le-a trimis pe Pământ deghizate, El le consideră ca pe nişte comori, ca pe receptacule ale Divinităţii. Deci, la toate fiinţele pe care le întâlniţi, luaţi mai puţin în considerare aparenţa fizică, averea, situaţia, instruirea, şi mai mult sufletul şi Spiritul, căci, altfel, nu veţi ajunge niciodată să cunoaşteţi esenţialul. Spuneţi-

vă că până şi cei care aici se prezintă sub formă de cerşetori sunt, în realitate, în ochii Domnului care i-a creat, prinţi şi prinţese.

93 - Iubiţi fără a-i pune în pericol pe ceilalţi

Atunci când iubiţi o fiinţă, în loc să vă agăţaţi în mod egoist de ea, propuneţi-vă să o conectaţi la Ceruri, să o conectaţi la Izvorul nesecat al Vieţii pentru ca, neîncetat, să se poată alimenta şi regenera. Nu este nimic mai important decât să ştii cum să iubeşti. Dacă doriţi fericirea şi împlinirea fiinţei iubite, încercaţi să vă gândiţi mai puţin la voi, căci riscaţi să o antrenaţi în regiunile inferioare ale poftelor şi ale dorinţelor voastre. Dragostea nu înseamnă a atrage o fiinţă către sine, ci, din contră, este dorinţa de a se depăşi pe sine, prin dorinţa de a face ceva măreţ pentru celălalt, şi nu există nimic mai măreţ decât a-l conecta la Izvor. Apropiaţi-vă de fiinţa iubită, priviţi-o, îmbrăţişaţi-o, şi imaginaţi-o în Ceruri, alături de Mama divină, sau de Hristos, de Tatăl ceresc, sau de Sfântul Duh... Şi chiar dacă nu sunteţi atât de intimi pentru a o lua în braţe, încercaţi să o conectaţi cu gândul la Izvorul Luminii; doriţi-i să înţeleagă noua Viaţă, doriţi-i să trăiască în liniştea şi pacea din care nu a gustat încă vreodată. Faceţi în aşa fel încât iubirea voastră să contribuie la deschiderea şi împlinirea fiinţelor pe care le iubiţi.

94 - Iubiţi fără a vă pune în pericol

Iubirea este o Forţă care lucrează şi vă transformă, făcându-vă asemănători celui pe care îl iubiţi. Dacă iubiţi o fiinţă egoistă, vulgară, necinstită, rea, una câte una slăbiciunile sale pătrund în voi şi sfârşiţi prin a-i

semăna. Dar dacă vă concentraţi asupra Domnului, dacă-i dăruiţi iubirea voastră cu convingerea că este imensitatea, un Ocean de Lumină şi de Viaţă, puţin câte puţin conştiinţa voastră se lărgeşte, se luminează şi Viaţa divină începe să circule prin voi. Învăţaţi, deci, să iubiţi. Bineînţeles că este permis, chiar necesar, să iubiţi toţi oamenii. Dar, pentru a nu coborî la nivelul slăbiciunilor lor, este nevoie să-l iubiţi mai întâi pe Dumnezeu. Cel ce îl iubeşte pe Domnul, poate iubi pe oricine, pentru el nu vor mai fi pericole; Iubirea divină îl va întări şi îl va susţine deasupra pericolelor. Când un salvator se aruncă în apă pentru a scăpa un om de la înec, el îi dă picioarele pentru a se agăţa de ele; dar dacă celălalt vrea să-l apuce de mâini, este obligat să-l lovească în cap, pentru a-l face să-şi piardă cunoştinţa; doar aşa îl poate salva, altfel se îneacă amândoi. La fel să faceţi şi voi, păstraţi-vă braţele pentru Dumnezeu şi lăsaţi-vă picioarele oamenilor! Nu le dăruiţi toată iubirea voastră căci vă veţi pierde odată cu ei. Câţi nu sunt cei care iubesc pe oricine, oricând, oricum şi apoi afirmă că iubirea aduce toate nenorocirile. Nu, niciodată! Neştiinţa lor în privinţa iubirii este pricina nenorocirilor, nu iubirea, căci Iubirea este Dumnezeu şi Dumnezeu nu aduce niciodată Răul. Dar trebuie mai întâi să-l iubiţi pe Dumnezeu, să vă impregnaţi cu vibraţiile Sale, şi abia apoi veţi putea să-i iubiţi şi să-i ajutaţi pe ceilalţi fără pericol. Din moment ce sunteţi conectaţi la Izvor, puteţi să vă dăruiţi forţele fără să slăbiţi, căci Apa în voi se reînnoiește permanent. Dar, dacă tăiaţi această legătura, cum rezervele voastre nu sunt nelimitate, vă veţi epuiza curând.

95 - Numai îmbogăţindu-vă în preajma Domnului puteţi ajuta celelalte făpturi

Nu părăsiţi niciodată Cerul, indiferent pentru cine, copil, soţie, soţ, căci numai fiind legaţi de Ceruri puteţi să-i ajutaţi. Veţi spune: „Dar ce rău este în a-ţi consacra timpul muncii, soţiei, copiilor, prietenilor?” O, nici un rău, evident, este foarte bine să vă manifestaţi ca un om al datoriei, serios şi conştiincios. Dar nu într-atât încât să uitaţi de Ceruri. Sentimentalismul, ataşamentul orb nu vă vor conduce nicăieri. Cum reacţionează, într-un caz de forţă majoră, un tată care îşi iubeşte cu adevărat familia? El are curajul de a o părăsi, pentru o vreme, pentru a pleca în străinătate să câştige bani. În timp ce altul, care nu are aceeaşi dragoste, n-are curajul de a pleca. Deci, vedeţi, în aparenţă primul şi-a părăsit familia, dar a făcut-o pentru a-i ajuta: el a plecat în străinătate să câştige bani, iar la reîntoarcerea sa toţi vor fi fericiţi; în timp ce acela care n-a vrut să-şi părăsească familia, o ţine în sărăcie şi pe el de asemenea. Şi acum, să interpretăm. Cel ce-şi iubeşte cu adevărat soţia sau soţul, copii, prietenii, ştie să-i părăsească din când în când pentru a „merge în străinătate”, Adică în Lumea divină, unde va aduna comori, iar la revenire va împărţi tuturor daruri. În timp ce acela care nu înţelege, va rămâne mereu cu familia sa, dar ce-i va putea dărui? Nu prea mare lucru, câteva mărunţişuri, câteva coji de pâine mucegăite rămase prin dulapuri. Şi cât timp trebuie să rămânem în străinătate? Asta depinde: poate o jumătate de oră, o oră, poate o zi întreagă... Singura iubire adevărată este cea care aduce fiinţelor tezaurul curat al Cerului.

96 - Circulaţia iubirii

Nu vă mai preocupaţi să aflaţi dacă cel pe care îl iubiţi este, în acelaşi timp, şi cel care vă iubeşte. De ce? Pentru că iubirea circulă, ea trece de la unul la altul: o primim şi trebuie să o dăm mai departe. Ceea ce îi dăruiţi fiinţei iubite, ea dăruieşte mai departe, la rândul ei, celei pe care o iubeşte, şi se formează astfel un lanţ, un curent care porneşte de la voi şi revine la voi prin mii de alte fiinţe. Pentru a înţelege mai bine această idee, este suficient să ne imaginăm că toţi suntem alpinişti pe o aceiaşi coardă. Trebuie ca fiecare să urce iar coarda să rămână mereu întinsă. Dacă îi veţi spune celui dinaintea voastră: „Te iubesc, întoarce-te şi uită-te la mine” împiedicaţi urcarea întregii coloane. Să te întorci pentru a merge către celălalt, însemnează a da înapoi, însemnează să destinzi coarda, să-i împiedici pe cei care sunt înaintea ta să-şi continue urcuşul şi pe cei din spate să-şi continue drumul. Fiecare trebuie să meargă în sens unic, în sensul deplasării întregului lanţ. Nu avem voie să ne oprim pentru a ne privi şi a ne vorbi; trebuie să urcăm către înălţime, continuu, fără pauze, fără slăbiciuni.

97 - Iubirea poartă în ea răsplata

Inima noastră trebuie să fie plină de iubire pentru oameni pentru că ei sunt, cu toţii, fraţii noştrii. Trebuie să ne gândim la ei şi să îi ajutăm fără a ne aştepta nici la cea mai mică recompensă, căci, în realitate, avem deja răsplata: această deschidere interioară, această căldură care ne copleşeşte atunci când iubim. Aceasta este o mare răsplată şi nu există în toată viaţa alta mai mare. Aşteptaţi mereu să fiţi răsplătiţi pentru ceea ce aţi făcut? Aceasta dovedeşte, din partea voastră, o

proastă înţelegere a lucrurilor. Cel care a înţeles secretul iubirii nu aşteaptă nimic; el dăruieşte gratuit. Şi pentru că el trăieşte permanent în împlinire şi în bucurie, el radiază, şi astfel câştigă încrederea multor prieteni. Unde aţi putea găsi o răsplată mai mare ca aceasta?

98 - Cel ce știe să se deschidă către ceilalţi nu este niciodată singur

Câţi oameni nu se plâng de singurătate! Cu toate că în jurul lor sunt o mulţime de persoane, ei se plâng de singurătate. În realitate, ceea ce îi izolează este atitudinea lor: nu ştiu să se deschidă, nu ştiu să iubească, nu ştiu să spună două cuvinte de încurajare sau de consolare, nu ştiu să dăruiască; aşteaptă mereu ca ceilalţi să fie cei care vin spre ei. Dar ceilalţi sunt, de obicei, foarte ocupaţi, au propriile lor griji şi probleme, au preocupările lor... Aşa că nu auzim decât plângeri: „Nimeni nu vine să mă vadă, nimeni nu mă iubeşte, nimănui nu-i pasă de mine”. Şi, totuşi, de ce mereu ceilalţi trebuie să fie cei care iubesc şi care se interesează de soarta lor? Dacă suferiţi de singurătate, nu rămâneţi cu mâinile în sân fără să faceţi nimic. În loc să staţi retraşi într-un colţ, măcinaţi de gânduri, să aşteptaţi atenţiile şi dragostea celorlalţi, fiţi voi cei care faceţi primul pas, porniţi voi către ceilalţi. Nu există nici un motiv pentru a vă simţi singuri când există Iubire, când există Lumină. Dacă vă simţiţi singuri înseamnează că v-aţi exilat singuri în afara Iubirii şi a Luminii. De câte ori nu am insistat pentru ca să ieşiţi puţin din egocentrismul vostru şi să faceţi ceva şi pentru ceilalţi. Părinţii obişnuiesc să le spună copiilor: „Nu fii prost, nu face tu primul pas, lasă-i pe ceilalţi să

vină să te caute”. Bineînţeles că se poate întâmpla să vină mereu ceilalţi să-i caute, dar asta numai în cazul în care ei ştiu să fie utili. Dacă vă veţi face brutari, oamenii vor veni să caute pâine. Pentru a fi căutaţi de oamenii, trebuie să fiţi în stare să le dăruiţi ceva. Cel care nu are nimic de dat, nu atrage pe nimeni şi rămâne singur. Nu trebuie să le reproşaţi celorlalţi că nu vin spre voi. Schimbaţi-vă, fiţi plăcuţi şi veţi vedea cum vor veni. Luaţi exemplul trandafirului înflorit: el răspândeşte un parfum minunat şi toată lumea se apropie de el să-l miroasă, chiar albinele şi fluturii, şi asta pentru că s-a deschis. Atunci voi de ce rămâneţi închişi, fără parfum?

99 - Prezenţa divină este singura care poate umple cu adevărat sufletul omenesc

Fiecare îşi doreşte să întâlnească o fiinţă alături de care să poată progresa pe calea vieţii cu încredere, o fiinţă cu care să-şi poată împărtăşi unul celuilalt cele mai intime gânduri şi emoţii. Dar nu este uşor. În câte romane, filme, piese de teatru, bărbaţi şi femei îşi istorisesc spaimele, suferinţele, provocate de imposibilitatea găsirii unei astfel de fiinţe! Aceasta se întâmplă din cauză că sufletul omenesc nu poate fi umplut, o dată pentru totdeauna, decât de către Dumnezeu. Cel ce vrea să învingă singurătatea, cel ce vrea să simtă în fiecare zi că este plin de o prezenţă făcută numai din bucurie şi fericire, trebuie să se unească cu Dumnezeu. Singurătatea este o stare a conştiinţei pe care au cunoscut-o şi cei mai Mari Iniţiaţi. Iisus însuşi a trecut prin acest tărâm întunecat şi pustiu atunci când a strigat: „Tatăl Meu, de ce M-ai părăsit?” Toţi vor cunoaşte, într-o zi, această

singurătate. De ce? Pentru că nimeni nu-şi poate dezvolta, cu adevărat, credinţa, speranţa şi iubirea atunci când este fericit, satisfăcut, înconjurat de prieteni, ci doar atunci când este singur şi părăsit în interiorul său, căci nu există alt mijloc pentru a putea traversa singurătatea decât acela de a te sprijini pe Fiinţa care susţine toate lucrurile. Trebuie să crezi în acea Fiinţă nemuritoare, să O iubeşti, să speri în Ea.

100 - Traversarea pustiului

Se întâmplă în Viaţa spirituală să te simţi înăuntrul tău de parcă ai traversa regiuni pustii, lipsite de viaţă: nu mai ai chef de nimic, totul devine lipsit de farmec, totul pare străin. Aceasta este starea cea mai gravă în care se poate afla un spiritualist. Nu să te îmbolnăveşti este cel mai grav, nici să nu ai bani sau să ai o nereuşită, ci să nu mai simţi iubire, lan, credinţă. Şi cum aceasta se poate întâmpla oricui, trebuie să ştiţi să faceţi faţă acestei situaţii. Chiar în plin pustiu trebuie să fiţi capabili să spuneţi: „Doamne, Dumnezeule, sunt în mâinile Tale, Tu eşti cel care mi-ai ales calea şi, indiferent dacă pe ea există apă sau nu, eu merg pe ea, căci sunt în slujba Ta. Te iubesc Doamne, ajută-mă!” Asta este, nu trebuie să acceptaţi să vă pierdeţi atât de uşor credinţa şi iubirea, ci să continuaţi cu şi mai mult zel, iar credinţa voastră să fie de două ori mai puternică. Este singura voastră salvare. Nu vă opriţi cu impresia că v-aţi rătăcit în pustiu, străduiţi-vă să mergeţi mai departe, căci veţi găsi, cu siguranţă, un fruct sau apă; chiar şi în mijlocul unui pustiu există o oază. Continuaţi să mergeţi până veţi găsi în interiorul vostru o oază cu Apă, care vă va

da posibilitatea de a vă continua drumul. Această Apă este umilinţa, este iubirea.

101 - Puritatea permite legătura cu Lumea divină

Vă plângeţi că cerul este surd, crud şi că nu răspunde chemărilor voastre... De fapt, voi vă aflaţi scufundaţi în Lumea divină şi dacă, totuşi, vă simţiţi atât de izolaţi, despărţiţi de Ea, aceasta este din cauză că, prin gândurile şi sentimentele voastre inferioare, v-aţi creat învelişuri opace care, asemenea unui ecran, vă împiedică să mai comunicaţi cu Ea. Dacă veţi lua hotărârea să lucraţi asupra voastră înşivă, să vă curăţaţi, să vă purificaţi corpurile subtile pentru a le reda receptivitatea şi sensibilitatea, veţi descoperi că nu există nimic care să vă separe de Cer. Pentru un spiritualist, este deosebit de important să ştie cum să elimine impurităţile din organismul sau psihic; tocmai de aceea exerciţiile de purificare trebuie să ocupe un loc important în viaţa sa, şi nu numai cele de purificare fizică: respiratorii, abluţiuni, post etc., ci şi cele de purificare prin mijloace spirituale: concentrarea, rugăciunea. Prin aceste exerciţii, el introduce în el o substanţă care dezagregă toate elementele străine şi nocive, dă posibilitate Vieţii divine să înceapă să circule prin el. De aceea, în fiecare zi, o dată, de două ori, gândiţi-vă la curăţie, la purificare. Faceţi loc Apei să circule prin voi, Apei pure din Ceruri. Această Puritate vă va aduce nu numai toate binecuvântările, dar prezenţa voastră va fi folositoare şi celorlalţi: veţi face bine tuturor făpturilor pe care le veţi întâlni, le veţi lumina şi le veţi pune şi pe ele în contact cu Cerul.

102 - Cerul nu răspunde decât la semnale luminoase

Pentru a atrage Spirite divine şi a le trezi dorinţa de a vă veni în ajutor, trebuie ca viaţa pe care o duceţi să fie în acord cu Legile divine. Altfel, ele îşi închid ochii, îşi astupa urechile, nu văd şi nu aud nimic, vă lasă să vă spargeţi singuri capul. Le puteţi atrage atenţia asupra voastră numai prin felul vostru de a trăi. Ele trebuie să vadă semnalele, Lumina care tâşneşte. Numai atunci când, zărind din depărtare o fiinţă din a cărei inimă, suflet şi Spirit tâşnesc zilnic scântei şi focuri de artificii, minunat colorate, ele îşi spun: „Ia te uită, ce sărbătoare este acolo; hai să mergem şi noi!” şi se apropie, le cade dragă acea fiinţă şi, adesea, îşi fac lăcaşul în ea pentru a-i fi de ajutor şi, atunci, totul devine uşor acelei fiinţe. Iată de ce merită să vă schimbaţi felul de viaţă: pentru a atrage ajutorul şi chiar prezenţa tuturor acestor Spirite luminoase care vor veni să vă ajute în munca voastră spirituală.

103 - Recunoştinţa, cheia fericirii

Vă plângeţi: „Ah, cât sunt de nefericit!” „Bine, de acord, dar aţi mulţumit astăzi?” „Să mulţumeşti cui şi pentru ce?” „Puteţi să respiraţi şi să mergeţi?” „Da: „„Ei bine, mulţumiţi domnului, pentru că există oameni care nu pot nici să meargă, nici să mănânce, nici să deschidă gura!” Sunteţi nefericiţi pentru că niciodată nu v-aţi gândit să mulţumiţi. Pentru a vă schimba starea, este mai întâi nevoie să recunoaşteţi că nu este nimic mai minunat decât faptul de a fi viu, de a putea merge, a putea privi, a putea vorbi. Ştiţi voi câte miliarde şi miliarde de Entităţi, elemente şi particule

sunt puse în joc pentru a putea menţine în viaţă un singur om? Nu vă daţi seama, şi sunteţi mereu revoltaţi şi nemulţumiţi. Deveniţi recunoscători! De cum vă sculaţi mâine dimineaţă, mulţumiţi Cerului. Câţi oameni nu se mai trezesc deloc dimineaţa sau se trezesc paralizaţi! Spuneţi: „Îţi mulţumesc, Doamne, pentru ca Tu mi-ai dat şi astăzi viaţă şi sănătate; Doamne, voi împlini voia Ta!” Însuşirile voastre, talentele voastre, virtuţile voastre sunt, de fapt, trimişi ai Cerului care şi-au făcut lăcaş în voi pentru a lucra. Trebuie să deveniţi conştienţi de acest fapt, căci, în ziua în care deveniţi mândri de succesele voastre, ca şi cum tot meritul v-ar reveni vouă, Într-un fel sau altul, aceşti prieteni se vor îndepărta şi veţi pierde acel talent sau acea virtute. Câţi oameni nu şi-au pierdut talentul din cauza orgoliului! În timp ce alţii, din contră, şi-au atras calităţile sau le-au amplificat prin umilinţa lor. Şi când vă simţiţi fericiţi, încântaţi, fără să aveţi vreun motiv deosebit, să ştiţi că atunci aţi primit vizita Făpturilor cereşti. Dacă nu apreciaţi ceea ce ele fac pentru voi, veţi pierde această stare. Pe urmă, degeaba vă veţi strădui să le mai regăsiţi, s-a terminat, aceste fiinţe nu vă mai vizitează, nu vă mai aruncă nici o privire, nu vă mai zâmbesc, nu vă mai adresează nici un cuvânt, nu mai mişcă nici un deget pentru voi. Singurul lucru, care poate nemulţumi Spiritele luminoase, este lipsa de recunoştinţă. Le place să fie apreciată dragostea lor, generozitatea lor. Ele cunosc şi chiar scuză defectele şi slăbiciunile voastre, nu se împiedică de ele; din contră, ele spun: „O, săracii, în ce hal sunt, trebuie să-i ajutăm!” Dar, dacă văd că nu le apreciaţi prezenţa, ele vă părăsesc. Nu pentru că ar avea nevoie de această recunoştinţă, dar dacă nu le apreciaţi, nu veţi putea niciodată să profitaţi, într-

adevăr, din plin, de tot ceea ce ele ar putea să vă dăruiască. Deci, nu uitaţi cel mai mare secret, cea mai importantă cheie pentru fericirea şi promovarea voastră, este recunoştinţa. Atâta vreme cât veţi aprecia darurile Sale, Cerul nu vă va părăsi.

104 - A şti să scăpaţi de Rău

Să presupunem că aţi pornit într-o plimbare prin pădure şi că v-aţi rătăcit, că aţi părăsit drumul şi că aţi luat-o pe un drum care v-a condus într-o regiune mlăştinoasă, plină cu muşte, viespi, ţânţari şi şerpi. Şi, iată-vă, dintr-odată ameninţaţi, asaltaţi, pişcaţi... Ei bine, ce va trebui să faceţi în această situaţie? Să o luaţi la fugă, să faceţi cale întoarsă, în căutarea drumului corect. Cum vreţi să scăpaţi de toate aceste insecte şi târâtoare? Singura cale este de a părăsi ţinutul lor. Tot aşa, dacă din nebăgare de seamă v-aţi rătăcit în regiunile inferioare ale planului astral, populat de Entităţi răufăcătoare, care încep să vă înţepe, să vă muşte, grăbiţi-vă să părăsiţi acele locuri. În planul psihic al gândurilor, al emoţiilor, al sentimentelor, nu este recomandat de a zăbovi sub influenţa curenţilor negativi, pentru că este o zonă periculoasă, şi este întotdeauna mai bine să se evite confruntarea. Dacă zăboviţi în întuneric, nu-l veţi învinge: el va fi cel învingător. Dacă zăboviţi în ură, ura este cea care vă va distruge. Dacă zăboviţi în frică, în senzualitate, în pasiuni, în răutate, ele vă vor învinge, nu voi pe ele. De aceea trebuie să le părăsiţi cât mai degrabă. În planul fizic şi în planul psihic nu lucrează aceleaşi legi. În plan fizic, trebuie să daţi dovadă de voinţă, de tenacitate, să vă susţineţi punctul de vedere, deci să nu cedaţi teren, ci să vă angajaţi, să

luptaţi pentru a vă întări; în timp ce, în plan psihic, este mai bine să nu vă opuneţi Forţelor ostile. Veţi întreba: „Dar cum să scăpăm de ele?” Există atât de multe căi! Şi una dintre cele mai eficiente este rugăciunea.

105 - Rugăciunea, cel mai sigur adăpost

Rugăciunea este actul prin care ne ridicăm până la acea Lume plină de Lumină unde Domnul a aşezat tot ceea ce ne este de trebuinţă pentru echilibrul nostru, pacea noastră, înflorirea noastră. Se poate întâmpla ca Dumnezeu Însuşi să nu ştie că noi avem nevoie de ceva, şi, de fapt, nici nu este necesar ca El să ştie: din moment ce totul ne-a fost pus la îndemână, ţine numai de noi ca să ne ridicăm şi să luăm toate cele de trebuinţă, pe care le cer inima şi sufletul nostru, şi chiar să ne refugiem acolo. Să luăm un exemplu: cel din urmă. Sunteţi urmăriţi de vrăjmaşi şi alergaţi, alergaţi pentru a scăpa de ei. Şi iată cum, cu sufletul la gură, plini de colb, nimeriţi într-o adunare de oameni care tocmai mănâncă, beau şi se bucură cu cântece, dansuri, miresme... Nimeni nu va spune: „Hei, tu de colo, ce faci aici? Eşti un intrus, ieşi afară!” Din contră, sunteţi bine primit, vi se dă cu ce să vă spălaţi, să vă îmbrăcaţi şi sunteţi invitat la ospăţ. Vrăjmaşii noştri, în tot acest răstimp, au rămas afară la poartă şi nu vă pot face nici un rău...Ei bine, aceasta este rugăciunea: Alergaţi, alergaţi, ca să scăpaţi de curenţii dăunători, de Entităţile răufăcătoare care vă persecută şi ajungeţi într-un loc unde Domnul se bucură în tovărăşia Îngerilor, a Arhanghelilor şi a tuturor divinităţilor. Domnul nu doreşte decât să vă primească în mijlocul lor. Puteţi rămâne acolo oricâtă vreme doriţi; în acelaşi timp, vrăjmaşii voştri se vor retrage cu buzele umflate;

apoi veţi putea reveni la voi acasă, copleşiţi. Deci, de aici înainte, când vă veţi simţi tulburaţi, nefericiţi, în loc să mergeţi să vă plângeţi în dreapta şi stânga, să luaţi calmante sau excitante, încercaţi să schimbaţi regiunea în care vă aflaţi, făcând apel la acest mijloc minunat şi atât de folositor pe care Marii Iniţiaţi ne-au învăţat: rugăciunea. În situaţiile cele mai grele gândiţi-vă că nimic nu este definitiv şi că trebuie doar să vă mişcaţi din acel loc. Da, să vă mişcaţi din acel loc. Domnul nu va veni să vă caute acolo unde vă aflaţi, el nu va trage de voi ca să vă scoată din Infern şi să vă aşeze în Ceruri. Voi sunteţi cei care trebuie să vă străduiţi pentru a vă ridica până la El.

106 - Retrăiţi bucuriile spirituale

Când aţi reuşit să atingeţi o stare bună, este important să ştiţi cum să procedaţi pentru ca să o prelungiţi. În realitate, când aţi trăit o stare de armonie, de împlinire, este ca şi cum aţi gravat nişte amprente: ele rămân în voi de neşters. „Atunci, mă veţi întreba, de ce această stare nu se menţine? De ce, în minutele următoare ne simţim îngrijoraţi, descurajaţi?” Pentru că viaţa este o curgere continuă; momentele se succed, creându-vă mereu alte impresii, întâmplări noi, şi, cum nu aţi fost suficient de vigilenţi, n-aţi ştiut să rămâneţi pe aceleaşi amprente, v-aţi lăsat dus de alte idei, de alte sentimente, de alte activităţi şi v-aţi pierdut pacea şi bucuria. Dar, ceea ce trebuie să ştiţi, este că amprentele stărilor pe care le-aţi trăit au rămas undeva în voi, aşezate ca discurile sau benzile magnetice, în discoteca voastră. În ziua în care vă veţi aminti că există acolo o voce minunată care cântă melodii cereşti, veţi putea scoate şi pune acel disc în

aparatul din interiorul vostru, şi iată-vă din nou încântaţi, entuziasmaţi: Veţi regăsi aceeaşi stare. Trebuie să vă vină în gând să o faceţi... Trebuie să derulaţi, să reascultaţi din nou aceste înregistrări divine. Bineînţeles că în viaţă suntem deseori deranjaţi, traşi, împinşi, dar, credeţi-mă, în pofida acestora putem restabili, regăsi şi întreţine aceste stări superioare de conştiinţă. Aceasta ţine de obişnuinţa: să trăim vigilenţi, cu atenţia mereu îndreptată către Lumea divină, începându-ne ziua, de dimineaţă, cu gândul de a înfăptui totul în acea zi având gândurile îndreptate către Cer. Dacă vă veţi obişnui să vă menţineţi această atitudine în tot cursul zilei, veţi vedea că nimic nu va reuşi să vă clatine pentru multă vreme. Bineînţeles că anumite evenimente ne pot întoarce pe dos, nu neg asta: o veste rea, o boală, un accident. Dar, dacă aţi luat obiceiul de a păstra în voi stările bune, veţi trece peste aceste tulburări mult mai repede, căci veţi înţelege că Dumnezeu a dat atotputerea nu materiei, ci Spiritului din voi. Păstraţi, deci, cu sfinţenie, şi cât de mult cu putinţă, toate trăirile voastre divine, căci fiecare clipă trăită este nemuritoare, o puteţi regăsi, ea s-a întipărit în voi şi nimeni nu v-o poate lua.

107 - Rămâneţi de neclintit

Trebuie să vă întâlniţi cu oamenii, să trăiţi cu ei, să-i iubiţi, dar cu grijă, ca să nu le împărtăşiţi slăbiciunile. Dăruiţi-le câteva particule, câteva raze din inima şi din sufletul vostru, dar fără ca să pierdeţi nimic din idealul vostru, fără să faceţi concesii sau să încălcaţi Principiile spirituale, rămânând mereu cinstiţi, drepţi, corecţi. Dovedind că sunteţi maleabili, trebuie

să rămâneţi fermi şi de neclintit în convingerile voastre. Chiar şi tăiat în bucăţele, un adevărat slujitor al Domnului rămâne de neclintit în iubirea sa şi credinţa sa. Dar, pentru a ajunge până aici, el trebuie să posede cunoştinţele Ştiinţei iniţiatice. Cel care îşi închipuie că, fără aceste cunoştinţe, se poate arunca în vâltoarea vieţii şi să iasă de acolo teafăr, se înşeală. O sumedenie de lucruri vă pot ademeni, rătăci, vă pot dezechilibra! Dacă vă veţi supraaprecia forţele, veţi cădea victimă ca şi ceilalţi. Deci, instruiţi-vă, dezvoltaţi-vă voinţa şi, mai ales, străduiţi-vă să ţineţi vii în voi toate adevărurile Iniţiaţilor. Spuneţi-vă: „Ştiu că eu nu voi putea niciodată să scap de realitatea zilnică, aşa că trebuie să fiu treaz; orice s-ar întâmpla, să nu las să se stingă flacăra din mine, entuziasmul şi speranţa”. Agăţaţi-vă de aceste adevăruri: graţie meditaţiei şi rugăciunii, luaţi câteva guri de oxigen şi apoi mergeţi să înfruntaţi realitatea! În acel moment, veţi deveni, într-adevăr, tare şi puternic.

108 - Să ştiţi să discerneţi dacă o persoană exercită o influenţă bună asupra voastră

Deseori, vă întâlniţi cu câte o persoana şi nu ştiţi dacă pentru voi este sau nu bine să o frecventaţi. E foarte simplu: dacă simţiţi că în prezenţa ei vă simţiţi mai lucid, că ea trezeşte în voi generozitatea şi bunătatea, dacă vă stimulează în muncă, e bine să continuaţi să vă întâlniţi cu ea; indiferent ce vi se spune despre ea, ea vă face bine, şi asta contează. Şi, din contră, dacă întâlnindu-vă mereu cu o persoană constataţi că totul se complică în voi, că nu mai ştiţi unde vă aflaţi, că nu mai resimţiţi pentru ceilalţi decât sentimente de animozitate sau de dezgust, că v-a

scăzut elanul pentru orice, străduiţi-vă să nu o mai întâlniţi. Chiar dacă este o celebritate sau o persoană cu stare, depărtaţi-vă de ea, căci are o influenţă nefastă asupra voastră.

109 - Deschideţi-vă către influenţele benefice

Când vă minunaţi în faţa unei flori, aveţi senzaţia că acea floare este ca o prezenţă care, prin culorile ei, forma ei, mireasma ei, vă vorbeşte şi îşi croieşte un drum în voi, în corpurile voastre subtile, pentru a trezi în sufletul vostru forma, parfumul şi culoarea care îi corespund. Tot la fel se întâmplă şi cu un obiect respingător: îl simţiţi ca pe o prezenţă ce introduce în voi elemente nocive. Tot ceea ce se află în jurul vostru, exercită o influenţă asupra voastră, chiar dacă nu sunteţi conştienţi. Şi, tocmai aceasta este important, să deveniţi conştienţi, să fiţi treji şi, în măsura în care puteţi, să nu vă expuneţi decât influenţelor binefăcătoare. De cum simţiţi că o făptură sau un obiect vă influenţează în bine, trebuie să vă deschideţi porţile lăuntrice pentru ca aceste influenţe să pătrundă cât mai adânc în voi. Dacă nu vă deschideţi către ele, chiar şi cele mai minunate lucruri vor rămâne ineficiente, nu vă vor atinge. Deci, mergeţi pe malul unui râu, lângă un izvor care tâşneşte şi gândiţi-vă că aceea este imaginea adevăratului Izvor al Vieţii care trebuie să ţâşnească şi să curgă prin voi... Mergeţi la Soare, contemplaţi-l, deschideţi-vă către el, pentru ca el să deschidă în voi Soarele spiritual, căldura, Lumina... Mergeţi în preajma florilor şi cereți-le secretul parfumului lor, plecaţi urechea la ele pentru a învăţa cum să extrageţi chintesenţele cele mai parfumate ale inimii şi ale sufletului vostru... Dacă vegheaţi să vă

deschideţi numai influenţelor armonioase, frumoase şi pure, veţi deveni voi înşivă o binecuvântare pentru toţi cei care se vor afla în preajma voastră.

110 - Influenţa creaţiilor artistice

Tot ceea ce omul vede sau aude acţionează asupra sistemului său nervos, şi, dacă astăzi atâţia oameni suferă din cauza tulburărilor psihice, aceasta este pentru că, din ce în ce mai mult, ei trăiesc în dezordine şi în urâţenie. Chiar şi ceea ce ar trebui să-i lege de Lumea Armoniei şi a Frumuseţii, arta, a încetat să-şi mai îndeplinească misiunea. Din ce în ce mai mult, poezia este doar o înşiruire de cuvinte în care fiecare găseşte sensul pe care îl vrea el; muzica, zgomote ciudate şi ritmuri violente, dezordonate; Pictura, linii care pornesc în toate părţile şi culori parcă aruncate la întâmplare. Toate acestea influenţează puternic în negativ oamenii, aducându-i înapoi, către haos. Alegeţi, deci, cu grijă cărţile pe care le citiţi, muzica pe care o ascultaţi, imaginile şi spectacolele pe care le urmăriţi. Încercaţi să nu vă opriţi decât asupra adevăratelor capodopere, ale artiştilor cu adevărat inspiraţi de Ceruri, pentru a vă lega de existenţe mai înalte decât voi. Veţi începe, astfel, să simţiţi ceea ce aceşti creatori au trăit şi, chiar în pofida voinţei voastre, veţi fi aproape obligaţi să parcurgeţi, în urma lor, drumul pe care l-au contemplat şi le-au explorat. În aceste regiuni veţi gusta şi voi din adevărata Viaţă.

111 - Fiţi conştienţi şi plini de iubire în folosirea obiectelor

Zilnic folosiţi o sumedenie de aparate, unelte, obiecte de tot soiul! Şi, aproape tot timpul, le mânuiţi distraţi, neglijenţi, cu neîndemânare. De ce nu le apucaţi conştient, cu grijă şi cu iubire? Chiar dacă nu acceptaţi ideea că felul în care folosiţi obiectele poate avea asupra lor o influenţă nocivă sau binefăcătoare, trebuie să admiteţi că ele au, în orice caz, influenţă asupra voastră. Faceţi experienţa şi veţi vedea că, dacă împingeţi şi trântiţi obiectele, efectul este altul decât atunci când le utilizaţi cu iubire. Trebuie să învăţaţi că, orice aţi face, să o faceţi încercând să introduceţi în gesturile voastre ceva mai bun, mai spiritual.

112 - Consacraţi locurile şi obiectele

Aveţi o casă, un apartament sau, cel puţin, o cameră, folosiţi zilnic un anumit număr de obiecte... Aceste obiecte, aceste sălaşuri trebuie să le consacraţi Divinităţii, pentru ca ele să servească numai Binele. Cereţi Cerului să vă trimită ajutorul Spiritelor luminoase pentru a vă scăpa de toate particulele şi influenţele negative. Apoi, consacraţi-le unei Virtuţi, unei Entităţi cereşti, rugându-le să binevoiască să sălăşluiască în acele locuri, sau să impregneze acele obiecte, pentru ca ele să acţioneze favorabil asupra voastră, asupra familiei voastre, asupra sănătăţii soţiei sau soţului vostru, a copiilor voştri a intelectului lor, a Spiritului lor. Obişnuiţi-vă cu aceste practici, şi veţi vedea cât de mult vă veţi simţi ajutaţi, susţinuţi, întăriţi.

113 - Noi lăsăm urme peste tot pe unde trecem

Tot ceea ce facem în cursul unei zile lasă urme în locurile pe care le-am ocupat, amprente, clişee, o întreagă memorie care rămâne acolo, fixată în planul eteric, pe pereţi, pe mobile, pe obiecte. Nici măcar nu este necesar să atingem obiectele pentru a lăsa urme pe ele; chiar fără a le atinge, simpla voastră prezenţă, emanaţiile corpului vostru fizic, corpului vostru astral, corpului vostru mental, se imprimă în ele. Şi prin locurile prin care treceţi, asupra persoanelor pe care le frecventaţi, lăsaţi, de asemenea, urme bune sau rele, luminoase sau întunecate. De aceea este atât de important, să lucraţi asupra gândurilor şi sentimentelor, pentru a le îmbunătăţi, a le purifica, ştiind că nu numai prin fapte, dar şi prin gânduri sau sentimente, puteţi face atât Bine cât şi Rău. Peste tot, orişice aţi face, încercaţi să lăsaţi numai urme de Lumină şi de Iubire. Treceţi pe un drum sau pe o stradă; binecuvântaţi acel drum sau acea stradă cerând ca toţi cei care vor trece pe acolo, după voi, să primească Pacea şi Lumina, să fie atraşi pe Calea cea dreaptă, să vibreze la unison cu Lumea divină.

114 - Noi influenţăm oamenii şi întreaga creaţie

Oamenii sunt rareori atenţi la efectele pozitive sau negative ale stărilor în care se găsesc. Chiar şi cu fiinţele pe care le iubesc, se dovedesc neglijenţi şi neatenţi. Când un bărbat are necazuri şi este nefericit, tocmai atunci se duce la iubita lui pentru a o lua în braţe şi a se consola; prin sărutările lui îi dă ei necazurile sale, descurajarea sa, dar nu-i pasă, nici măcar nu dă atenţie acestui fapt. Şi câţi nu sunt părinţii care procedează la fel cu copii lor! Bărbaţii, femeile, fac tot timpul schimburi între ei. În ce constă

aceste schimburi? Numai Dumnezeu ştie ce conţin, sau, mai corect spus, numai Diavolii o ştiu! Când suntem iritaţi, nervoşi, sau prost dispuşi, nu-i atingeţi pe ceilalţi, mai ales pe copii, şi nici nu le înmânaţi nimic, căci, odată cu furia şi cu proasta voastră dispoziţie, îi antrenaţi în partea negativă. Şi chiar atunci când pregătiţi de mâncare, fiţi atenţi să nu vă aflaţi în orice stare de spirit, ştiind că gândurile şi sentimentele voastre vor impregna hrana pe care familia sau prietenii voştri o vor absorbi. Învăţaţi şi obişnuiţi-vă să fiţi atenţi la tot ceea ce faceţi, dezvoltându-vă conştiinţa şi sensibilitatea. Trebuie să nu uitaţi niciodată că stările voastre lăuntrice nu vă privesc numai pe voi, ci îi influenţează şi pe ceilalţi. Chiar dacă nu o simţiţi foarte limpede, vă aflaţi în legătură cu toţi membri familiei, ai societăţii, iar atunci când progresaţi, toată lumina şi bogăţiile pe care le primiţi se reflectă asupra persoanelor de care sunteţi legaţi. Datorită progresului vostru, progresează şi ele. Poate că ele nu-şi dau seama, dar Cerul vede că ele progresează datorită vouă. Şi, acelaşi fenomen se petrece, dacă începeţi să vă întunecaţi, să coborâţi: familia voastră şi societatea, care sunt legate de voi, sunt supuse din cauza voastră unor influenţe nefaste. Aşa se face că atragem după noi fiinţele către Ceruri sau către Infern. Ei bine, da, suntem răspunzători. Deci, doriţi să fiţi utili, să ajutaţi întreaga omenire, chiar şi animalele, plantele, copacii?... Încercaţi să faceţi viaţa voastră din ce în ce mai spirituală, căci, pe nesimţite, în mod subtil, antrenaţi întreaga Creaţie către înălţimi, atrageţi binecuvântări asupra tuturor fiinţelor.

115 - Aveţi libertatea de a accepta sau de a refuza influenţele

Trebuie să ştiţi că numai de voi depinde dacă acceptaţi sau nu o influenţă. Chiar şi Spiritele Răului nu au nici o putere asupra voastră, dacă vă închideţi faţă de ele. Bineînţeles că dacă nu aveţi discernământ, dacă nu ştiţi să vă protejaţi, dacă nu luaţi măsuri de prevedere, ele vă pot atrage spre Infern. Ele ştiu cum să vă ademenească cu felurite momeli şi, dacă muşcaţi şi înghiţiţi cârligul, sunteţi în plasă şi, cu binişorul, ele vă conduc spre pieire. Dumnezeu le-a dat această putere, dar numai dacă voi sunteţi slabi, dacă nu sunteţi luminaţi. Dar dacă refuzaţi să vă lăsaţi atraşi în direcţia în care ele vor să vă conducă, şi, în plus, vă aşezaţi sub influenţa Spiritelor luminoase, veţi scăpa de ele, ele nu vor avea nici o putere asupra voastră.

116 - Purificaţi-vă de tot ceea ce ar putea hrăni pe cei nedoriţi

Dacă lăsaţi să zacă prin casă resturi de mâncare, foarte curând, tot felul de insecte, muşte, viespi, furnici, şoareci, vor veni să se hrănească. Murdăria le atrage. Pentru a scăpa de ele trebuie să faceţi curăţenie. Altă soluţie nu există. Să le goniţi sau să le omorâţi nu este suficient; atâta vreme cât veţi lăsa să zacă prin casă resturi, veţi avea şi insecte, căci vor veni mereu altele. Pentru a scăpa de ele, pentru totdeauna, trebuie să faceţi curăţenie şi, astfel, ele se vor duce să-şi caute hrană în altă parte. Trebuie să ştiţi că, de asemenea, dacă acceptaţi şi păstraţi în voi anumite sentimente, dorinţe sau gânduri care nu sunt nici luminoase, nici pure, vor veni anumite Entităţi

întunecate, cărora le plac aceste impurităţi, şi veţi fi sâcâiţi, chinuiţi. Orice aţi face, atâta vreme cât păstraţi în voi elemente care fermentează, care putrezesc, veţi fi pradă acestor nedoriţi. Pentru a scăpa de ei este necesar să vă supravegheaţi gândurile şi sentimentele, să lucraţi asupra lor cu scopul de a le purifica şi a le transforma într-o hrană plăcuta Spiritelor cereşti.

117 - Consacrarea Spiritelor luminoase

Spaţiul este locuit de miliarde de Entităţi răufăcătoare, care au jurat pieirea speţei umane. Bineînţeles că este locuit şi de nenumărate Entităţi luminoase, care sunt acolo pentru a o ajuta şi a o apăra. Da, dar ajutorul şi protecţia lor nu pot fi cu adevărat eficiente dacă oamenii înşişi nu fac nimic. Dacă inima voastră, sufletul şi Spiritul vostru rămâne deschis către cele patru vânturi, fără a fi consacrate şi împrejmuite de o barieră de Lumină, cei nedoriţi au dreptul de a intra, de a face vraişte şi de a pleca luându-vă toate comorile. Ei nu sunt vinovaţi, voi sunteţi cei care trebuie să luaţi măsuri pentru a-i ţine la distanţă şi a atrage, din contră, Spiritele luminoase, spunând, în fiecare zi: „Doamne, Dumnezeule, Mamă divină, Sfântă Treime, Îngeri şi Arhangheli, servitori ai Domnului, servitori ai Luminii, prieteni cereşti, toată fiinţa mea Vă aparţine, instalaţi-Vă în mine, folosiţi-mă, dispuneţi de mine pentru Slava lui Dumnezeu, pentru Împărăţia Cerurilor pe Pământ”. Iată ceea ce trebuie să repetaţi zilnic. Dacă nu o faceţi, să nu vă mire că alţii sunt cei care se instalează în voi. Dacă nu vă gândiţi să invitaţi Entităţile cereşti, să nu vă mai miraţi că alţii vor fi aceia care se vor instala în voi, alţii deloc cereşti. Voi sunteţi aceia care hotărâţi de cine vreţi să fiţi „locuiţi”.

Dacă nu invitaţi Îngerii, ei nu vor încerca să intre în voi; Diavolii vor fi aceia care vor pătrunde în voi fără să aştepte să fie invitaţi, căci ei nu au respect pentru nimic. Dacă vreţi să vină Îngerii, voi trebuie să luaţi hotărârea de a pronunţa aceste cuvinte fermecate: „Iată, aici eu sunt propietarul, eu sunt stăpânul, deci, veniţi, totul vă stă la dispoziţie, totul Vă aparţine”. Când aceste Fiinţe luminoase simt că îndeplinesc voinţa proprietarului, devin foarte curajoase, se aruncă asupra celorlalte şi le gonesc. Dar, atâta vreme cât stăpânul casei nu a pronunţat aceste cuvinte, ele nu fac nimic, ele îi respectă dorinţa. Ei da, acestea sunt Regulile divine.

118 - Puneţi-vă în slujba Cerului pentru a beneficia de protecţia Lui

Dacă aţi fi, de exemplu, slujbaşi la Stat, acesta v-ar apăra şi, în principiu, nimeni nu v-ar putea ataca fără ca să fiţi apăraţi de către această autoritate care veghează asupra voastră. La fel, cel care se pune în slujba Cerului şi vrea să lucreze pentru Cauza divină, devine un fel de „slujbaş” asupra căruia veghează, de aici înainte, Lumea invizibilă. Îngerii îl apără şi au grijă de el, el nu se mai simte singur în pustiul vieţii, căci este membru al Marii Familii divine. Dacă vă puneţi în slujba Cerului, pentru a participa la realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu Şi a Dreptăţii Sale pe Pământ, viaţa voastră va fi ocrotită de o puternică protecţie, Fiinţe luminoase vor merge alături de voi pentru a vă susţine şi a vă lumina.

119 - Un talisman adevărat

În timpul războiului, pentru a proteja geamurile de vibraţiile exploziilor violente, care ar fi putut să le facă ţăndări, oamenii lipeau pe ele benzi de hârtie care neutralizau vibraţiile. Să transpunem acest fenomen în viaţa interioară: se întâmplă să fim supuşi atacurilor gândurilor şi sentimentelor negative, care se manifestă ca nişte bombardamente riscând să spargă „geamurile”. Ei bine, dacă lipiţi benzi de hârtie, adică dacă păstraţi în inima voastră imaginea unui Sfânt, a unui Profet sau a lui Hristos, pe care să vă concentraţi, deoarece o veneraţi, deoarece o iubiţi, această imagine se opune tuturor vibraţiilor haotice şi astfel rezistaţi. În creştinism au existat, dintotdeauna, mistici care au contemplat şi au adorat chipul lui Hristos, considerându-l un talisman destul de puternic pentru a-i lumina şi a-i păzi de orice rău. Dacă vreţi, într-adevăr, să posedaţi un talisman, alegeţi chipul unei fiinţe pure, luminoase, drepte, înţelepte, al unui adevărat Fiu al Domnului sau a unei adevărate Fiice a Domnului, şi contemplaţi-l îndelung în fiecare zi încercând să vă identificaţi cu el.

120 - Aura, cea mai eficientă protecţie

Oamenii au ştiut să perfecţioneze nenumărate aparate pentru a se apăra în planul fizic: priviţi seifurile, lacătele, uşile blindate, alarmele, ca să nu mai vorbim de arme: tunuri, tancuri, rachete etc... Dar, în plan spiritual, au rămas săraci, lipsiţi, expuşi tuturor agresiunilor. Şi, cu toate acestea, mijloacele şi armele de tot soiul nu lipsesc. Tot ceea ce s-a inventat în plan fizic îşi are corespondentul şi în plan spiritual. Veşmintele, de exemplu, care ne apără de frig, de căldura, de lovituri, de intemperii, de insecte, sunt, în

planul spiritual, reprezentate de aura, care este una dintre cele mai eficiente protecţii. Adevăratul veşmânt al omului îl constituie aura sa, cu toate culorile ei, care reprezintă calităţile şi virtuţile lui. Da, aura este haina spirituală pe care v-o ţes virtuţile şi, în special, Puritatea şi Lumina interioară. În acel moment, nedoriţii, care nu găsesc nimic de care să se agaţe, pentru că nu există hrană pentru ei şi pentru că nu suportă Lumina, vă vor părăsi. Aura are un rol fermecat, ea acţionează asupra Spiritelor din Lumea invizibilă, atrăgând Spiritele luminoase şi îndepărtându-le pe cele întunecate. În fiecare zi, gândiţi-vă să formaţi de jur împrejurul vostru un cerc de Lumină care luminează necontenit şi ale cărei unde binefăcătoare se răspândesc asupra voastră şi în jurul vostru.

121 - Domnul este punctul nostru de sprijin

Dacă reuşiţi să-l aşezaţi pe Domnul în vârful existenţei voastre, mai presus de toate dorinţele, de toate interesele voastre personale, se vor produce în voi transformări mari şi veţi deveni o lume organizată. A-L plasa pe Dumnezeu în vârful cel mai înalt al fiinţei tale, înseamnează a-ţi găsi un punct de sprijin de neclintit. Când un obiect este suspendat solid, el poate fi balansat în toate direcţiile, tot va reveni în mod automat în poziţia de echilibru. Şi cu fiinţa omenească se întâmplă la fel. Atâta vreme cât nu v-aţi stabilit solid punctul de sprijin în Dumnezeu, veţi fi dezechilibraţi de orice mică agitaţie sau dezordine din viaţa voastră. Dar, în ziua în care veţi reuşi să vă puneţi toate speranţele, toată credinţa, toată încrederea, toată

dragostea în Creator, veţi rămâne, orice s-ar întâmpla, solizi şi rezistenţi.

122 - Consacraţi-vă inima Domnului

Nu sunteţi în siguranţă decât atunci când îi dăruiţi totul Domnului: Spiritul vostru, sufletul vostru, trupul vostru... Da, chiar casa voastră şi banii pe care îi aveţi, căci Domnul este singurul în stare să vă sfătuiască cum să-i folosiţi în scopuri bune. Dar, înainte de toate, este nevoie să-i dăruiţi inima voastră, căci El este cel care v-o cere. De ce? Pentru că în inimă se strecoară Cel Viclean. Inima corespunde planului astral, care atinge planul fizic: de aceea Forţele întunecate din lumea subpământeană o pot influenţa mai uşor decât pot influenţa sufletul şi, mai ales, Spiritul. Orice rău aţi face, nu puteţi antrena şi Spiritul. Spiritul este o scânteie care nu poate fi niciodată întunecată sau stinsă, căci se află prea aproape de Dumnezeu. Domnul vă cere inima voastră, dar voi îi răspundeţi: „Şi de ce, Doamne? Inima mea este dăruită aceluia sau aceleia...” „Bine, înţeleg, şi ne-am înţeles, spune Domnul, dar dăruieşte-Mi-o cu toate acestea, pentru că toate nenorocirile şi suferinţele tale provin din faptul că tu îţi păstrezi inima pentru tine şi ea îţi joacă doar feste”. Dăruiţi, deci, Domnului inima voastră, şi ea va fi în siguranţă. El ştie cum să umble cu ea, El nu o va lăsa să-i scape, să cadă, în timp ce cu cel sau cu cea pe care îi iubiţi nu puteţi fi niciodată siguri. Atâta vreme cât nu-i dăruiţi Domnului inima voastră, veţi fi permanent expuşi la mari tulburări lăuntrice. Câte fiinţe deosebite nu au fost târâte de către inima lor în tot felul de dezordini sau de nebunii! Inima... nimeni nu este la adăpost de Demonii care caută să pună

stăpânire pe inima omenească. De aceea, trebuie să căutaţi mereu paza Cerului, dăruindu-i inima voastră Domnului. Şi Domnul va trimite Îngeri ce se vor aşeza în inima voastră şi vor lucra pentru a o păstra la adăpost.

CUPRINS